ROBERT HARRIS

FACTORUL GROAZEI

Strada Ficțiunii



Robert Harris

FACTORUL GROAZEI

Traducere din limba engleză şi note de
DIANA GEACĂR
Robert Harris: THE FEAR INDEX Editura ALLFA
2013

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorţişoară sau cerneală. Trecătorii par manieraţi, nonconformişti. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiţie bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri şi hamace. Cu zgârie-nori şi arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construieşte pe măsură ce ţi-o imaginezi.

Iată-l şi pe omul cu umbrelă colorată, care ştie drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginaţiei. Ghidul tău. Şi, cum pe Strada Ficţiunii contează şi plimbarea, nu doar destinaţia, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmăreşte dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmăreşte pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii şi vei descoperi debutanţii chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmăreşte cercul colorat. Eşti în reţea cu scriitori din cele mai fierbinţi topuri ale lumii.

Robert Harris s-a născut în anul 1957 în Nottingham, iar în prezent locuieşte în Berkshire, în Marea Britanie. După studii de literatură engleză la Cambridge University, a lucrat ca reporter pentru BBC şi editorialist pe teme de actualitate politică pe n t nu *The Obse ne r.* Autor al câtorva volume de non-ficţiune, Robert Harris face trecerea spre beletristică în 1992, cu romanul *Fathe rland.* Foarte bine primit de către public şi ecranizat în 1994, *Fathe rland* marchează începutul unei cariere literare fulminante, inaugurând o întreagă serie de bestselleruri: *Enigma* (1995), *Archange l* (1998), *Pompe i (Pompe îi* 2003; Editura ALLFA, 2010), *Impe rium* (2006; Editura ALLFA.

2008), *Marione ta (The Ghost,* 2007; Editura ALLFA, 2010), *Lustrum. Cice.ro: pe culmile glorie i (Lustrum,* 2009; Editura ALLFA, 2010), *Factorul groaze i (The Fe ar Înde x,* 2011; Editura ALLFA, 2013). Colaborarea cu Roman Polanski la ecranizarea romanului *Marione ta* i-a adus premiile César şi European Film Award pentru cel mai bun scenariu adaptat. Tradus în peste treizeci de limbi, Robert Harris face parte din Royal Society of Literature.

Vocea autorului: „Viaţa este suportabilă tocmai pentru că nu ştim ce ni se va întâmpla a doua zi.

Nu am putea trăi fără un strop de mister”.

Robert Harris.

11

ROBERT HARRIS

FACTORUL GROAZEI

Familie i mele: Gill, Holly, Charlie, Matilda, Sam.

1.

„Învaţă de la mine, dacă nu din poveţele, cel puţin din pilda mea, cât de primejdioasă este dobândirea cunoaşterii şi cu cât este mai fericit acela care îşi închipuie că urbea sa natală este întreaga lume, decât acela care năzuieşte la mai mult decât îi îngăduie firea lui omenească”. {1}

Mary She lle y, Franke nste m (1818).

Doctorul Alexander Hoffmann şedea în biroul său din Geneva, la căldura şemineului. Trabucul pe jumătate fumat se stinsese în scrumieră. Aplecat sub veioză, întorcea paginile ediţiei princeps a cărţii lui Charles Darwin, *Expre sta e moţiilor la om şi animale.* Pendulul victorian din hol bătea miezul nopţii, dar Hoffmann nu-l auzea. Nu observa nici flăcările care se stingeau molcom în şemineu. Formidabila sa capacitate de concentrare era îndreptată în întregime asupra cărţii.

Ştia că fusese publicată în 1872, la Londra, de către John Murray & Co. Şapte mii de exemplare în două tiraje. Mai ştia că la al doilea tiraj scăpase o greşeală de tipar.

„Acela”, la pagina 208. Cum volumul din mâinile sale nu conţinea o asemenea eroare, bănuia că este din primul tiraj, ceea ce-l făcea cu atât mai valoros. Întoarse cartea şi îi studie cotorul. Avea legătura originală, în pânză verde, imprimată cu litere aurite. Marginile erau un pic zdrenţuite. Pe piaţa de carte, un astfel de volum era considerat

„Un exemplar frumos” şi valora, probabil, 15.000 de dolari. Seara, puţin după ora zece, când se închiseseră bursele newyorkeze, se întorsese de la birou şi îl găsise acasă, aşteptându-l. Straniu era însă faptul că, deşi colecţiona cărţi ştiinţifice în ediţii princeps, căutase pe Internet volumul şi chiar avusese intenţia să-l cumpere, de fapt nu îl

comandase.

La început bănuise că soţia i l-a cumpărat, dar, întrebată, ea negase. Iniţial nu o crezuse şi, cu volumul în mână, nu o slăbise din ochi tot timpul cât ea aranjase masa pentru cină.

— Vrei să spui că nu tu mi-ai cumpărat-o?

— Nu, Alex. Îmi pare rău. N-am fost eu. Ce pot să spun? Poate ai vreo admiratoare secretă.

— Eşti absolut sigură? Deci nu e aniversarea noastră? Şi n-am uitat să-ţi iau ceva?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu eu am cumpărat-o, bine?

Cartea sosise fără niciun mesaj, cu excepţia unui bilet cu adresa vânzătorului olandez: „Rosengaarden & Nijenhuise. Anticariat de cărţi ştiinţifice şi medicale. Fondat în 1911. Prinsengracht 227,1016 HN Amsterdam, Olanda”. Hoffmann apăsă pedala pubelei şi scoase folia de protecţie şi plicul maroniu. Adresa, imprimată pe o etichetă, era cea corectă: „Dr. Alexander Hoffmann, Villa Clairmont, 79 Chemin de Ruth, 1223

Cologny, Geneva, Elveţia”. Fusese trimisă prin curier, în ziua precedentă, din

Amsterdam.

După cină – plăcintă cu peşte şi salată verde, pregătite de menajeră înainte să plece

— Gabrielle rămase în bucătărie să mai dea, pe ultima sută de metri, câteva telefoane pentru expoziţia ei, care urma să aibă loc a doua zi. Hoffmann înşfăcase volumul cel misterios şi se retrăsese în biroul său. O oră mai târziu, când Gabrielle băgă capul pe uşă să îl anunţe că se

duce la culcare, el încă mai citea.

— Încearcă să nu stai prea mult, iubitule. Te aştept, îi spuse ea.

Dar el nu îi răspunse. Gabrielle rămase o clipă în uşă şi îl cercetă cu privirea. Părea încă tânăr la cei patruzeci şi doi de ani ai săi. Niciodată nu fusese conştient de frumuseţea lui, ceea ce, în opinia ei, era o calitate pe cât de atrăgătoare, pe atât de rară la un bărbat. De-a lungul timpului şi-a dat seama că nu vine din modestie. Dimpotrivă. Soţul ei afişa o indiferenţă desăvârşită faţă de tot ce nu-l provoca intelectual, indiferenţă de pe urma căreia, în cercul ei de prieteni, se alesese cu o reputaţie de bădăran. Dar ei îi plăcea asta. Ieşit din comun, chipul lui de băieţandru american era aplecat deasupra cărţii. Îşi ridicase ochelarii pe creştetul capului, peste părul des, şaten deschis. Lentilele reflectau lumina focului ca un semnal de avertizare. Dar ea ştia foarte bine că, orice ar fi, nu trebuie să-i tulbure liniştea. Oftă şi urcă la etaj.

Hoffmann ştia de ani buni că *Expre sta e moţiilor la om şi animale* este una dintre primele cărţi cu fotografii, dar nu le mai văzuse niciodată până atunci. Ilustraţii alb-negru cu modele victoriene şi pacienţi ai spitalului de boli mintale Surrey, surprinşi în diferite stări emoţionale: durere, disperare, bucurie, sfidare, spaimă. Volumul fusese conceput ca un studiu despre *Homo sapie ns* în ipostază animalică, dominat de reacţii primare, instinctuale şi dezbrăcat de masca normelor de etichetă. Deşi născuţi într-o eră suficient de avansată din punct de vedere ştiinţific pentru a putea fi fotografiaţi, privirea saşie şi

dinţii strâmbi le dădeau aerul unor ţărani îndemânatici şi superstiţioşi din Evul Mediu. Trezeau în amintirea lui Hoffmann un coşmar din copilărie, unul în care adulţii, protagonişti ai unor basme clasice, vin noaptea, fură copiii din pat şi îi duc în pădure.

Şi mai era un lucru care îl nelinişte a. Biletul cu adresa vânzătorului fusese strecurat între paginile despre groază, de parcă expeditorul ar fi urmărit să-i atragă atenţia asupra lor:

„La început, omul speriat stă fără suflare şi nemişcat ca o statuie sau se ghemuiască ca pentru a scăpa instinctiv de a fi observat. Inima bate rapid şi violent, aşa încât palpită şi loveşte în coaste...” {2}

Când se gândea, Hoffmann obişnuia să îşi încline capul într-o parte şi să se uite în gol. Aşa făcu şi acum. Era o coincidenţă? „Da, cu siguranţă”, îşi spuse. Pe de altă parte, efectele fiziologice ale groazei erau atât de relevante pentru VIXAL-4, proiectul în care era implicat, încât i se părea suspectă coincidenţa. Totuşi, VIXAL-4 era secret, numai echipa lui de cercetare ştia de el. Deşi îi plătea bine – salariul de început era de 250.000

de dolari, plus bonusuri – era puţin probabil ca vreunul dintre ei să dea 15.000 de dolari pe un cadou anonim. Un singur om, care ştia totul despre proiect şi ar fi fost în stare de o asemenea

glumă – dacă asta era, o glumă costisitoare – putea să şi-l permită. Acesta era Hugo Quarry, partenerul lui de afaceri. Fără să se mai uite la ceas, Hoffmann puse mâna pe telefon.

— Bună, Alex. Ce mai faci?

Dacă lui Quarry i se păru cumva ciudat să fie sunat după miezul nopţii, manierele lui impecabile nu l-ar fi lăsat niciodată să o arate. În plus, era obişnuit cu felul de a fi al

„Profesorului trăsnit”, cum îi spunea el lui Hoffmann, atât în prezenţa, cât şi în absenţa acestuia. Făcea parte din farmecul lui Quarry să li se adreseze oamenilor în acelaşi mod şi în public şi în particular.

Citind încă descrierea groazei, Hoffmann spuse distrat:

— A, bună. Mi-ai cumpărat tu cumva o carte?

— Nu cred, bătrâne. De ce? Trebuia?

— Cineva tocmai mi-a trimis ediţia princeps a lui Darwin şi habar n-am cine.

— Pare destul de valoroasă.

— Este. Şi m-am gândit la tine, pentru că tu ştii cât de important e Darwin pentru

VIXAL.

— Îmi pare rău. Să fie de la vreun client? Poate un cadou de mulţumire? O fi uitat să trimită şi felicitare. Că doar le-am adus un purcoi de bani, Alex.

— Mda, ce să zic? Posibil. O.K. Scuze că te-am deranjat.

— Nicio problemă. Ne vedem mâine-dimineaţă. Mâine-i ziua cea mare. De fapt, e deja mâine. Ar trebui să fii în pat.

— Sigur. Acum mă duc. Noapte bună.

„Pe măsură ce frica se ridică la o intensitate extremă, se aude ţipătul îngrozitor de spaimă. Broboane mari de sudoare apar pe piele. Toţi muşchii corpului sunt relaxaţi. Curând urmează o prostraţie completă, iar facultăţile mintale dispar. Intestinele sunt influenţate. Muşchii sfincterelor încetează de a mai funcţiona şi funcţia lor de retenţie este tulburată...” {3}

Hoffmann duse cartea la nas şi trase aer adânc în piept. Amestecul de piele, praf de bibliotecă şi trabuc, cu un iz de ceva chimic – formaldehidă, poate, sau gaz de iluminat – era atât de puternic, încât i se părea că îi simte şi gustul. Îl făcu să se gândească la un laborator de secol nouăsprezece sau la un amfiteatru şi, preţ de o clipă, i se păru că vede becuri de gaz pe pupitre de lemn, flacoane cu acid şi un schelet de maimuţă. Puse înapoi biletul vânzătorului, însemnând pagina şi închise cartea cu grijă. Apoi o duse la raft şi-i făcu loc cu două degete între *Origine a speciilor,* ediţia princeps, pe care o cumpărase cu 125.000 de dolari la una dintre licitaţiile organizate la Sotheby’s, în New York şi un exemplar legat în piele din *De scendenţa omului şi să le cţia sexuală,* care aparţinuse cândva lui T.H. Huxley.

Mai târziu, avea să reconstituie filmul mişcărilor sale. Cu ajutorul sistemului

Bloomberg {4}, a verificat preţurile finale din SUA: Dow Jones, S & P 500 şi NASDAQ {5}

Încheiaseră ziua în scădere. A avut un schimb de e-mail-uri cu Susumu Takahashi, dealerul desemnat să se ocupe de executarea ordinelor de vânzare-cumpărare pentru tranzacţiile încheiate de VIXAL-4 peste noapte, care i-a raportat că totul merge perfect şi i-a reamintit că Bursa din Tōkyō avea să se redeschidă în mai puţin de două ore, după minivacanţa anuală de trei zile din timpul săptămânii de Aur {6}. Mai mult ca sigur, avea să deschidă în scădere, ca să prindă din urmă pieţele din Europa şi SUA, pe care preţurile scăzuseră în ultima săptămână. Şi încă ceva: VIXAL avea să vândă short încă trei milioane de acţiuni de la Procter & Gamble, cu 62 de dolari bucata, ceea ce le consolida poziţia la şase milioane, o afacere extraordinară! Era Hoffmann de acord? Hoffmann i-a răspuns cu „O.K.”, a aruncat trabucul neterminat, a tras în faţa şemineului paravanul din fier forjat şi a stins lumina din birou. Apoi a verificat uşa din hol şi, pentru activarea alarmei, a tastat 1729, codul din patru cifre inspirat de conversaţia matematicienilor G.H. Hardy şi S.I. Ramanujan. În anul 1920, urcându-se într-un taxi cu acest număr pentru a-şi vizita prietenul pe patul de moarte, Hardy se plânsese că numărul e „cam banal”, iar Ramanujan îi replicase: „Nu, Hardy! Nu, Hardy! E un număr foarte interesant. E cel mai mic număr care poate fi exprimat ca sumă a doua cuburi în două modalităţi diferite”. La parter a lăsat un singur bec aprins, lucru de care era sigur, apoi a urcat scara de marmură albă

în spirală şi s-a dus la baie. Şi-a scos ochelarii, s-a dezbrăcat, s-a spălat pe corp şi pe dinţi, apoi şi-a pus o pijama de mătase albastră. Şi-a setat mobilul să sune la 06.30, moment în care a observat că e ora 00.20.

În dormitor, fu surprins s-o găsească pe Gabrielle încă trează, întinsă peste plapumă, într-un chimono de mătase neagră. O lumânare aromată pâlpâia pe măsuţa de toaletă. În rest, camera era cufundată în întuneric. Stătea picior peste picior, cu mâinile la ceafă. Cu un picior alb, subţire, cu unghiile vopsite în roşu închis, făcea rotocoale nervoase în aerul parfumat.

— O, Doamne, spuse el. Am uitat că mă aştepţi.

— Nu-i nimic, zise ea şi îşi trase cordonul, desfăcându-şi halatul şi întinzându-şi braţele spre el. Eu nu uit niciodată.

În jurul orei trei şi jumătate dimineaţa, ceva îl trezi pe Hoffmann. Se zbătu să iasă din negura somnului şi deschise ochii. În faţa lui era o lumină albă, învăpăiată, ca o viziune cerească. Avea o formă geometrică, parcă ar fi fost o diagramă cu linii subţiri, orizontale şi coloane mari, dar fără date. Visul unui matematician. Şi totuşi, după câteva clipe în care o contemplă, cu ochii cârpiţi de somn, îşi dădu seama că nu e un vis. De fapt, era lumina de siguranţă a celor opt becuri tungsten-halogen de 500 de waţi, care băteau puternic printre jaluzele. Erau alimentate cu atât de multă energie, încât ar fi putut să lumineze şi

un teren de fotbal. De mult timp voia să le schimbe.

Becurile erau setate să rămână aprinse treizeci de secunde. Aşteptând să se stingă, se întrebă ce ar fi putut să declanşeze razele infraroşu care împânzeau grădina. Probabil o pisică sau o vulpe, ori vreo frunză purtată de vânt. Câteva secunde mai târziu, becurile se stinseră, într-adevăr, iar camera fu înghiţită de întuneric.

Însă Hoffmann se trezise de-a binelea. Se întinse după telefonul mobil. Era un model dintr-o serie concepută special pentru fondul de hedging, care putea să codifice anumite apeluri şi emailuri. Ca să nu o deranjeze pe Gabrielle, care-i detesta acest obicei chiar mai mult decât fumatul, îl deschise sub pilotă şi verifică rapid situaţia din Extremul Orient la rubrica de „Profit şi pierdere”. După cum prevăzuse, bursele din Tōkyō, Singapore şi Sydney erau la pământ, dar VIXAL-4 crescuse deja cu 0,3%, ceea ce, după calculele lui, însemna că de când se băgase în pat făcuse aproape trei milioane de dolari. Mulţumit, închise telefonul şi îl puse la loc pe noptieră. Atunci auzi un zgomot. Discret, greu de identificat, dar îngrijorător, ca şi cum cineva s-ar fi fâţâit la parter.

Fixând cu privirea punctul roşu al detectorului de fum din tavan, întinse cu grijă mâna pe sub plapumă spre Gabrielle. În ultima vreme, după ce făceau dragoste, dacă nu putea să doarmă, Gabrielle avea obiceiul să coboare în atelierul ei să lucreze. Palma înaintă pe suprafaţa caldă a saltelei până îi atinse şoldul cu vârful degetelor. În

secunda următoare, Gabrielle mormăi ceva ininteligibil, apoi se întoarse cu spatele la Hoffmann, trăgând plapuma peste umeri.

Zgomotul se auzi din nou. Hoffmann se rezemă în coate, cu urechile ciulite. Nu era nimic deosebit, ci un fel de bufnitură surdă, accidentală. Putea fi sistemul de încălzire, cu care nu erau obişnuiţi, sau o uşă trântită de curent. Deocamdată se simţea destul de calm. Casa avea un sistem de securitate foarte bine pus la punct şi acesta era de fapt unul dintre motivele pentru care o cumpărase în urmă cu câteva săptămâni. Pe lângă reflectoare, era înconjurată de un zid de trei metri înălţime, cu porţi masive, electrice. Uşa de la intrare era din oţel, cu un sistem de control acces, ferestrele de la parter erau din sticlă antiglonţ şi avea o alarmă antifurt cu senzori de mişcare, pe care era convins că o pornise înainte să meargă la culcare. Probabilitatea ca un intrus să treacă de toate aceste obstacole era infimă. În plus, Hoffmann avea o condiţie fizică bună. Cu mult timp în urmă, stabilise că nivelul ridicat de endorfine îi stimula gândirea, aşa că se apucase de exerciţii şi de jogging. Acum i se declanşă instinctul atavic de apărare a teritoriului.

Se dădu jos din pat pe furiş, fără s-o trezească pe Gabrielle, îşi puse ochelarii, halatul şi papucii. Şovăind, se uită prin cameră după ceva ce i-ar putea servi ca armă, dar nu-i veni în minte nimic. Băgă telefonul mobil în buzunar şi deschise uşa dormitorului. Mai întâi doar o crăpă, apoi o deschise complet. Becul de la parter arunca pe palier o lumină slabă. Rămase în prag şi ascultă.

Însă zgomotul – asta dacă fusese vreunul, fapt de care începuse să se îndoiască – încetase. Un minut mai târziu, se îndreptă spre scări şi începu să coboare foarte încet.

Aflat, probabil, încă sub influenţa lui Darwin, începu să-şi înregistreze cu detaşare ştiinţifică propriile simptome în timp ce cobora. I se tăiase respiraţia, iar inima îi bătea atât de puternic, încât îl deranja. Îşi simţea părul aspru ca o blană.

Ajunse la parter.

Casa era din perioada *Be lle Époque* şi fusese construită în 1902 pentru un afacerist francez, care făcuse avere de pe urma extracţiei de ţiţei din şisturi. Interiorul fusese mobilat şi decorat din belşug. Fostul proprietar o vânduse cu totul şi poate de aceea Hoffmann nu se simţise niciodată în ea ca acasă. La stânga era uşa de la intrare şi imediat în faţa lui, uşa de la salon. La dreapta, un pasaj care ducea spre interiorul casei: sufrageria, bucătăria, biblioteca şi o seră victoriană, pe care Gabrielle o folosea drept atelier. Rămase nemişcat, cu mâinile ridicate pentru apărare. Nu auzea nimic. În capătul holului, în colţ, ochiul roşu, minuscul, al senzorului de mişcare clipea spre el. Dacă nu era atent, avea să declanşeze el însuşi alarma. Se mai întâmplase de două ori, undeva în Cologny, de când se mutaseră aici: case mari, care se văitau fără motiv, ca nişte babe isterice şi putred de bogate, în spatele zidurilor înalte, acoperite de iederă.

Lăsă mâinile jos şi traversă holul spre barometrul antic fixat de perete. Apăsă o clemă şi barometrul se deschise. Alarma era ascunsă într-

un compartiment din spatele lui. Dădu să tasteze codul pentru dezactivare, dar se opri brusc.

Alarma fusese deja dezactivată.

Cu degetul în aer, căuta în zona raţională a minţii sale explicaţii liniştitoare. Poate că totuşi Gabrielle coborâse, deconectase sistemul şi uitase să-l repornească înainte să se întoarcă în pat. Sau poate că el uitase să-l activeze de la bun început. Ori se defectase.

Se întoarse uşor ca să verifice uşa de la intrare. Licărul slab al lămpii se reflecta în suprafaţa neagră, lucioasă. Părea bine închisă, niciun semn c-ar fi forţat-o cineva. La fel ca alarma, era un model de ultimă generaţie, controlat prin acelaşi cod de patru cifre. Privi peste umăr scările şi coridorul care ducea în interiorul casei. Linişte. Se îndreptă spre uşă. Tastă codul. Auzi clicul yalei. Apucă mânerul masiv de alamă şi apăsă, apoi ieşi pe veranda întunecată.

Deasupra gazonului de cerneală se ridica luna ca un disc albastru-argintiu care părea că fusese azvârlit printre masele fugare de nori negri. Umbrele brazilor înalţi de la stradă se legănau şi foşneau în vânt.

Hoffmann mai făcu nişte paşi pe aleea pietruită, suficient cât să întrerupă razele senzorilor infraroşu şi să aprindă reflectoarele din faţa casei. Lumina puternică îl făcu să tresară, apoi rămase ţintuit locului ca un prizonier evadat. Îşi făcu mâna streaşină la ochi şi se întoarse cu faţa spre lumina galbenă din hol. Atunci observă o pereche de ghete negre lăsate cu grijă lângă uşă,

de parcă proprietarul lor nu ar fi vrut să lase urme de noroi înăuntru sau să deranjeze locatarii. Nu erau ale lui Hoffmann şi cu siguranţă nu erau ale lui Gabrielle. De asemenea, era sigur că nu fuseseră acolo cu şase ore în urmă, când ajunsese acasă.

Cu ochii pironiţi asupra ghetelor, bâjbâi după mobil, gata să-l scape, apoi formă 911, îşi aminti că este în Elveţia şi încercă iar cu 117.

Telefonul sună o singură dată. Conform departamentului genovez de poliţie, care înregistrează toate apelurile de urgenţă şi care a emis ulterior o stenogramă a convorbirii, era ora 03.59. O femeie îi răspunse prompt:

— *Oui, police?*

În liniştea nopţii, vocea i se păru lui Hoffmann nespus de răsunătoare. Îl făcu să-şi dea seama cât de expus e sub lumina reflectoarelor. Se trase iute la stânga, afară din raza vizuală a celui care l-ar fi putut vedea din hol şi o luă înainte, la adăpost. Ţinea telefonul lipit de gură. Şopti:

— *J'ai un intrus sur mă proprié té*.

Pe casetă, vocea îi părea calmă, subţire, aproape robotizată. Era vocea unui om a cărui scoarţă cerebrală, fără ştirea lui şi-a adunat toate puterile pentru a supravieţui. Era vocea groazei absolute.

— *Que lle e st votre adresse, monsie un?* {7}

Îi dădu adresa. Înainta mai departe de-a lungul faţadei. Auzea degetele femeii tastând.

— *Et votre nom*? {8}

— Alexander Hoffmann, şopti el. Luminile de siguranţă se stinseră.

— O.K., monsie un Hoffmann. Re se z la. Une voiture e st e n route. {9}

După care femeia închise. Hoffmann stătea la colţul casei, singur în întuneric. Era neobişnuit de rece pentru prima săptămână de mai în Elveţia. Vântul bătea dinspre nord-est, măturând lacul Léman. În apropiere auzea apa izbindu-se de diguri şi fungile zăngănind, lovindu-se de catargele de metal ale iahturilor. Îşi strânse halatul în jurul corpului. Tremura spasmodic. Trebuia să-şi încleşteze dinţii ca să se oprească din clănţănit. Şi totuşi, în mod straniu, nu intrase în panică. Descoperea că panica este diferită de groază. Panica este o cădere a nervilor şi a moralului, o pierdere de energie preţioasă, în timp ce groaza încordează muşchii şi ascute instinctul. Era ca şi cum un animal ridicat pe picioarele din spate ar fi preluat controlul asupra corpului şi minţii lui Hoffmann. Adulmecă aerul şi privi spre lac. Undeva, în spatele casei, era un bec aprins la parter. Lumina feeric tufişurile, ca într-o peşteră fermecată.

Aşteptă treizeci de secunde, apoi porni într-acolo în vârful picioarelor, croindu-şi drum prin gardul viu care împrejmuia casa. Nu îşi dădea seama din ce cameră vine lumina. Nu mai călcase pe acolo de când agentul imobiliar le prezentase casa. Apropiindu-se, observă că vine din bucătărie, iar când ajunse în dreptul ferestrei şi îşi întinse capul spre geam, zări înăuntru silueta unui bărbat. Era cu spatele la fereastră. Stătea la masa cu blat de granit din mijlocul camerei. Nu părea să se grăbească. Scotea cuţitele din suport şi le trecea

printr-un ascuţitor electric.

Inima lui Hoffmann bătea atât de puternic, încât auzea iureşul sângelui. Se gândi imediat la Gabrielle. Trebuia neapărat să o scoată din casă cât timp intrusul îşi făcea de lucru în bucătărie. Să o scoată din casă sau cel puţin să-i spună să se încuie în baie până vine poliţia.

Încă ţinea mobilul în mână. Fără să-şi ia ochii de la intrus, formă numărul lui Gabrielle. Câteva secunde mai târziu îi auzi telefonul sunând, mult prea tare şi mult prea aproape, ceea ce însemna că nu îl avea cu ea sus. Dintr-odată, străinul îşi ridică privirea. Telefonul lui Gabrielle se afla pe masa mare de pin din bucătărie, unde-l lăsase înainte să meargă la culcare. Ecranul strălucea, iar învelitoarea de plastic roz bâzâia pe lemn ca o insectă tropicală răsturnată cu picioarele în sus. Intrusul întinse gâtul şi se uită la el. Preţ de câteva secunde interminabile, nu schiţă niciun gest. Apoi, cu acelaşi calm revoltător, lăsă jos cuţitul preferat al lui Hoffmann, cel cu lama lungă şi subţire, ideal pentru dezosare şi, dând ocol insulei, se îndreptă către masă. Era pe jumătate întors spre fereastră, aşa că Hoffmann putu să-i zărească în sfârşit profilul: o scăfârlie cheală, cu şuviţe lungi şi cărunte, date după urechi şi prinse într-o coadă uleioasă, obraji supţi şi nebărbieriţi. Purta o haină jerpelită, din piele maronie. Arăta ca un voiajor, genul de om care ar putea lucra la circ sau la bâlci. Se uita perplex la telefon, de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Îl ridică, şovăi o clipă, apoi apăsă butonul şi-l duse la ureche.

Hoffmann fu străbătut de un val de furie

asasină, care îl inundă ca lumina.

— Afară din casa mea, împuţitule! spuse el printre dinţi.

Se bucură să-l vadă pe intrus tresărind speriat, ca şi cum cineva ar fi smucit un fir invizibil de care era legat. Îşi întoarse repede capul, stânga, dreapta, stânga, dreapta, apoi privirea i se îndreptă spre fereastră. Pentru o secundă, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Hoffmann, dar orbeşte, căci, de fapt, se uita în geamul întunecat. Greu de spus cine era mai îngrozit. Brusc, azvârli telefonul pe masă şi, cu o agilitate surprinzătoare, se duse ţintă spre uşă.

Hoffmann trase o înjurătură, se întoarse şi o luă înapoi pe drumul pe care venise, alunecând şi împiedicându-se de straturile de flori de pe lângă casă. Înainta greu în papuci, îşi sucise glezna, iar la fiecare gură de aer icnea. Ajunsese la colţ când auzi uşa de la intrare trântindu-se. Bănuia că intrusul o va lua la goană spre stradă. Dar nu. Secundele treceau, iar bărbatul nu apărea. Probabil se încuiase înăuntru.

— O, Doamne! şopti Hoffmann. Doamne, Doamne!

Alergă împleticindu-se până la verandă. Ghetele erau încă acolo. Cu limbile atârnând, uzate, îndesate, rânjeau la el malefic. Îi tremurau mâinile pe alarma de siguranţă. O striga pe Gabrielle, deşi dormitorul principal era în partea opusă a casei, deci n-ar fi putut să-l audă. Yala ţăcăni. Deschise uşa în întuneric. Lumina din hol fusese stinsă.

Într-o secundă, îşi calculă paşii, estimând

distanţa pe care o avea de parcurs, cântări şansele, apoi făcu un salt spre scări şi strigă din toate puterile:

— Gabrielle! Gabrielle!

De-abia ajunsese la jumătatea podelei de marmură, când totul păru să explodeze în jurul său. Scările se cutremurau, dalele pardoselii se ridicau, pereţii se prăbuşeau în noapte.

2.

„Un grăunte în balanţă poate hotărî care indivizi să trăiască şi care să moară...” {10}

Charle’s Darwin, Despre origine a speciilor (1859).

Hoffmann nu-şi mai amintea nimic. Mintea lui, de obicei alertă, nu era tulburată de niciun gând sau vis. În cele din urmă, ca o limbă de pământ ivită din ceaţă la capătul unei călătorii, simţurile i se dezmorţiră unul câte unul. Apă ca gheaţa i se prelingea pe gât şi pe spate, simţea o apăsare rece pe scalp, o durere ascuţită în cap, un zumzet mecanic în urechi, parfumul floral şi greţos de puternic al soţiei sale. Înţelese că zăcea întins pe o parte şi ceva moale îi apăsa obrazul. Şi mâna.

Deschise ochii şi, la câţiva centimetri de chipul lui, văzu un bol alb de plastic, în care vomită instantaneu. Simţi gustul acru al plăcintei

cu peşte de seara trecută. Îl cuprinse din nou o senzaţie de greaţă şi mai vomită o dată. Bolul dispăru. Ochii îi fură orbiţi pe rând de o lumină puternică. O mână îl şterse la nas şi la gură şi îi aduse la buze un pahar cu apă. Ca un copil mofturos, îl îndepărtă la început, apoi îl luă şi-l bău pe nerăsuflate. După ce termină, pe sub pleoapele abia crăpate, îşi privi noul univers.

Se afla pe podeaua din hol, în poziţia laterală de siguranţă, cu spatele rezemat de perete. Girofarul poliţiei bătea albastru în geam ca un fulger neîntrerupt. Dintr-o staţie radio curgeau vorbe de neînţeles. Soţia lui era lângă el, în genunchi, ţinându-l de mână. Gabrielle îi zâmbi şi îi strânse degetele:

— Slavă Domnului!

Era îmbrăcată în blugi şi jerseu. Hoffmann se ridică în şezut şi privi uimit în jur. Fără ochelari, îi vedea pe toţi în ceaţă. Doi paramedici, aplecaţi deasupra unei cutii cu instrumente lucioase. Doi jandarmi în uniformă: unul stătea la uşă şi purta la curea zgomotoasa staţie radio, iar al doilea tocmai cobora scările. Şi un al treilea bărbat, înjur de cincizeci de ani, cu o mină obosită, purta un hanorac căptuşit, cămaşă albă şi cravată neagră şi îl studia pe Hoffmann deopotrivă cu milă şi detaşare. Toţi erau îmbrăcaţi, cu excepţia lui Hoffmann. Deodată, i se păru de o importanţă vitală să tragă pe el nişte haine. Însă când încercă să se ridice simţi că nu are suficientă forţă în braţe. Un val de durere îi străfulgera craniul.

— Daţi-mi voie să vă ajut, îi spuse bărbatul cu cravata neagră şi-i întinse mâna. Jean-Philippe

Leclerc, inspector la Departamentul de Poliţie din Geneva.

Unul dintre paramedici îl apucă pe Hoffmann de celălalt braţ şi, împreună, îl ridicară cu grijă în picioare. Pe varul crem, acolo unde-şi rezemase capul, era o pată de sânge. Podeaua era mânjită cu încă şi mai mult sânge, ca şi cum cineva ar fi alunecat pe el. Hoffmann simţi că i se înmoaie genunchii.

— Vă ţin eu, îl linişti Leclerc. Inspiraţi adânc. Nu vă grăbiţi.

— Trebuie să meargă la spital, spuse Gabrielle îngrijorată.

— Ambulanţa vine în zece minute, răspunse paramedicul. Au fost reţinuţi pe drum.

— Ce-aţi spune dacă am aştepta aici? sugeră Leclerc şi deschise uşa care dădea spre salonul răcoros.

Odată ce Hoffmann fu aşezat pe canapea, rezemat, căci refuzase să se întindă, paramedicul se ghemui în faţa lui.

— Îmi puteţi spune câte degete am ridicat? Hoffmann spuse:

— Daţi-mi, vă rog…

Dar care era cuvântul? îşi duse mâna la ochi.

— Are nevoie de ochelari, spuse Gabrielle. Uite-i, iubitule, îi puse ochelarii pe nas şi-l sărută pe frunte. Odihneşte-te, bine?

— Acum vedeţi câte degete am ridicat? îl întrebă din nou paramedicul. Hoffmann numără cu atenţie. Îşi trecu limba peste buze, apoi răspunse:

— Trei.

— Şi acum?

— Patru.

— Trebuie să vă luăm tensiunea, *monsie un.*

Paramedicul îi suflecă mâneca pijamalei, îi fixă manşeta tensiometrului în jurul bicepsului, după care o umflă manual. Hoffmann aştepta liniştit. Simţea stetoscopul rece pe piele. Mintea părea că începe din nou să îi funcţioneze, încetul cu încetul. Sistematic, trecu în revistă conţinutul camerei: pereţii de un galben pal, fotoliile şi şezlongurile îmbrăcate în mătase albă, pianul cu coadă scurtă, marca Bechstein, ceasul în stil Ludovic al XV-lea, care ticăia discret pe poliţa şemineului, sub peisajul în cărbune al lui Auerbach {11}. În faţa lui, pe măsuţa de cafea, se afla unul dintre autoportretele timpurii ale lui Gabrielle: un cub de 50 de centimetri, compus dintr-o sută de foi de sticlă Mirogard. Pe fiecare placă, ea trasase în cerneală neagră câte o secţiune dintr-o imagine RMN a corpului său. Rezultatul arăta ca o creatură extraterestră, stranie şi vulnerabilă, care plutea în aer. Hoffmann privea lucrarea de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Avea impresia că portretul ar fi trebuit să-i amintească ceva. Dar ce anume? Incapacitatea de a extrage imediat informaţia pe care o dorea era o experienţă nouă pentru el. Când paramedicul termină, Hoffmann îi spuse lui Gabrielle:

— Nu cumva ai ceva mai deosebit de făcut astăzi?

Concentrat, îşi încreţi fruntea, cotrobăind în haosul minţii sale.

— Ştiu, răsuflă uşurat. Ai expoziţia.

— Da, am, dar o s-o anulez.

— Nu, să nu faci asta! Doar e prima ta expoziţie!

— E bine, spuse Leclerc, privindu-l pe Hoffmann din fotoliu. E foarte bine.

Hoffmann se întoarse încet să se uite la el. Mişcarea declanşă în capul său un nou spasm de durere. Îl privi încordat.

— E bine?

— E bine că vă amintiţi.

Inspectorul îi făcu din degete semnul O.K.

— De exemplu, care e ultimul lucru pe care vi-l amintiţi din ce vi s-a întâmplat azi-noapte?

Gabrielle îl întrerupse.

— Cred că Alex ar trebui să fie consultat de un doctor înainte să răspundă la întrebări. Are nevoie de odihnă.

— Care e ultimul lucru pe care mi-l amintesc?

Hoffmann analiză întrebarea cu atenţie, de parcă ar fi fost o problemă de matematică.

— Că am intrat în casă. Presupun că el mă aştepta în spatele uşii.

— El? A fost unul singur?

Leclerc trase fermoarul hanoracului şi se luptă să scoată o agendă dintr-un buzunar interior, apoi se foi în fotoliu şi scoase un pix. În tot acest timp îl privea pe Hoffmann încurajator.

— Da, din câte ştiu. Unul singur.

Hoffmann îşi duse mâna la ceafă. Atinse cu degetele bandajul strâns înfăşurat.

— Cu ce m-a lovit?

— Cu extinctorul, după cum se pare.

— Iisuse! Şi cât timp am fost inconştient?

— Douăzeci şi cinci de minute.

— Doar atât?

Hoffmann simţea că pierduse ore întregi. Însă când se uită pe fereastră văzu că este încă noapte, iar ceasul de pe poliţă arăta aproape cinci.

— Şi te strigam ca să te avertizez, îi spuse lui Gabrielle. Îmi amintesc asta.

— Aşa e, te-am auzit. Apoi am coborât şi te-am găsit întins pe jos. Uşa de la intrare era deschisă. După aceea a venit imediat poliţia.

Hoffmann îşi întoarse privirea către Leclerc.

— L-aţi prins?

— Din păcate, dispăruse când a ajuns patrula. Leclerc răsfoia agenda.

— E ciudat. Se pare că a intrat şi a ieşit pe poartă. Totuşi, bănuiesc că poarta şi uşa de la intrare au coduri diferite. Mă întrebam dacă nu cumva îl cunoaşteţi. Presupun că nu l-aţi lăsat intenţionat să intre.

— Nu l-am mai văzut niciodată până aseară.

— A, spuse Leclerc şi notă în agendă. Deci l-aţi văzut.

— Era în bucătărie. L-am văzut pe geam.

— Nu înţeleg. Dumneavoastră eraţi afară, iar el înăuntru?

— Da.

— Mă scuzaţi, dar cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Cu poticniri la început, apoi cu o uşurinţă care creştea pe măsură ce îi reveneau puterea şi memoria, Hoffmann recapitulă evenimentele: auzise un zgomot, coborâse la parter, descoperise că alarma fusese oprită, deschisese uşa, văzuse perechea de cizme, observase lumina de la parter,

îşi făcuse drum pe lângă casă şi văzuse intrusul pe geam.

— Mi-l puteţi descrie?

Leclerc scria repede, întorcea pagina fără să o termine, după care începea alta.

— Alex, spuse Gabrielle.

— E-n regulă, Gabby, îi răspunse Hoffmann. Trebuie să-i ajutăm să-l prindă pe nemernicul ăsta.

Închise ochii. Îl vedea clar în minte, mult prea clar, în bucătăria puternic luminată, privindu-l sălbatic.

— Era de statură medie. Aspect neîngrijit. În jur de cincizeci. Faţa suptă. Creştetul chel. Părul lung, cărunt şi subţire, strâns în coadă. Purta o haină de piele sau o jachetă, nu-mi amintesc exact.

Un sâmbure de îndoială răsări în mintea lui Hoffmann. Se opri. Leclerc îl privea fix, aşteptându-l să continue.

— Am spus că nu l-am mai văzut, dar, dacă stau bine să mă gândesc, mă întreb dacă este adevărat. Poate că l-am mai văzut undeva, pe stradă. Avea un aer familiar…

Vocea i se stinse.

— Continuaţi, spuse Leclerc.

Hoffmann se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Nu, nu-mi amintesc. Îmi pare rău. Dar, ca să fiu sincer şi nu fac mare caz din asta, în ultimul timp am avut o senzaţie stranie că sunt privit.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic, îi zise Gabrielle surprinsă.

— N-am vrut să te supăr. În plus, n-am reuşit niciodată să pun degetul pe rană.

— Poate că dădea târcoale casei de ceva timp,

spuse Leclerc, sau vă urmărea. E posibil să-l fi văzut pe stradă fără să vă daţi seama. Nu vă îngrijoraţi. O să vă amintiţi. Ce făcea în bucătărie?

Hoffmann se uită la Gabrielle. Ezită.

— Ascuţea nişte cuţite.

— Dumnezeule! izbucni Gabrielle şi îşi acoperi gura cu mâna.

— Îl puteţi identifica dacă o să fie nevoie?

— O, da, răspunse Hoffmann cu îndârjire. Absolut! Leclerc bătea uşor cu pixul în agendă.

— Trebuie să-i facem publică descrierea, zise el şi se ridică. Scuzaţi-mă un moment, spuse, după care ieşi în hol.

Dintr-odată, Hoffmann se simţi prea obosit ca să mai continue. Închise ochii şi se lăsă pe spate, sprijinindu-şi capul de canapea. Atunci îşi aminti de rană.

— Scuză-mă. Îţi stric mobila.

— Dă-o dracu’ de mobilă!

O privi îndelung. Nemachiată, părea mai bătrână, mai fragilă şi, cum n-o mai văzuse vreodată, speriată. Era dărâmat. Izbuti, totuşi, să-i zâmbească. La început Gabrielle se mulţumi să dea din cap, dar apoi, fără tragere de inimă, îi răspunse cu un zâmbet. O clipă, Hoffmann îndrăzni să spere că situaţia nu este atât de gravă, că se va dovedi că fusese un bătrân vagabond, care găsise codurile de acces pe stradă, pe o bucată de hârtie. Şi că într-o zi vor râde când îşi vor aminti de scăfârlia lui pocnită (cu un extinctor!), de eroismul lui ridicol şi de îngrijorarea ei.

Leclerc se întoarse în salon cu două pungi de

plastic pentru probe.

— Le-am găsit în bucătărie, spuse el, aşezându-se cu un oftat.

Le ridică. Într-una era o pereche de cătuşe, iar în cealaltă, ceva ce părea a fi o zgardă neagră de piele, de care era ataşată o minge de golf, tot neagră.

— Ce e asta? întrebă Gabrielle.

— Un căluş, răspunse Leclerc. E nou. Probabil l-a cumpărat dintr-un sex-shop. E

foarte popular printre sado-masochişti. Cu puţin noroc, o să reuşim să-l localizăm.

— Doamne sfinte! zise Gabrielle privindu-l pe Hoffmann îngrozită. Ce avea de gând să ne facă?

Hoffmann simţi din nou că îl ia cu leşin. Avea gura uscată.

— Nu ştiu. Să ne răpească?

— Este, cu siguranţă, o posibilitate, admise Leclerc, uitându-se prin cameră. Sunteţi un om bogat, e clar ca lumina zilei. Dar trebuie să vă spun că nu a existat niciodată vreun caz de răpire în Geneva. E un oraş paşnic, adăugă el şi scoase iar pixul. Pot să vă întreb cu ce vă ocupaţi?

— Sunt fizician.

— Fizician.

Leclerc notă în carnet. Încuviinţă cu o mişcare a capului, ca pentru sine, apoi ridică o sprânceană.

— La asta nu mă aşteptam. Englez?

— American.

— Evreu?

— Fir-ar să fie! Ce importanţă are?

— Iertaţi-mă. Numele dumneavoastră de

familie... în fine, vă întreb pentru că există posibilitatea ca mobilul să fi fost rasismul.

— Nu, nu sunt evreu.

— Şi doamna Hoffmann?

— Sunt englezoaică.

— Şi de când locuiţi în Elveţia, doctore Hoffmann?

— De paisprezece ani.

Încă o dată, se simţi copleşit de oboseală.

— În anii nouăzeci am venit aici pentru CERN, să lucrez la Marele Accelerator de

Hadroni. Am stat la ei cam şase ani.

— Iar acum?

— Am o companie.

— Cum se numeşte?

— Hoffmann Investment Technologies.

— Şi ce produce?

— Ce produce? Produce bani. E un fond de hedging.

— Foarte bine. „Produce bani”. De când sunteţi aici?

— V-am spus, de paisprezece ani.

— Nu, *aici,* adică în casa asta.

— O... începu el şi, capitulând, se uită la Gabrielle.

— Doar de o lună, răspunse ea.

— O lună? Aţi schimbat codurile de acces când aţi luat-o?

— Desigur.

— Şi cine în afară de voi doi mai ştie combinaţia alarmei antifurt şi celelalte coduri?

— Menajera. Servitoarea. Grădinarul, răspunse Gabrielle.

— Locuieşte vreunul dintre ei aici?

— Nu.

— Din firma dumneavoastră ştie cineva codurile, doctore Hoffmann?

— Asistentul meu.

Hoffmann se încruntă. Cât de greoi îi mergea creierul! Ca un calculator virusat.

— O şi consultantul nostru de securitate. S-a ocupat de toate verificările până să cumpărăm noi casa.

— Vă amintiţi cum îl cheamă?

— Genoud. Se gândi o clipă. Maurice Genoud. Leclerc îşi ridică privirea.

— Am avut un Maurice Genoud în forţele de poliţie. Îmi amintesc că apoi a intrat în afacerea serviciilor de securitate privată. Măi să fie!

Fruntea abătută a lui Leclerc fu umbrită de un gând. Începu din nou să noteze în carnet.

— Evident că trebuie să schimbaţi imediat toate combinaţiile. Vă sugerez să nu comunicaţi noile coduri angajaţilor până nu apuc să-i interoghez.

În hol se auzi soneria. Hoffmann tresări.

— E ambulanţa, probabil, spuse Gabrielle. Mă duc să deschid poarta. După ce ieşi din cameră, Hoffmann zise:

— Presupun că asta va ajunge în gura presei.

— E vreo problemă?

— Nu-mi place să-mi văd numele în ziare.

— O să ne străduim să fim discreţi. Aveţi vreun duşman, doctore Hoffmann?

— Nu din câte ştiu. Cu siguranţă niciunul care să facă aşa ceva.

— Vreun investitor bogat, să zicem rus, care a pierdut bani?

— Noi nu pierdem bani.

Şi totuşi, Hoffmann încercă să-şi amintească dacă pe lista clienţilor s-ar putea număra cineva care să fi fost implicat. Dar nu. Era de neconceput.

— Crezi că suntem în siguranţă aici, cu maniacul ăsta în libertate?

— Oamenii noştri vor fi aici în timpul zilei, iar diseară o să ţinem locul sub observaţie. Poate lăsăm o maşină la stradă. Dar trebuie să vă spun că, de obicei, oamenii cu mijloacele dumneavoastră preferă să-şi ia singuri măsuri de precauţie.

— Vă referiţi la gărzi de corp? zise Hoffmann cu o grimasă. Nu vreau să trăiesc aşa.

— Din păcate, o asemenea casă o să atragă tot timpul atenţie nedorită. Iar bancherii nu sunt prea îndrăgiţi astăzi, mai ales în Elveţia, spuse Leclerc şi aruncă o privire prin cameră. Pot să vă întreb cât v-a costat?

În mod normal, Hoffmann i-ar fi spus să se ducă naibii, dar nu avea energia necesară.

— Şaizeci de milioane de dolari.

— Vai de mine! se minună Leclerc încreţindu-şi buzele cu durere. Ştiţi, eu nu-mi permit să mai locuiesc în Geneva. M-am mutat cu soţia într-o casă chiar peste graniţa cu Franţa, unde preţurile sunt mai mici. Desigur, trebuie să fac naveta zilnic, dar asta e.

De afară se auzi un motor diesel. Gabrielle băgă capul pe uşă.

— A venit ambulanţa. Mă duc să-ţi împachetez

nişte haine.

Hoffmann încercă să se ridice. Leclerc sări să-l ajute, dar Hoffmann îl îndepărtă. „Ce ţi-e şi cu elveţienii ăştia!” îşi spuse cu acreală. „Se prefac că ne întâmpină cu bucurie pe noi, străinii, dar de fapt ne dispreţuiesc. De ce mi-ar păsa mie că stă el în Franţa?” Trebui să se legene de două ori ca să îşi ia avânt, însă la a treia încercare izbuti. Se ridică în picioare, clătinându-se pe covorul Aubusson. Vuietul din cap îi dădu iar o senzaţie de greaţă.

— Sper că acest incident neplăcut nu v-a înstrăinat de frumoasa noastră ţară, îi spuse

Leclerc.

Hoffmann se întrebă dacă glumeşte, dar chipul inspectorului nu lăsa să se citească nimic.

— Deloc.

Ieşiră pe hol împreună. Hoffmann păşea cu o grijă exagerată, ca un om beat care vrea să pară treaz. Casa era înţesată de oameni de la serviciile de urgenţă. Odată cu personalul de pe ambulanţă, un bărbat şi o femeie care împingeau o targă cu rotile, sosiseră mai mulţi jandarmi. În faţa uniformelor impunătoare, Hoffmann se simţi din nou gol şi vulnerabil ca un bolnav. Când o văzu pe Gabrielle coborând cu pelerina lui de ploaie, răsuflă uşurat. Leclerc luă haina şi o puse pe umerii lui Hoffmann.

Lângă uşa de la intrare, lui Hoffmann îi căzură ochii pe extinctorul băgat într-un sac de plastic. Simpla lui vedere îi declanşă un acces de durere.

— O să-i faceţi public portretul robot?

— Posibil.

— Atunci trebuie să vedeţi ceva.

Ideea îi venise brusc, cu forţa unei revelaţii. Ignorând protestele personalului de pe ambulanţă, se întoarse în hol şi intră în cabinet. Sistemul Bloomberg era pornit. Surprinse cu coada ochiului o luminiţă roşie. Toate preţurile căzuseră. Bursele din Extremul Orient erau de-a dreptul în hemoragie. Aprinse lumina şi căută printre cărţi până găsi pe raft *Expre sta e moţiilor la om şi animale.* Mâinile îi tremurau de nerăbdare. Frunzări cartea.

— Iată, zise el şi se întoarse astfel încât Leclerc şi Gabrielle să poată vedea ce tocmai descoperise şi bătu cu degetul pe pagina deschisă.

— Ăsta e bărbatul care m-a atacat!

Era ilustraţia terorii. Un bătrân cu ochii ieşiţi din orbite şi cu gura ştirbă, larg deschisă. Marele doctor francez Duchenne, expert în galvanism, îi aplicase nişte electrozi pe muşchii faciali ca să-i stimuleze expresia dorită.

Hoffmann le detectă scepticismul. Mai rău, citea pe feţele lor spaima.

— Îmi cer scuze, spuse Leclerc încurcat. Vreţi să spuneţi că acesta este bărbatul care a intrat în casă?

— O, Alex! zise Gabrielle.

— Evident că nu spun că este *exact* el. E mort de mai bine de-un secol. Spun că *arată* ca el.

Amândoi îl priveau cu atenţie. „Îşi închipuie că am luat-o razna”, îşi spuse el. Trase aer în piept.

— O.K. Iar cartea asta, îi explică el pe îndelete lui Leclerc, mi-a parvenit ieri fără nicio lămurire. N-am comandat-o eu, înţelegeţi? Nu ştiu cine mi-a

trimis-o. Poate e o coincidenţă. Dar nu se poate să nu sesizaţi ciudăţenia că, la o oră după ce o găsesc, un bărbat ieşit parcă din paginile ei apare aici şi ne atacă.

Gabrielle şi Leclerc tăceau.

— În fine, concluzionă el, tot ce vreau să spun este că, dacă vreţi să faceţi un portret robot al tipului, ar trebui să începeţi de aici.

— Mulţumesc, spuse Leclerc. O să ţin minte. Tăcere.

— Bun, zise Gabrielle veselă. Acum hai să te ducem la spital.

Din pragul uşii, Leclerc îi urmări cu privirea. Luna dispăruse în spatele norilor. Cerul era încă întunecat, deşi peste o jumătate de oră trebuia să se crape de ziuă. Fizicianul american, cu impermeabilul său negru, capul bandajat şi gleznele rozalii ieşite de sub pijamaua scumpă, era ajutat de către un paramedic să urce în ambulanţă. După ce bâiguise ceva despre fotografia victoriană, amuţise. Leclerc credea că se ruşinase. Luase cartea cu el. Soţia îl urmă cu o geantă plină de haine. Arătau ca o pereche de refugiaţi. Uşile se trântiră şi ambulanţa porni, urmată de o maşină de patrulă.

Leclerc se uită după maşini până ce dădură colţul şi intrară pe şosea. Scântei cărămizii se aprinseră scurt când maşinile luară curba, după care nu se mai văzu nimic.

Se întoarse în casă.

— Cam mare pentru două persoane, mormăi

unul dintre jandarmii care stăteau în prag.

— Mare şi pentru zece, întări Leclerc.

De unul singur, făcu turul casei să vadă cu ce avea de-a face. Cinci, şase, nu, *şapte* dormitoare la etaj, fiecare cu băi adiacente, aparent nefolosite. Dormitorul principal era imens. Lângă el, o garderobă spaţioasă, căptuşită cu uşi din oglindă şi sertare. Un televizor cu plasmă în baie. Chiuvete pentru fiecare. Cabină de duş ultramodernă, cu douăsprezece duze. Pe cealaltă parte a palierului, o sală de sport, cu o bicicletă staţionară, o barcă mecanică, o bicicletă eliptică, greutăţi şi încă un televizor uriaş. Nicio jucărie. Nimic care să indice prezenţa unui copil. Nici măcar pozele înrămate, presărate ici şi colo. În cele mai multe apărea Hoffmann, în vacanţele sale costisitoare, pe schiuri, la cârma unui iaht sau cu mâinile împreunate pe o verandă care părea suspendată deasupra unei lagune de corali de un albastru de vis.

Leclerc o luă pe scări, imaginându-şi că este Hoffmann care, cu o oră şi jumătate în urmă, coborâse pentru a înfrunta necunoscutul. Ocoli petele de sânge şi intră în cabinet. Cărţile acopereau un perete întreg. Scoase una la întâmplare şi citi ce scria pe cotor – *inte rpre tare a vise lor,* de Sigmund Freud. O deschise. Fusese publicată la Leipzig şi Viena, în 1900. Ediţie princeps. Scoase alta. *Psihologia mulţimilor,* de Gustave le Bon. Paris.

1895. Apoi alta: *Omul maşină,* de Julien Offray de La Mettrie. Leiden, 1747. Tot ediţie princeps. Leclerc nu ştia mare lucru despre cărţile rare, dar

ştia suficient cât să estimeze colecţia la câteva milioane de dolari. Nu era de mirare că proprietarii împânziseră casa cu detectoare de fum. Majoritatea cărţilor erau din domenii ştiinţifice: sociologie, biologie, antropologie. Niciuna despre bani.

Traversă încăperea şi se aşeză la biroul lui Hoffmann, pe un scaun vechi şi impunător. În faţa lui, monitorul gigant clipocea de fiecare dată când se schimbau cifrele: – 1,06, – 78, – 4,03%, – 0,95 $. Se uita la ecran ca la piatra din Rosetta. „Dacă aş înţelege ceva din cifrele astea”, îşi spuse, „poate aş ajunge la fel de bogat ca tipul ăsta”. Investiţiile lui, pe care, în urmă cu câţiva ani, un consultant financiar plin de coşuri îl convinsese să le facă pentru a-şi asigura bătrâneţea, valorau în acel moment jumătate din suma achitată iniţial. După cum mergeau lucrurile, când va ieşi la pensie, va trebui să-şi caute un job cu jumătate de normă. Poate ca şef al departamentului de pază dintr-un supermarket. Va munci până la epuizare. Nici tatăl, nici bunicul lui nu trebuiseră să îndure aşa ceva. După treizeci de ani de muncă în poliţie, nu-şi permitea nici măcar să locuiască în oraşul său natal! Şi cine cumpăra toate proprietăţile scumpe? Spălătorii de bani, majoritatea fiind neveste şi fete de preşedinţi ai aşa-ziselor „noi democraţii”, politicieni din republicile central asiatice, oligarhi ruşi, dictatori militari afgani, traficanţi de arme. Pe scurt, adevăraţii criminali ai lumii. Iar el îşi petrecea timpul urmărind adolescenţi algerieni, traficanţi de droguri, care-şi făceau veacul prin gară. Ca să-şi întrerupă firul gândurilor, se ridică

şi se îndreptă spre altă cameră.

În bucătărie, se sprijini de insula de granit şi studie cuţitele. La instrucţiile lui, fuseseră puse în pungi şi sigilate, cu speranţa că intrusul lăsase amprente. Partea aceasta a poveştii lui Hoffmann nu o înţelegea. Dacă intrusul venise pregătit să-i răpească, nu ar fi trebuit să se fi înarmat în prealabil? În plus, ar fi avut nevoie de cel puţin un complice. Hoffmann era destul de tânăr şi vânjos, i-ar fi dat de furcă. Atunci jaful să fie mobilul? Dar un hoţ oarecare s-ar fi mişcat repede, luând cu el cât de mult poate duce. Iar aici erau suficiente lucruri care puteau fi înşfăcate cu uşurinţă. Prin urmare, totul ducea la concluzia că infractorul trebuie să fie dereglat psihic. Dar cum dea ştiut un psihopat codurile de acces? Mister. Poate că mai era o intrare în casă, care fusese uitată deschisă.

Leclerc se întoarse în coridor şi o luă la stânga. În spatele casei era o seră victoriană imensă, care fusese transformată în atelier de pictură, deşi termenul de pictură pe care-l cunoştea inspectorul nu se aplică lucrărilor văzute aici. Părea mai curând atelierul unui geamgiu sau secţia de radiologie. Peretele, cândva zidul exterior al casei, era acoperit de un colaj enorm, compus din imagini ale corpului uman – digitale, în infraroşu sau radiologice – şi schiţe cu diverse organe, membre şi muşchi.

Pe rafturile din lemn erau depuse foi de sticlă nereflectorizantă şi geamuri de plexiglas de mărimi şi grosimi diferite. Dintr-o cutie de tablă se înălţau munţi de hârtii, imagini computerizate, etichetate cu grijă: „RMN cerebral, 1 – 14 sagital,

axial, coronal”.

„Secţiuni, bărbat. Spitalul virtual. Sagital şi coronal”. Pe o bancă se găseau un cub iluminat, o menghină mică, o groază de călimări aşezate una peste alta, instrumente de gravat şi pensule. Mai era un burghiu de mână pe un suport de cauciuc negru, iar lângă el, o cutie albastru-închis pe care scria „Taylor’s of Harrogate, ceai negru”, plină vârf cu capete de burghiu. Şi un morman de broşuri lucioase despre o expoziţie numită

„Contururi umane”, care se deschidea exact în acea zi, la galeria Plaine de Plainpalais. Conţineau şi o notă biografică: „Gabrielle Hoffmann s-a născut în Yorkshire, Anglia. Este dublu licenţiată în artă şi în limba franceză la Universitatea Salford şi a absolvit un master la Royal Collège of Art din Londra. Timp de câţiva ani a lucrat la Biroul Naţiunilor Unite de la Geneva”. Făcu sul una dintre broşuri şi o îndesă în buzunar.

Lângă bancă, pe un piedestal, se afla una dintre lucrările ei, imaginea scanată şi tridimensională a unui fetus, compusă din aproximativ douăzeci de secţiuni desenate pe foi de sticlă foarte curată. Leclerc se apleacă să o vadă mai bine. Capul era disproporţionat faţă de restul corpului, iar picioarele rahitice erau chircite sub trup. Văzut dintr-o parte, avea adâncime, dar din faţă părea că se micşorează până ce dispărea complet. Nu-şi dădea seama dacă e terminată sau nu. Trebuia să admită că are o forţă aparte, dar nu s-ar fi văzut trăind în preajma lucrării. Prea arăta a reptilă fosilizată, suspendată într-un acvariu. Soţiei lui i s-ar fi părut dezgustătoare.

Uşa serei dădea spre grădină. Era încuiată cu lacăt. Nu vedea nicio cheie prin preajmă. Dincolo de geamul gros, luminile Genevei tremurau deasupra lacului. Două reflectoare solitare măturau Quai du Mont-Blanc.

Leclerc ieşi din seră şi se întoarse în pasaj. Mai avea două uşi de verificat. Una era de la toaletă, ocazie de care Leclerc profită şi se uşură în closet, iar a doua era de la o debara plină cu vechituri din fosta casă a lui Hoffmann: covoare făcute sul şi legate cu sfoară, o maşină de făcut pâine, şezlonguri, un set de crochet şi, în fund de tot, într-o condiţie impecabilă, un pătuţ de copil, o masă de schimbat şi un carusel cu lună şi stele.

3.

„Bănuiala, copilul fricii, este prin excelenţă caracteristică majorităţii animalelor sălbatice”. {12}

Charle's Darwin, De scendenţa omului şi să le cţia sexuală (1871).

Conform înregistrărilor care au fost după aceea făcute publice de către serviciul medical genovez, la 05.22 paramedicii raportaseră prin staţie că au plecat de la reşedinţa lui Hoffmann. La o asemenea oră, pe străzile pustii, în cinci minute erai la spital.

În ambulanţă, Hoffmann refuzase din nou să respecte indicaţiile şi să se întindă pe targa cu rotile, aşa că stătea în şezut, cu picioarele atârnând, grav şi sfidător. Era un bărbat sclipitor, bogat, obişnuit să fie ascultat cu respect. Iar acum se trezise deportat într-un tărâm sărăcăcios şi defavorizat: regatul bolii, unde toţi locuitorii erau de condiţie modestă. Se enervă amintindu-şi cum îl priviseră Gabrielle şi Leclerc când le arătase *Expre sta e moţiilor la om şi animale,* ca şi cum legătura evidentă dintre carte şi atac ar fi fost doar produsul unei minţi febrile şi bolnave. Luase volumul cu el. I se odihnea în poală. Bătea neliniştit cu degetul în carte.

Când ambulanţa dădu o curbă, femeia paramedic întinse o mână ca să-l stabilizeze. Hoffmann se încruntă la ea. Nu avea pic de încredere în poliţia genoveză şi în niciun departament guvernamental, în general. De fapt, nu prea avea încredere în nimeni în afară de sine însuşi. Se scotoci prin buzunarele halatului după mobil.

Din scaunul de vizavi, de lângă femeia paramedic, Gabrielle îl întrebă:

— Ce faci?

— Îl sun pe Hugo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alex! îi spuse ea, dând ochii peste cap.

— Ce? Trebuie să afle ce s-a întâmplat.

Cu telefonul la ureche, Hoffmann se întinse şi o luă de mână ca să o liniştească.

— Mă simt mult mai bine, serios. Într-un final, Quarry îi răspunse:

— Alex?

De data aceasta, vocea lui, moale de obicei, era sugrumată de teamă. Căci se întâmplă vreodată să primeşti veşti bune cu noaptea-n cap?

— Ce dracu’ s-a întâmplat?

— Scuză-mă că te sun atât de devreme, Hugo. Ne-au spart casa.

— O, Doamne! îmi pare rău. Eşti bine?

— Gabrielle e bine. Eu am primit o lovitură în cap. Suntem în ambulanţă, în drum spre spital.

— Care spital?

— Universitar, cred.

Hoffmann se uită la Gabrielle pentru confirmare. Ea încuviinţă.

— Da, universitar.

— Plec chiar acum.

Câteva minute mai târziu, ambulanţa trase în faţa marelui spital clinic. Hoffmann îl măsură cu privirea prin geamurile fumurii. O clădire imensă, cu zece etaje, luminată de parcă ar fi fost terminalul imens al unui aeroport străin. Apoi luminile dispărură, ca şi cum cineva ar fi tras o draperie peste ele. Ambulanţa intră într-un pasaj subteran uşor circular, după care staţionă. Motorul se opri. În tăcere, Gabrielle îi zâmbi liniştitor, iar Hoffmann îşi spuse: „Să lase orice speranţă cine-a-’ntrat” {13}. Uşile din spate se deschiseră, lăsând la vedere o parcare subterană impecabilă. Vocea unui bărbat care striga în depărtare îşi trimitea ecoul între pereţii de beton.

Hoffmann fu îndemnat să se întindă, iar de această dată hotărî să nu se mai împotrivească. Intrase în horă. Trebuia să joace până la capăt. Se

culcă, targa cu rotile fu coborâtă din ambulanţă şi, cu o senzaţie oribilă de neputinţă şi cu privirea aţintită spre neoanele din tavan, se lăsă purtat pe coridoarele misterioase, după care, pentru scurt timp, fu oprit la recepţie. Unul dintre jandarmii însoţitori predă hârtiile. Hoffmann urmări cum îi sunt înregistrate datele, apoi întoarse capul şi, la celălalt capăt al sălii aglomerate, zări televizorul ce transmitea ştiri în faţa unui public distrat, format din beţivi şi drogaţi. Pe ecran, cu telefoanele la ureche, agenţii de bursă japonezi erau surprinşi în diferite ipostaze ale ororii şi disperării. Dar, până să se lămurească mai bine, targa se urni din nou, traversă un coridor scurt şi intră într-un separeu gol. Gabrielle se aşeză pe un scaun de plastic, scoase trusa de pudră şi începu să se rujeze cu mişcări bruşte, nervoase. Hoffmann o privea ca pe o străină. Atât de misterioasă, de graţioasă şi de independentă, ca o pisică făcându-şi toaleta. Când o cunoscuse, la petrecerea din Saint-Genis-Pouilly, făcea exact acelaşi lucru. Un doctor turc, tânăr şi chinuit, intră cu o planşetă. Pe ecusonul de plastic prins în piept scria „Dr. Muhammet Celik”. Consultă fişa lui Hoffmann. Îndreptă o lumină spre ochii lui, îi lovi genunchii cu un ciocănel, îl întrebă cum îl cheamă pe preşedintele Statelor Unite şi apoi îi ceru să numere descrescător de la o sută la optzeci.

Hoffmann răspunse fără dificultate. Satisfăcut, doctorul îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale. Desprinse bandajul, dădu părul la o parte şi examină rana, apăsând uşor cu degetele.

Hoffmann se simţea de parcă ar fi fost căutat de păduchi. Conversaţia adiacentă era purtată în întregime peste capul său.

— A pierdut mult sânge, spuse Gabrielle.

— Rănile de la cap întotdeauna sângerează abundent. Trebuie cusută.

— E adâncă?

— O, nu e aşa de adâncă, dar partea asta s-a umflat foarte mult. Vedeţi? A fost lovit cu ceva neted?

— Cu un extinctor.

— O.K. Numai puţin, să-mi notez. Trebuie să-i facem o tomografie cerebrală.

Celik se aplecă şi-l privi pe Hoffmann drept în faţă. Îi zâmbi. Apoi îşi deschise ochii larg şi vorbi extrem de rar:

— Foarte bine, *monsie un* Hoffmann. Mai târziu o să vă coasem rana. Dar acum trebuie să mergem să facem nişte poze ca să vedem cum arată capul dumneavoastră pe dinăuntru. Sunt făcute de un aparat care se numeşte computer tomograf. Ştiţi ce înseamnă CÂT, *monsie un* Hoffmann?

— *Tomografie* Computerizată Axială. Foloseşte un senzor rotativ şi o sursă de raze X pentru a compila imagini radiografice transversale. Tehnologia anilor şaptezeci, mare scofală! Şi, apropo, nu sunt *monsie un* Hoffmann, ci doctor Hoffmann.

Pe când targa era urcată în lift, Gabrielle îi spuse:

— Nu trebuia să fii aşa nesimţit. Încerca să te ajute.

— Îmi vorbea ca unui copil.

— Atunci nu te mai purta ca un copil. Poftim, ţine asta. Îi aşeză în poală geanta cu haine şi chemă liftul.

Gabrielle cunoştea, evident, drumul către secţia de radiologie, ceea ce-l enerva pe Hoffmann într-un mod inexplicabil. În ultimii doi ani, angajaţii spitalului o ajutaseră în arta ei, îi oferiseră acces la tomografe când nu erau folosite şi rămăseseră mult după încheierea turelor ca să realizeze imaginile de care ea avea nevoie. Câţiva îi deveniseră prieteni. Hoffmann ar fi trebuit să le fie recunoscător, dar nu le era. Uşile liftului se deschiseră în întuneric, la un etaj inferior. Hoffmann îşi aminti că aveau o mulţime de tomografe. Era spitalul la care trimiteau cele mai grave accidente de schi, de la Chamonix, Megeve, chiar şi de la Courchevel. Îşi imagină un şir nesfârşit de cabinete cu echipamente înecate în beznă. Un departament întreg, tăcut şi părăsit, cu excepţia acestui mic avanpost de urgenţă. Un tânăr cu părul lung, negru şi ondulat veni spre ei cu paşi mari.

— Gabrielle! strigă el. Îi luă mâna şi o sărută, apoi se întoarse şi îl privi pe

Hoffmann. De data asta văd că mi-ai adus un pacient adevărat.

— Soţul meu, Alexander Hoffmann. Alex, el e Fabian Talion, tehnicianul de serviciu. Ţi-l aminteşti pe Fabian? Ţi-am povestit despre el, îi spuse Gabrielle.

— Nu cred, răspunse Hoffmann.

Îşi ridică privirea spre tânăr. Talion avea ochii

mari, negri şi umezi, gura mare, dinţii foarte albi şi o barbă neagră, nerasă de vreo două zile. Îşi desfăcuse la cămaşă mai mulţi nasturi decât era cazul. Pieptul său lat, de jucător de rugby, atrăgea atenţia. Deodată, Hoffmann se întrebă dacă nu cumva Gabrielle are o relaţie cu el. Încercă să alunge gândul, dar nu reuşi. De ani buni nu mai simţise vreun strop de gelozie. Uitase cât de dureros este. Privindu-i pe rând, spuse:

— Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru Gabrielle.

— A fost plăcerea mea, Alex. Acum hai să vedem cum te putem ajuta.

Împinse cu uşurinţă targa cu rotile, de parcă ar fi fost un cărucior de cumpărături şi intră în camera în care se afla computerul tomograf.

— Ridică-te, te rog.

Şi de această dată Hoffmann se abandonă cu totul procedurii. I se scoaseră haina şi ochelarii. I se spuse să stea pe marginea patului glisant care făcea parte din aparat. I se scoase bandajul din jurul capului. Fu instruit să se întindă pe spate, cu capul îndreptat spre tomograf. Talion îi ajustă suportul pentru gât.

— O să dureze mai puţin de un minut, spuse şi apoi dispăru.

Uşa se închise în urma lui ca un oftat. Hoffmann îşi ridică uşor capul. Era singur. Dincolo de picioarele-i goale, prin geamul gros din fundul camerei, o vedea pe Gabrielle privindu-l. Talion i se alăturase. Îşi spuneau ceva ce el nu putea auzi. După un păcănit, vocea lui Talion se auzi tare în difuzor.

— Întinde-te, Alex. Încearcă să nu te mişti.

Hoffmann îi urmă instrucţiile. Cu un zumzet, patul începu să alunece prin cilindrul tomografului. Deplasarea avu loc în două faze. Prima, rapidă, pentru poziţionare. A doua, înceată, pentru colectarea imaginilor. Privea carcasa albă de plastic în timp ce aluneca pe sub ea. Parcă s-ar fi aflat într-o spălătorie de maşini radioactivă. Patul se opri şi porni în sens invers. Hoffmann îşi imagina cum o lumină orbitoare şi dezinfectantă, căreia nimic nu-i putea scăpa, îi pulveriza creierul, descoperea impurităţile şi le ardea cu un sfârâit.

Difuzorul se deschise şi, o clipă, auzi vocea lui Gabrielle amuţind pe fundal. Părea că vorbise în şoaptă. Era adevărat oare?

— Mulţumesc, Alex. Am terminat. Stai acolo. Vin să te iau, zise Talion, apoi reluă conversaţia cu Gabrielle: Dar vezi bine că…

După care sunetul fu tăiat.

Lui Hoffmann i se părea că aşteaptă de foarte mult timp. Suficient de mult, oricum, pentru a ajunge la concluzia că, în ultimele luni, lui Gabrielle i-ar fi fost foarte uşor să aibă o aventură, îşi petrecea ore bune la spital ca să adune imaginile de care avea nevoie pentru lucrările ei. Iar el stătuse zile şi nopţi la birou, ocupat cu lucrul la VIXAL. După şapte ani, ce ar fi putut ţine împreună un cuplu căsătorit, fără copii care să exercite o atracţie gravitaţională? Dintr-odată, îl străbătu un alt sentiment de mult uitat: fermecătoarea şi imatura durere pe care o aducea cu sine autocompătimirea. Observă cu oroare că începuse să plângă.

— Eşti bine, Alex?

Chipul lui Talion, frumos, îngrijorat, nesuferit, se ivi deasupra patului glisant.

— N-am nimic.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Da, sunt bine.

Hoffmann îşi şterse repede ochii cu mâneca halatului şi-şi puse ochelarii. Partea raţională a minţii sale recunoscu aceste schimbări bruşte ale dispoziţiei drept posibile simptome ale unui traumatism cranian, dar asta nu le făcea mai puţin reale. Refuză să se culce la loc pe targa cu rotile. Se dădu jos din pat şi inspiră adânc. Când ajunse în cealaltă cameră, era din nou sigur de sine.

— Alex, îi spuse Gabrielle, fa cunoştinţă cu medicul radiolog, doamna doctor Dufort. Arătă spre o femeie micuţă, cu păr cărunt, tuns scurt, care stătea în faţa unui monitor. Dufort întoarse capul şi îl salută grăbit peste umărul îngust, apoi reluă examinarea rezultatelor.

— Ăsta sunt eu? întrebă Hoffmann holbându-se la ecran.

— Da, *monsie un* îi răspunse ea fără să se întoarcă.

Hoffmann îşi contempla creierul cu detaşare, ba chiar dezamăgire. Imaginea alb-negru de pe ecran putea fi orice: o porţiune dintr-un recif de corali, filmat cu o cameră video subacvatică, un peisaj selenar sau mutra unei maimuţe. Îl deprimau dezordinea, lipsa formei şi a frumuseţii. „Cu siguranţă putem face mai mult de-atât”, îşi spuse. Ăsta nu poate fi produsul final. Trebuie să fie doar o etapă a evoluţiei, iar sarcina noastră ca

oameni este să pregătim drumul pentru orice va urma, aşa cum gazele au creat materia organică. Inteligenţa artificială – sau gândirea mecanică şi autonomă (GMA), după cum îi plăcea lui să-i zică – era una dintre preocupările lui de mai bine de cincisprezece ani. Proştii, încurajaţi de jurnalişti, au crezut că scopul este să copiem gândirea umană şi să producem o versiune digitală a omului. Dar, serios vorbind, de ce s-ar deranja cineva să imite ceva atât de vulnerabil şi instabil? Sau atât de învechit tehnologic prin însăşi natura sa. E de ajuns să se blocheze o parte mecanică auxiliară, să zicem inima sau ficatul, ca unitatea centrală de procesare să fie distrusă complet. Ca şi cum ai prăji un supercomputer Cray, cu tot cu documente, din cauza unei prize care trebuia schimbată.

Medicul radiolog întoarse imaginea creierului în jurul axei sale, de sus în jos, astfel încât creierul părea că-l salută pe Hoffmann de undeva din spaţiu. Îl roti. Îl răsuci dintr-o parte în alta.

— Niciun semn de fractură, spuse ea, şi, încă şi mai important, nicio zonă tumefiată. Dar ce-o fi asta?

Cutia craniană arăta ca jumătatea unei coji de nucă. O linie albă, de grosime variabilă, înconjura materia cenuşie, spongioasă, a creierului. Mări imaginea, care se lărgi, se înceţoşă şi, într-un final, se pulveriză într-o supernovă de un gri pal. Hoffmann se aplecă să o vadă mai bine.

— Aici, spuse Dufort, atingând ecranul cu un deget fără inel şi cu unghia roasă. Vedeţi aceste puncte albe? Stelele astea strălucitoare? Sunt mici

hemoragii ale ţesutului cerebral.

— Este grav? întrebă Gabrielle.

— Nu, nu neapărat. E de aşteptat la o rană de o asemenea natură. Ştiţi, creierul ricoşează când capul este lovit cu forţă. E normal să apară o mică sângerare. Se pare că s-a oprit, zise ea, apoi îşi scoase ochelarii şi se apropie de monitor, ca un bijutier care inspectează o piatră preţioasă. Cu toate acestea, aş vrea să mai facem un test.

Hoffmann îşi imaginase de atâtea ori acest moment – spitalul imens şi impersonal, rezultatele anormale, diagnosticul dat cu răceală, primul pas către alunecarea ireversibilă în neputinţă şi moarte – încât îi luă ceva timp să îşi dea seama că nu se află într-unul dintre scenariile lui de ipohondru.

— Ce fel de test? întrebă el.

— Aş vrea să facem un RMN. Dă o imagine mai clară a ţesuturilor moi. O să ne spună dacă există vreo condiţie preexistentă sau nu.

„O condiţie preexistentă…”

— Cât durează?

— Testul în sine nu durează mult. Problema este să găsim un scaner liber, zise ea, apoi deschise un document nou şi căută în el. O să putem folosi unul la prânz, numai să nu apară vreo urgenţă.

— Dar *asta* nu-i o urgenţă? spuse Gabrielle.

— Nu, nu. Nu este niciun pericol imediat.

— În cazul ăsta, mai bine-o lăsăm baltă, zise Hoffmann.

— Nu te prosti, îi răspunse Gabrielle. Fă testul, dacă tot eşti aici.

— Dar nu vreau să-l fac.

— Eşti ridicol…

— *Am spus că nu vre au să fac testul, ce dracu'!*

În urma şocului se lăsă un moment de linişte.

— Ştim că eşti supărat, Alex, spuse Talion încet, dar nu trebuie să-i vorbeşti aşa lui

Gabrielle.

— Nu-mi spui tu mie cum să vorbesc cu nevastă-mea!

Hoffmann îşi duse mâna la frunte. Degetele îi erau foarte reci. Gâtul i se uscase. Trebuia să iasă din spital cât mai repede. Înghiţi în sec, apoi spuse:

— Îmi pare rău, dar nu vreau. Am lucruri mai importante de făcut azi.

— *Monsie un* interveni Dufort cu fermitate, toţi pacienţii care, în urma unei contuzii, au zăcut inconştienţi atât de mult timp ca dumneavoastră sunt ţinuţi în spital pentru douăzeci şi patru de ore sub observaţie.

— Mi-e teamă că e imposibil.

— Ce lucruri importante? întrebă Gabrielle privindu-l cu neîncredere. Doar nu te duci la birou!

— Ba da, mă duc la birou. Iar tu te duci la galerie, la deschiderea expoziţiei.

— Alex…

— Ba da, te duci. Lucrezi la asta de luni întregi. Gândeşte-te măcar la cât timp ai pierdut aici! Iar diseară o să-ţi sărbătorim succesul la cină.

Îşi dădu seama că iar începuse să ridice vocea.

Se forţă să vorbească mai calm.

— Faptul că individul ăla a intrat în casa noastră nu înseamnă că trebuie să intre şi-n viaţa noastră. Vreau să spun că nu trebuie să-l lăsăm să ne facă una ca asta. Uită-te la mine! zise Hoffmann şi arătă spre el însuşi. Sunt bine. Tocmai ai văzut imaginea. Nicio fractură şi nicio umflătură.

— Şi nici măcar un strop de bun-simţ, se auzi o voce cu accent britanic în spatele lui.

— Hugo, spuse Gabrielle fără să se întoarcă, vrei, te rog, să-i spui partenerului tău de afaceri că este din carne şi oase, la fel ca noi toţi?

— A, dar este oare?

Quarry stătea lângă uşă, avea haina încheiată, un fular roşu de lână în jurul gâtului şi mâinile în buzunare.

— Partener de afaceri? repetă doctorul Celik, pe care Quarry îl convinsese să-l aducă de la Urgenţe la Hoffmann şi care îl privea acum cu suspiciune. Parcă ziceaţi că-i sunteţi frate.

— Fă-ţi naibii testul, Al! spuse Quarry. Putem amâna prezentarea.

— Exact, zise Gabrielle.

— Îţi promit că o să fac testul, răspunse Hoffmann neutru. Dar nu astăzi. Este în regulă, doamnă doctor? Doar n-o să leşin, nu?

— *Monsie un* îi spuse doamna grizonantă, care îşi începuse tura în după-amiaza zilei anterioare, iar acum îşi pierdea răbdarea, ce faceţi şi ce nu faceţi este decizia dumneavoastră. În opinia mea, rana trebuie neapărat cusută, iar dacă plecaţi, o să trebuiască să semnaţi un formular prin care

absolviţi spitalul de orice responsabilitate. Restul depinde de dumneavoastră.

— Bine. O să-mi coaseţi rana şi o să semnez formularul. Şi o să mă întorc altă dată pentru RMN, când e mai convenabil. Mulţumită?

Întrebarea îi era adresată lui Gabrielle. Înainte ca ea să răspundă, auzi un sunet familiar. Îi luă ceva timp să îşi dea seama că este alarma telefonului mobil, pe care el, cândva, parcă într-o altă viaţă, o setase la ora şase şi treizeci de minute.

Hoffmann îşi lăsă soţia în compania lui Quarry, la recepţia Departamentului de Urgenţe şi se întoarse în salon să i se coasă rana. Doctorul îi injectă un anestezic local, moment în care durerea ascuţită îi tăie respiraţia şi îi îndepărtă părul din jurul plăgii cu un aparat de plastic de unică folosinţă. Suturarea i se păru mai degrabă ciudată decât supărătoare, ca şi cum i s-ar fi strâns pielea de pe cap. După aceea, doctorul Celik îi arătă opera sa cu ajutorul unei oglinzi, ca un frizer care caută aprecierea clientului. Plaga de-abia avea vreo cinci centimetri. Cusută, arăta ca o gură sucită, cu buze groase şi albe, acolo unde părul fusese îndepărtat. Părea că se uită la Hoffmann cu poftă.

— O să vă doară, spuse Celik vesel, după ce dispare efectul anestezicului. O să trebuiască să luaţi calmante.

Odată cu oglinda, dispăru şi rânjetul.

— Nu-mi bandajaţi rana?

— Nu, se vindecă mai repede dacă e expusă.

— Bine. În cazul ăsta, plec. Celik ridică din umeri.

— E dreptul dumneavoastră. Dar mai întâi trebuie să semnaţi formularul.

După ce semnă scurta declaraţie – „Declar că părăsesc Spitalul Universitar în ciuda sfaturilor medicale, a riscurilor de care am fost informat şi că îmi asum întreaga răspundere” – Hoffmann îşi luă geanta cu haine şi-l urmă pe Celik spre cabina de duş. Celik aprinse lumina. Apoi, când se întoarse, mormăi în barbă: „Măgarule!” În orice caz, aşa i se păruse lui Hoffmann, dar uşa se închisese înainte să-i poată răspunde.

Era în sfârşit singur, pentru prima oară de când îşi revenise în simţiri şi, preţ de o clipă, îşi savură din plin momentul. Îşi scoase halatul şi pijamaua. Se examină în oglinda de vizavi, sub lumina necruţătoare a neonului. Pielea pământie, burta lăsată, pieptul ceva mai vizibil decât înainte, ca al unei fete la pubertate. Avea fire de păr alb pe piept. O vânătaie lungă i se întindea pe şoldul stâng. Se întoarse în profil şi îşi plimbă degetele pe pielea vânătă şi julită. Brusc, îşi cuprinse penisul. Nicio reacţie.

„Oare poţi să rămâi impotent după ce-ai fost pocnit în cap?” se întrebă. Privi în jos. Pe gresia rece, tălpile îi păreau nefiresc de lăbărţate şi pline de vinişoare. „Asta-i bătrâneţea”, îşi spuse şocat, „asta mă aşteaptă. Arăt ca-n portretul lui Lucian Freud {14} pe care voia Gabrielle să-l cumpăr”. Se apleacă şi ridică geanta. O clipă, i se înceţoşă vederea şi se clătină uşor. Se aşeză pe scaunul alb

de plastic, punându-şi capul între genunchi.

După ce-şi reveni, se îmbrăcă încet şi cu grijă. Mai întâi boxerii, apoi tricoul, şosetele, blugii, o cămaşă cu mânecă lungă, albă şi simplă, o haină sport. Cu fiecare lucru pe care îl punea pe el, se simţea mai puternic, mai puţin vulnerabil. Gabrielle îi pusese portofelul în buzunarul de la haină. Îl deschise. Avea trei mii de franci elveţieni în bancnote noi. Se aşeză şi îşi trase ghetele, iar când se ridică să se privească iar în oglindă, fu mulţumit de camuflajul său. Hainele nu spuneau nimic despre el, exact aşa cum îi plăcea. În vremurile de astăzi, directorul fondului de hedging, administratorul unor active de zece miliarde de dolari, poate trece lejer drept tipul care îi livrează coletele. Măcar în acest sens, banii (banii grei, bănetul sigur de sine, care nu simte nevoia să se afişeze) s-au democratizat.

Se auzi un ciocănit în uşă. Apoi doctorul radiolog Dufort îl întrebă:

— *Monsie un* Hoffmann? *Monsie un* Hoffmann, vă simţiţi bine?

— Da, mulţumesc! îi strigă. Mult mai bine.

— Ies din tură acum. Am ceva pentru dumneavoastră.

Hoffmann deschise uşa. Dufort purta un impermeabil şi cizme de cauciuc şi ţinea în mână o umbrelă.

— Uitaţi. Acestea sunt rezultatele tomografiei computerizate, zise ea şi îi înmână un CD într-o folie de plastic. Dacă vreţi părerea mea, ar trebui să le arătaţi doctorului dumneavoastră cât de repede se poate.

— O să i le arăt, desigur. Mulţumesc.

— Oare? zise ea şi îl privi sceptic. Ştiţi, trebuie neapărat să faceţi asta. Dacă este ceva în neregulă, n-o să dispară. Mai bine vă înfruntaţi odată temerile decât să le lăsaţi să vă macine.

— Deci credeţi că *e se* ceva în neregulă?

Detestă sunetul timid şi patetic al propriei voci.

— Nu ştiu, *monsie* nu Trebuie să faceţi un RMN ca să vă lămuriţi.

— Dar ce credeţi că ar putea fi? întrebă Hoffmann şi apoi adăugă, cu ezitare în glas: O tumoare?

— Nu, nu cred.

— Atunci ce?

Încercă să ghicească ceva în privirea ei, dar nu văzu decât plictiseală. „Probabil dă veşti proaste tot timpul”, îşi spuse.

— S-ar putea să nu fie nimic. Dar şi ţineţi minte că doar speculez, ipotezele ar fi scleroză multiplă sau demenţă. Mai bine să fiţi pregătit, îi spuse ea şi-l bătu pe mână. Duceţi-vă la doctor, *monsie un* Serios. Credeţi-mă pe cuvânt. Groaza înseamnă, de fapt, să nu ştii.

4.

„Cel mai mic avantaj dobândit de anumiţi indivizi la orice vârstă sau în decursul oricărui anotimp, asupra acelora cu care intră în concurenţă, sau o mai bună adaptare la condiţiile fizice înconjurătoare, într-o

măsură oricât de mică, va înclina în cele din urmă balanţa în favoarea lor”. {15}

Charle's Darwin, Origine a speciilor (1859).

Uneori, în forurile lor secrete şi exclusiviste, bogaţii se întrebau cu glas tare de ce îl făcuse Hoffmann pe Quarry acţionar cu drepturi egale la Hoffmann Investment Technologies. La urma urmei, algoritmii fizicianului erau cei care generau profiturile. Iar compania era botezată după el. Dar lui Hoffmann îi plăcea să se ascundă în spatele unui om sociabil. În plus, ştia că firma n-ar fi existat fără partenerul său. Pe lângă experienţa sa şi interesul în afacerile bancare, Quarry avea harul de a lucra cu oamenii. Toate acestea îi lipseau lui Hoffmann.

În aparenţă, totul se datora farmecului pe care îl emana. De fapt, era vorba şi de altceva, mult mai profund. Quarry era înzestrat cu abilitatea de a manipula oamenii şi o folosea în scopuri cât mai înalte. Dacă s-ar fi declanşat un nou război, Quarry ar fi fost un aghiotant perfect pentru un mareşal, poziţie pe care o ocupaseră, de fapt, în armata britanică, atât străbunicii, cât şi stră-străbunicii lui. S-ar fi asigurat că ordinele sunt respectate, ar fi alinat orgoliile rănite, ar fi concediat subordonaţii cu un asemenea tact, încât aceştia ar fi ajuns să creadă că a fost ideea lor să plece, ar fi rechiziţionat cele mai bune vile pentru

sedii temporare, în care să se retragă plutonul la sfârşitul celor şaisprezece ore de lucru, ar fi potolit ranchiunele în timpul unei cine pentru care el însuşi ar fi ales cele mai potrivite vinuri. Îşi luase licenţa la Oxford în politică, filosofie şi economie. Era divorţat, cu trei copii, adăpostiţi într-un sumbru conac Lutyens {16}, într-o vale ploioasă din Surrey. Avea o cabană de schi în Chamonix, unde pleca iarna cu iubitele lui de weekend. Femei inteligente, frumoase, anorexice, pe care le schimba întruna şi care dispăreau din peisaj cu mult înainte să se ajungă la ginecologi sau la avocaţi. Gabrielle nu-l putea suferi.

Cu toate acestea, situaţia critică îi apropie. În timp ce lui Hoffmann i se cosea plaga, Quarry îi aduse lui Gabrielle un pahar de cafea dulce cu lapte de la automatul din hol. Rămase cu ea în micuţa sală de aşteptare cu scaune tari de lemn şi stele de plastic atârnând din tavan. Îi ţinea mâna şi i-o strângea când era nevoie. O ascultă cu atenţie când îi povesti ce se întâmplase. Când ea îi spuse cât de ciudat se purtase Hoffmann în acea zi, Quarry o asigură că totul o să fie bine:

— Hai să fim serioşi, Gabs, n-a fost niciodată *normal,* nu-i aşa? Nici măcar în cele mai bune momente ale lui. O s-o scoatem noi la capăt, nu-ţi face griji. Dă-mi zece minute.

Îşi sună asistenta şi îi ceru să trimită de îndată la spital o maşină cu şofer. Îl trezi din somn pe Maurice Genoud, consultantul de securitate al firmei, căruia îi porunci tăios să se prezinte la birou într-o oră pentru o întâlnire de urgenţă şi să trimită pe cineva la Hoffmann acasă. Într-un final,

reuşi să obţină legătura cu inspectorul Leclerc, căruia îi smulse promisiunea că nu-l va chema pe Hoffmann la secţie imediat ce a ieşit din spital. Leclerc acceptă, spunându-i că are suficiente notiţe ca să relateze în scris evenimentul. Mai târziu, în cursul zilei, Hoffmann era aşteptat să facă adăugiri, dacă va fi cazul şi să semneze declaraţia.

În tot acest timp, Gabrielle îl privise pe Quarry cu o admiraţie reticentă. Era exact opusul lui Alex. El *ştia* că arată bine. Manierele lui afectate, de englez din Sud, o călcau pe nervii ei de prezbiteriană din Nord. Uneori se întreba dacă nu cumva este homosexual, iar femeile lui rasate sunt mai curând de faţadă şi nu pentru acţiune.

— Hugo, îi spuse ea cu gravitate când, în sfârşit, se încheie convorbirea telefonică. Vreau să-mi faci un serviciu. Vreau să-i ceri să nu se ducă la birou azi.

Quarry îi luă mâna din nou.

— Draga mea, dacă aş crede că l-aş putea convinge, aş face-o. Dar, după cum ştii, cel puţin la fel de bine ca mine, odată ce-şi pune ceva în minte, nu e chip să-l faci să se răzgândească.

— Dar chiar e aşa de important ce are de făcut azi?

— Chiar este, zise Quarry şi îşi răsuci uşor încheietura ca să vadă cât e ceasul, fără să-i dea drumul la mână. Mă rog, nu e ceva ce nu poate fi amânat, dacă sănătatea i-ar fi în pericol, desigur. Dar, ca să fiu sincer, e mai bine să meargă. Unii au bătut drum lung ca să-l întâlnească.

Gabrielle îşi retrase mâna.

— Vezi să nu-ţi omori gâsca de aur, spuse cu amărăciune. Asta cu siguranţă v-ar strica afacerile.

— Să nu crezi că nu ştiu, îi răspunse Quarry cu amabilitate. Zâmbetul făcu să-i apară încreţituri la colţul ochilor albaştri. Genele, ca şi părul, erau de culoarea nisipului.

— Uite, dacă mi se pare, fie şi numai pentru *o clipă,* că se pune cu adevărat în pericol, îl trimit acasă la mămica, în pătuţ, în mai puţin de cincisprezece minute. Îţi promit. Iar acum, spuse el, privind peste umărul ei, dacă nu mă înşel, iată că vine scumpa noastră gâscă bătrână, cu penele jumulite şi zbârlite.

Se ridică iute în picioare.

— Dragul meu Al, zise, venindu-i în întâmpinare pe hol, cum te simţi? Eşti foarte palid.

— O să mă simt mult mai bine după ce ies de-aici.

Hoffmann strecură CD-ul în buzunarul paltonului, să nu-l vadă Gabrielle. O sărută pe obraz.

— Totul o să fie bine de-acum încolo.

Îşi croiră drum prin sala de recepţie. Era aproape şapte şi jumătate. Afară în sfârşit se luminase. Era o zi mohorâtă, rece şi indecisă. Pătura groasă de nori care atârna deasupra spitalului avea aceeaşi nuanţă de gri ca ţesutul cerebral, cel puţin aşa i se părea lui Hoffmann, care acum vedea tomografii peste tot. O rafală de vânt făcea vârtejuri pe esplanadă, înfăşurându-i

paltonul în jurul picioarelor. La intrarea principală se adunase un grup mic, dar unitar, de fumători – doctori în haine albe şi pacienţi în halate, zgribuliţi din cauza vremii reci, neobişnuite pentru o lună de mai. Fumul făcea rotocoale la lumina lămpilor cu sodiu şi se destrăma sub picăturile de ploaie.

Quarry găsi maşina, un Mercedes impozant, trimis de o firmă de închirieri de limuzine, discretă şi sigură, care încheiase un acord cu fondul lor de hedging. Era parcată în locul pentru persoanele cu handicap. Şoferul, un tip îndesat şi mustăcios, se ridică cu greu de pe scaun şi le deschise portiera din spate. „Am mai mers cu el”, îşi spuse Hoffmann. Pe măsură ce şoferul se apropia, Hoffmann încerca să-şi amintească numele lui.

— Georges! îl salută el uşurat. Bună dimineaţa, Georges!

— Bună dimineaţa, *monsie un.*

Şoferul zâmbi şi îşi duse mâna la chipiu. Gabrielle se urcă în spate, urmată de

Quarry.

— *Monsie un* îi şopti lui Hoffmann, iertaţi-mă. Dar, ca să ştiţi, numele meu e Claude.

— Deci, băieţi şi fete, spuse Quarry şi, aşezat între soţii Hoffmann, îl strânse pe fiecare de câte un genunchi, încotro?

În acelaşi timp, Hoffmann răspunse „La birou”, iar Gabrielle, „Acasă”.

— La birou, repetă Hoffmann, iar apoi acasă, pentru nevastă-mea.

Traficul se intensificase deja pe străzile care duceau spre centru. Când Mercedesul intră pe

Boulevard de la Cluse, Hoffmann se cufundă în muţenia lui obişnuită. Se întreba dacă nu cumva ceilalţi sesizaseră gafa pe care o făcuse. Ce naiba îl apucase? De obicei nu vorbea cu şoferii. Mai bine spus, nici măcar nu-i lua în seamă. Când avea vreun drum de făcut cu maşina, îşi petrecea timpul în compania iPad-ului, căutând pe Internet studii tehnice sau, când avea chef de lecturi mai uşoare, citind ediţiile on-line ale ziarelor *Financial Time’s* şi *Wall Stre e t Journal.* Rareori se întâmpla să-şi arunce un ochi pe geam. Acum, când nimic nu-l ţinea ocupat, i se părea ciudat să observe ceea ce nu-i mai fusese dat să observe de ani de zile: de exemplu, oameni stând la coadă să se urce în autobuz, vizibil epuizaţi, când ziua nici măcar nu începuse. Sau grupurile de tineri marocani şi algerieni adunaţi la colţurile străzilor. Nu existau când venise în Elveţia prima oară. „Şi totuşi”, îşi spuse, „de ce să nu fie şi ei aici?” Prezenţa lor în Geneva era unul dintre rezultatele globalizării, cum era, de altfel şi prezenţa lui. Sau a lui Quarry.

Limuzina încetini ca să vireze la stânga. Se auzi un claxon. Un tramvai se opri alături de ei. Absent, Hoffmann îşi ridică privirea spre chipurile încadrate de geamurile luminate. Rămaseră o clipă suspendate în bezna dimineţii, apoi, fără zgomot, alunecară pe lângă el. Unii dintre călători se uitau în gol, alţii moţăiau, unul citea *Tribune de ce ne ve.* În sfârşit, la ultimul geam, zări profilul osos al unui bărbat de cincizeci de ani, cu creştetul pleşuv şi cu şuviţele neîngrijite de păr cărunt strânse în coadă. Se opri o clipă în dreptul lui Hoffmann. Apoi tramvaiul acceleră şi vedenia

se evaporă într-o explozie de scântei albastru-pal, care împrăştiau un miros de ars.

Totul se întâmplase repede, ca într-un vis. Hoffmann nu era sigur de ce văzuse. Probabil Quarry îl simţise tresărind sau inspirând adânc, căci se întoarse şi îl întrebă:

— Eşti bine, bătrâne?

Dar Hoffmann era prea uimit ca să poată scoate o vorbă.

— Ce este?

Gabrielle se lăsă pe spate şi se uită la soţul ei pe lângă capul lui Quarry.

— Nimic, răspunse Hoffmann, prinzând din nou glas. Cred că începe să treacă efectul anestezicului.

Îşi duse mâna streaşină la ochi şi privi pe geam.

— Dă drumul la radio, te rog.

Deranjant de veselă, de parcă ar fi citit un text la prima vedere, vocea unei crainice se revărsă în maşină. Ar fi fost în stare să anunţe şi sfârşitul lumii cu zâmbetul pe buze.

Ase ară, guve mul Gre de i-a de clarat că va continua aplicare a măsurilor de austeritate, în ciuda morţilor înregistrate la Ale na. Ce i tre' i banche îi au fost ucişi într-un atac al prote statarilor, care au aruncat asupra băncii bombe eu pe trol…

Hoffmann încerca să-şi dea seama dacă avusese o halucinaţie sau nu. Dacă nu fusese o viziune, trebuia să-l sune imediat pe Leclerc, iar apoi să-i spună şoferului să urmărească tramvaiul până ajunge poliţia. Dar dacă imaginaţia îi juca

feste? Nici nu voia să se gândească la umilinţele care ar fi urmat. Mai grav, nu s-ar mai fi putut încrede niciodată în propria judecată. Era gata să suporte orice, numai nebunie să nu fie. Mai bine murea decât să o ia razna din nou. Aşa că nu spuse nimic. Îşi feri privirea ca să nu-i poată vedea nimeni panica. La radio, crainica vorbea fără oprire:

În urma unei săptămâni cu mari cade îi în Europa şi America, burse le deschid în scăde re în ace astă dimine aţă. Criza a fost de clanşată de te me re ci că unele ţări din zona e uro nu-şi vor pute a plăti datoriile. Pe se noapte s-au înregistrat pierde îi extraordinare şi în Extremul Orient...

„Dacă mintea mea ar fi un algoritm", îşi spuse Hoffmann, „aş pune-o în carantină. Aş opri-o".

În Mare a Britanie, alegătorii sunt alte ptaţi astăzi la urne pentru ale ce re a noului guve m. Aflat de tre' spre ze ce ani la guve mare, Partidul Laburist, de ce ntru stânga, riscă să piardă pute re a...

— Ai votat prin corespondenţă, Gabs? o întrebă Quarry cu dezinvoltură.

— Da. Tu nu?

— Nu, Doamne fereşte! De ce să mă deranjez? Cu cine ai putea tu să votezi? Stai, lasă-mă să ghicesc. Partidul Verde.

— Votul e secret, îi răspunse ea cu afectare şi, enervată că ghicise, îşi întoarse privirea.

Fondul de hedging al lui Hoffmann era situat în Les Eaux-Vives, un cartier aflat chiar lângă lac, spre sud, cu clădiri solide care emanau încredere, la fel ca afaceriştii elveţieni din secolul

nouăsprezece care le construiseră. Zidării masive, bulevarde largi, după model parizian, împânzite cu linii de tramvai, trotuare acoperite de florile albe şi roz ale cireşilor care se scutură lângă bordură, clădiri cu magazine şi restaurante la parter, iar deasupra, şapte etaje de birouri şi apartamente. În mijlocul acestui peisaj burghez care impunea respect, Hoffmann Investment Technologies se ascundea în spatele unei faţade victoriene, uşor de trecut cu vederea dacă nu erai atent. Numai plăcuţa de la interfon îi trăda existenţa. O rampă cu oblon din oţel, supravegheată de o cameră video, ducea spre o parcare subterană, într-o parte era o ceainărie, iar în cealaltă, un supermarket deschis până seara târziu. În depărtare se zăreau vârfurile înzăpezite ale munţilor Jura.

— Îmi promiţi că ai grijă? îl întrebă Gabrielle când Mercedesul se opri. Hoffmann se întinse prin spatele lui Quarry şi o prinse de umăr.

— Deja mă simt mult mai bine. Dar tu? Eşti în stare să te întorci acolo?

— Genoud o să trimită pe cineva, interveni Quarry.

Gabrielle se strâmbă repede la Hoffmann, scoţând limba şi dând ochii peste cap. Era grimasa pe care o făcea de obicei când era vorba de Hugo. În ciuda celor întâmplate, Hoffmann aproape că pufni în râs.

— *Hugo* s-a ocupat de toate, spuse ea, nu-i aşa, Hugo? *Ca de obicei.*

Gabrielle îi sărută mâna care i se odihnea pe umăr.

— N-o să stau mult, oricum. Trec doar să-mi iau lucrurile şi mă duc la galerie. Şoferul deschise portiera.

— Auzi? îi zise Hoffmann, căruia nu-i venea să o lase să plece. Baftă! O să trec pe-acolo imediat ce scap, să văd cum merge treaba.

— Ar fi frumos.

Hoffmann coborî din maşină. Brusc, Gabrielle avu presentimentul că n-o să-l mai vadă niciodată. Senzaţia era atât de copleşitoare, încât mai avea puţin şi i se făcea rău.

— Sigur nu vrei să anulăm totul şi să ne luăm liber azi?

— În niciun caz. O să fie minunat!

— Hai, la revedere, scumpo! îi spuse Quarry, alunecând pe tapiţeria de piele către portiera deschisă. Ştii ce? adăugă el, strecurându-se afară, cred că o să vin şi eu să cumpăr una dintre drăcoveniile alea ale tale. Mă gândesc că ar da bine în sala de recepţie.

Maşina se îndepărta. Gabrielle îi urmărea cu privirea prin geamul din spate. Cu braţul stâng, Quarry îl luase pe Alex pe după umeri şi îl direcţiona pe trotuar, iar cu dreptul gesticula. Nu îi putea descifra gesturile, dar îşi dădea seama că spune un banc. După aceea nu îi mai văzu.

Birourile de la Hoffmann Investment Technologies se dezvăluiau treptat vizitatorilor, ca o scamatorie bine pusă la punct. Mai întâi, nişte uşi masive de sticlă fumurie se deschideau automat către o sală de recepţie un pic mai

încăpătoare decât un coridor, slab luminată, cu tavanul jos şi pereţii de granit maro. Odată ajuns aici, trebuia să te opreşti în faţa unei camere video pentru identificarea biometrică. În mai puţin de o secundă, sistemul găsea imaginea scanată în baza de date. Era foarte important să ai o expresie facială neutră.

Dacă erai vizitator, trebuia să-i spui gardianului ursuz cum te cheamă. Odată ce obţineai permisiunea, treceai printr-un turnichet de oţel, traversai un coridor scurt şi apoi o luai la stânga. Te trezeai brusc într-un spaţiu imens, inundat de lumina zilei. Atunci îţi dădeai seama că, de fapt, erau trei clădiri contopite întruna. Zidăria din spatele celor opt etaje fusese demolată şi înlocuită de o cascadă de gheaţă alpină – pereţi de sticlă prin care vedeai fântâna arteziană şi ferigile colosale din curte. Două lifturi se ridicau şi coborau silenţios în cilindre de sticlă cu izolare fonică.

Cu nouă luni în urmă, când făcuse turul clădirii, Hugo Quarry, bancherul căruia îi plăcea să se dea în spectacol, fusese impresionat de conceptul care stătea la baza ei. Cât despre Hoffmann, lui îi plăcuseră foarte mult sistemele controlate prin calculator: iluminatul care se armoniza cu lumina zilei, ferestrele care se deschideau automat pentru a regla temperatura, pâlniile de aerisire de pe acoperiş, care umpleau cu aer curat spaţiile largi, astfel încât nu mai aveai nevoie de aer condiţionat, sistemul cu pompă de căldură geotermală, unitatea de reciclare a apei de ploaie, colectată într-un

rezervor de sute de mii de litri şi folosită pentru alimentarea instalaţiilor sanitare. Clădirea era renumită ca „o entitate holistică, digitală, cu minimă emisie de carbon”. În caz de incendiu, vanele de aer din sistemul de ventilaţie se închideau, oprind răspândirea fumului, iar lifturile erau blocate la parter, astfel încât nimeni nu mai putea să urce. Şi, pe deasupra, era conectată la cea mai rapidă reţea de fibră optică din Europa, GVA-1. Chiar acesta fusese argumentul decisiv. Drept urmare, au închiriat tot etajul al cincilea. Chiriaşii corporatişti de la etajele inferioare şi superioare, Digi Syst, Ecoâec, Euro Tel, erau la fel de misterioşi ca numele lor. Nicio firmă nu părea să aibă cunoştinţă de existenţa alteia. Minutele petrecute în lift treceau într-o linişte stranie, întreruptă numai de momentele în care oamenii solicitau cu voce tare numărul etajului la care doreau să ajungă. Sistemul de identificare vocală putea să facă diferenţa între douăzeci şi patru de limbi şi accentele lor regionale. Hoffmann, al cărui fetiş era intimitatea şi care ura visceral conversaţia, se simţea în largul lui în acea muţenie.

Al cincilea etaj era un regat într-un regat. Odată ce ieşeai din lift, accesul îţi era blocat de un perete cu bule de aer, din sticlă albastră, mată. La fel ca la parter, ca să poţi intra, trebuia să te poziţionezi în faţa scanerului cu o mină relaxată.

Identificarea facială activă geamul glisant, care se deplasă cu o uşoară vibraţie, iar Hoffmann intră în propria zonă de recepţie: cuburi joase, capitonate în negru şi gri, aşezate unul peste altul

şi aranjate în formă de scaune şi canapele, ca piesele unui joc pentru copii, o măsuţă de cafea din crom şi sticlă şi console cu ecrane sensibile la atingere, unde vizitatorii, cât timp aşteptau, puteau să navigheze pe Internet. Fiecare ecran avea un Screensaver cu deviza companiei, scrisă cu litere roşii pe un fundal alb:

COMPANIA VIITORULUI NU ARE HÂRTII
COMPANIA VIITORULUI LUCREAZĂ FĂRĂ INVENTAR COMPANIA VIITORULUI ESTE COMPLET DIGITALĂ
COMPANIA VIITORULUI ESTE AICI.

La recepţie nu se găseau deloc reviste sau ziare. Politica firmei era ca hârtia tipărită să nu-i treacă pragul. Desigur, musafirii nu puteau fi obligaţi să respecte această regulă. Însă angajaţii, chiar şi asociaţii principali, erau nevoiţi să plătească zece franci elveţieni ori de câte ori se găsea asupra lor celuloză şi cerneală în loc de silicon şi plastic, iar apoi numele lor erau puse la zidul infamiei prin publicare în reţeaua internă a companiei.

Această regulă schimbase uluitor de repede obiceiurile oamenilor, chiar şi pe cele ale lui Quarry. La zece ani distanţă, Hoffmann adoptase viziunea lui Bill Gates din @*face îi cu vite za gândului:* un birou fără hârţoage. Şi, oricât de straniu ar părea, era tare mândru de reuşita lui.

Prin urmare, îi era jenă acum să treacă pe la recepţie cu ediţia princeps din *Expre sta e moţiilor la om şi animale.* Dacă ar fi prins pe cineva cu volumul în mână, i-ar fi atras atenţia că textul putea fi lejer citit on-line, pe Project Gutenberg sau Darwin. Online. Org şi l-ar fi întrebat sarcastic dacă se consideră un cititor mai rapid decât algoritmul VIXAL-4 sau îşi programase creierul să funcţioneze ca un motor de căutare. Nu vedea nicio contradicţie în faptul că interzicea cu desăvârşire cărţile la birou, iar acasă colecta numai ediţii princeps rare. Cărţile erau obiecte de anticariat, la fel ca toate artefactele din vremuri de mult apuse. Şi un colecţionar de candelabre veneţiene sau de scrinuri Regency ar putea fi admonestat pentru că foloseşte becuri electrice sau că trage apa la toaletă. Cu toate acestea, ascunse volumul în haină şi se uită cu vinovăţie la una dintre micuţele camere video care supravegheau parterul.

— Vă încălcaţi propria regulă, domnule profesor? îl întrebă Quarry, desfăcându-şi fularul. Asta-i bună!

— Am uitat c-o am la mine.

— Pe dracu'! La mine sau la tine?

— Nu ştiu. Contează? O.K., la tine.

Până la biroul lui Quarry aveau de traversat ringul de tranzacţionare. Piaţa japoneză închidea în cincisprezece minute, bursele europene deschideau la ora nouă, aşa că patruzeci şi opt de analişti cantitativi – quanţii, în dispreţuitorul jargon de afaceri – munceau pe rupte. Nu se auzea nici măcar o şoaptă. Cei mai mulţi dintre ei se

uitau tăcuţi la monitoarele cu şase ecrane. Plasmele gigant mergeau fără sonor pe canalele CNBC şi Bloomberg. Înşirate dedesubt, ceasurile digitale marcau liniştite trecerea implacabilă a timpului la Tōkyō, Beijing, Moscova, Geneva, Londra şi New York. Acesta era sunetul banilor în cea de-a doua decadă a secolului XXI. Din când în când, degetele atingeau uşor tastatura, iar acesta era singurul zgomot care trăda prezenţa oamenilor.

Hoffmann ridică mâna la ceafa şi atinse gura zbârcită a rănii. Se întreba dacă este vizibilă. Poate ar trebui să-şi pună o şapcă? Ştia că e palid şi neras, aşa că se străduia să treacă neobservat. Nimic mai uşor, căci foarte puţini găsiră de cuviinţă să-şi ridice privirea spre el. Nouăzeci la sută dintre quanţii lui Hoffmann erau bărbaţi, din motive pe care nu le înţelegea prea bine. Nu ţinea de politica firmei. Pur şi simplu numai bărbaţii solicitau astfel de posturi, în special cei care căutau să se refugieze din calea celor două mari nenorociri care pândeau lumea academică: salariile proaste şi dineurile de la facultate. Şase dintre ei veniseră de la Marele Accelerator de Hadroni. Hoffmann nu angaja pe nimeni fără doctorat în matematică sau fizică. Şi trebuia ca tezele să fie dintre cele mai bune. Pentru că naţionalitatea şi abilităţile sociale nu aveau nicio importanţă pentru Hoffmann, statul de plată arăta uneori ca lista participanţilor la o conferinţă despre sindromul Asperger a Naţiunilor Unite. Quarry îi spunea „Lumea tocilarilor”. Cu bonusul de anul trecut, salariul mediu se ridicase la

aproape jumătate de milion de dolari.

Numai cinci oameni din conducere aveau birouri: directorul financiar, directorul de risc, directorul de operaţiuni, Hoffmann, care era preşedintele companiei şi Quarry, care patrona consiliul de administraţie. Birourile izolate fonic aveau pereţi de sticlă, storuri veneţiene, covoare bej şi mobilier scandinav, din crom şi lemn deschis la culoare. Ferestrele din biroul lui Quarry dădeau spre stradă. Peste drum era o bancă nemţească privată, camuflată de perdele grele dintul. Directorul executiv îşi comandase un megaiaht de şaizeci şi cinci de metri, de la compania Benetti din Viareggio, aşa că pereţii erau împânziţi de planuri şi schiţe înrămate, iar pe birou trona o machetă. Carena iahtului era înconjurată pe sub punte de o bandă de leduri, pe care Quarry putea să le aprindă şi să le stingă după bunul plac din telecomanda pe care o purta agăţată de breloc, în timp ce servea cina în port. Avea de gând să o boteze Trade Alpha. Hoffmann, care se mulţumea şi cu o bărcuţă cu pânze Hobie Cât, îşi făcea griji că acest lux i-ar putea face pe clienţi să creadă că directorii se scaldă în bani. Dar, ca de obicei, Quarry le cunoştea mai bine psihologia: „Nu, o să le placă la nebunie. O să spună la toată lumea: «Ştiţi câţi bani fac tipii ăştia?» Şi-o să vrea să se implice şi mai mult, ascultă la mine! Sunt ca nişte băieţandri: au spirit de turmă”.

Acum stătea în spatele machetei, cu ochii la una dintre cele trei piscine.

— Cafea? Micul dejun?

— Doar cafea, zise Hoffmann şi se duse direct

la fereastră. Quarry îşi sună asistenta prin interfon:

— Două cafele negre, acum. Ar trebui să bei nişte apă, îi sugeră apoi lui Hoffmann. Să nu te deshidratezi.

Dar Hoffmann nu-l asculta.

— Şi nişte apă plată, dragă, iar pentru mine o banană şi un iaurt. A apărut Genoud?

— Nu încă, Hugo.

— Când ajunge, să-l trimiţi imediat la mine. Ridică degetul de pe butonul interfonului.

— Se întâmplă ceva interesant acolo?

Hoffmann se sprijinea cu mâinile de pervaz. Se uita direct în stradă. Un grup de trecători aştepta vizavi, la colţ, să se schimbe culoarea semaforului, deşi nu venea nicio maşină din nicio direcţie. După ce-i studie un timp, Hoffmann mormăi cu furie:

— Ce elveţieni cretini…

— Da, bine. Dar ia gândeşte-te la impozitul ăla „cretin” de 8,8%, pe care ni-l trec cu vederea şi o să te simţi mai bine.

O femeie pistruiată, bine făcută, cu părul lung şi roşcat-închis, purtătoarea unui decolteu adânc, intră fără să bată la uşă. Era secretara lui Hugo, o australiancă. Hoffmann nu-şi amintea cum o cheamă. Bănuia că este o fostă iubită de-a lui Hugo, care, depăşind limita de vârstă, căci avea treizeci şi unu de ani, fusese destituită din postul de amantă şi recompensată cu nişte munci mai uşoare. Ducea o tavă. În spatele ei aştepta un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi cravată neagră, ţinând pe braţ un impermeabil

cafeniu.

— A venit domnul Genoud, spuse ea, după care întrebă binevoitoare: Cum te simţi, Alex?

Hoffmann se întoarse spre Quarry:

— I-ai *spus*?

— Da, am sunat-o de la spital. Ea ne-a făcut rost de maşină. Care e problema? Doar nu era secret!

— Aş fi preferat să nu ştie nimeni de la birou, dacă nu te superi.

— Bine, dacă asta vrei. N-o să spui nimănui, Amber, da?

— Bineînţeles că nu, Hugo, zise ea şi se uită la Hoffmann încurcată. Scuze, Alex. Hoffmann făcu un gest cu mâna, absolvind-o de orice vină. Îşi luă cafeaua de pe tavă şi se întoarse la fereastră. Trecătorii plecaseră. Un tramvai se opri într-o staţie, zornăind din toate încheieturile. Călătorii se revărsau prin toate uşile deschise, de parcă tramvaiul ar fi fost eviscerat cu un cuţit. Hoffmann încerca să distingă feţele oamenilor, dar erau foarte mulţi şi se împrăştiau repede. Sorbi din cafea. Când se întoarse, Genoud intrase în birou, iar uşa fusese închisă. Vorbeau cu el, dar nu băgase de seamă. Până în clipa aceea, când se lăsă tăcerea.

— Poftim?

Genoud reluă cu răbdare:

— Doctore Hoffmann, tocmai îi spuneam domnului Quarry că am vorbit cu nişte foşti colegi de-ai mei din poliţia genoveză. Au emis portretul robot al atacatorului. Iar experţii medico-legali au ajuns acasă la dumneavoastră.

— Inspectorul care se ocupă de caz se numeşte Leclerc, spuse Hoffmann.

— Da, îl cunosc. În curând o să fie lăsat la vatră, din păcate. Am impresia că l-a epuizat cazul ăsta, zise Genoud, apoi avu o clipă de ezitare. Doctore Hoffmann, pot să vă întreb dacă i-aţi spus totul? Ar fi bine să fiţi sincer cu el.

— Bineînţeles că i-am spus! De ce dracu’ să nu-i spun? izbucni Hoffmann, fără să se mai obosească să-şi tempereze tonul.

— Mă doare-n cot de ce crede inspectorul Clouseau, interveni Quarry. Problema e alta: cum de-a trecut descreieratul ăla de sistemul de securitate? Şi o s-o facă din nou? Şi poate să treacă şi de sistemul de la birou? Pentru asta te plătim noi, Maurice, nu-i aşa? Pentru securitate.

Obrajii pământii ai lui Genoud se îmbujorară.

— Clădirea asta e la fel de bine protejată ca oricare alta din Geneva. În ceea ce priveşte casa doctorului Hoffmann, poliţiştii spuneau că intrusul cunoaşte codurile de la poartă, de la uşă, chiar şi de la alarmă. Niciun sistem de securitate din lume nu te poate apăra de aşa ceva.

— O să schimb codurile diseară, spuse Hoffmann. Iar pe viitor, *eu* hotărăsc cui i le spun.

— Vă asigur, doctore Hoffmann, îi răspunse Genoud, că numai două persoane din firmă ştiau combinaţiile: eu şi unul dintre tehnicienii mei. De la noi n-avea cum să se afle.

— Aşa spui tu. Dar ăla trebuie să le fi luat de undeva.

— O.K., haideţi să lăsăm codurile momentan, zise Quarry. Până o să-l prindă poliţia pe individul

ăsta, vreau ca Alex să fie protejat cum se cuvine. Ce măsuri o să iei?

— Casa o să fie păzită în permanenţă, desigur. Unul dintre oamenii mei e deja acolo.

Diseară vor fi cel puţin doi. Unul o să patruleze afară, iar al doilea o să stea înăuntru, la parter. Iar când doctorul Hoffmann trebuie să iasă în oraş, propun să fie însoţit de un şofer cu antrenament antitero şi de un agent de pază.

— Înarmat?

— Asta depinde de dumneavoastră.

— Ce părere aveţi, profesore?

Cu o oră în urmă, Hoffmann ar fi considerat aceste măsuri de precauţie absurde. Dar apariţia din tramvai îi zdruncinase nervii. Scântei de panică se tot aprindeau în mintea lui, ca nişte incendii forestiere.

— Vreau să fie păzită şi Gabrielle. Noi am presupus că maniacul ăla mă căuta pe mine, dar dacă voia de fapt să pună mâna pe ea?

Genoud îşi nota ceva într-o agendă:

— Da, se rezolvă.

— Dar numai până îl arestează, O.K? apoi revenim la normal.

— Dar dumneavoastră, domnule Quarry? întrebă Genoud. Luăm măsuri de precauţie şi pentru dumneavoastră?

Quarry pufni în râs.

— Pe mine numai gândul la un proces de paternitate mă ţine treaz noaptea.

— Bun, zise Quarry, după ce plecă Genoud.

Acum hai să vorbim de prezentare. Tot mai crezi că eşti în stare s-o faci?

— Da, sunt.

— O.K., slavă Domnului. Nouă investitori, clienţi actuali, după cum am stabilit. Patru instituţii, trei miliardari, două companii private (afaceri de familie) şi o potârniche într-un păr.

— O potârniche?

— O.K., fără potârniche. Nu mai băgăm nicio potârniche, treacă de la mine.

Quarry se simţea într-o formă de zile mari. Era pe trei sferturi amator de jocuri de noroc şi pe un sfert, agent comercial, dar trecuse multă vreme de când această parte importantă din el nu mai preluase controlul.

— Regulile de bază sunt următoarele. În primul rând, trebuie să semneze un acord de confidenţialitate privind software-ul nostru protejat prin brevet. În al doilea rând, fiecare îşi aduce un singur consilier financiar desemnat. Trebuie să sosească toţi într-o oră şi jumătate. Ar fi bine să-ţi faci un duş şi să te razi înainte. Vreau să arăţi sclipitor şi excentric, dar nu dus cu pluta, dacă nu te superi. Le faci o prezentare a chestiunilor de bază. Le arătăm împreună hardware-ul. Vorbesc eu. Apoi îi scoatem împreună la masă la Beau-Rivage.

— Cât speri să strângem?

— Eu aş vrea un miliard. Baţi palma la şapte sute cincizeci.

— Şi comisionul? Ce s-a decis? Rămâne doi şi douăzeci?

— Nu eşti de acord?

— Habar n-am. Tu decizi.

— Dacă e mai mare decât nivelul standard, o să pară că suntem lacomi. Dacă e mai puţin, mâine o să ne trateze cu spatele. Cu istoricul pe care îl avem, putem zice că nu mulţi mai oferă ce oferim noi. Dar, chiar şi aşa, hai să rămânem la doi şi douăzeci.

Quarry se rezemă de spătar şi îşi urcă picioarele pe birou dintr-o singură mişcare.

— O să avem o zi grozavă, Alexi. De un an aşteptăm să le arătăm minunăţia. Iar ei ard de nerăbdare s-o vadă!

O taxă anuală de management de doi la sută dintr-un miliard de dolari însemna douăzeci de milioane. Numai pentru că vii la muncă dimineaţa. Un comision de performanţă de douăzeci la sută dintr-o investiţie de un miliard de dolari, estimând o creştere tot de douăzeci la sută – destul de modest, după standardele lui Hoffmann – mai aducea patruzeci de milioane pe an. Cu alte cuvinte, pentru o jumătate de oră de lucru şi două ore înfiorătoare de stat la taclale într-un restaurant elegant, erau recompensaţi cu un venit anual de şaizeci de milioane de dolari. Pentru suma aceasta, chiar şi Hoffmann era dispus să fie mai îngăduitor cu proştii.

— Cine vine mai precis? întrebă el.

— Ei, ştii tu. Suspecţii de serviciu.

În următoarele zece minute, Quarry îi descrise pe fiecare în parte.

— Dar nu-ţi bate capul cu ei, am eu grijă. Tu să le vorbeşti despre scumpii tăi algoritmi. Acum fugi şi odihneşte-te!

5.

„Aproape nicio facultate nu este mai importantă pentru progresul intelectual al omului decât Atenţia. Animalele îşi arată în mod clar această facultate, ca atunci când pisica stă la pândă lângă o gaură şi se pregăteşte să sară asupra prăzii". {17}

Charle's Darwin, De scendenţa omului şi să le cţia sexuală (1871).

Biroul lui Hoffmann era identic cu al lui Quarry, dar fără poze cu iahturi. De fapt, nu avea niciun ornament, în afară de trei fotografii înrămate. Prima, cu Gabrielle, fusese făcută pe plaja Pampelonne din Saint-Tropez, cu doi ani în urmă, la masa de prânz. Râdea cu privirea în obiectiv. Soarele îi lumina obrajii acoperiţi de un strat fin şi alb de sare. Înotase mult în acea dimineaţă. Hoffmann nu mai văzuse pe nimeni atât de plin de viaţă. Fotografia îi ridica moralul de câte ori o privea. A doua era din 2001. Hoffmann, purtând o caschetă de protecţie galbenă, stătea la 175 de metri sub pământ, în tunelul care avea să găzduiască sincrotronul {18} Marelui Accelerator de Hadroni. În a treia fotografie era Quarry în ţinută de gală, la Londra, primind premiul pentru cel mai bun administrator de fond de hedging,

înmânat de un ministru al guvernului laburist. Evident, Hoffmann refuzase să vină la ceremonie, iar Quarry îi respectase decizia, pentru că, spunea el, aducea companiei un plus de mister.

Hoffmann trase uşa în urma lui, apoi închise storurile veneţiene ale pereţilor de geam termopan. Îşi agăţă haina în cuier, după care scoase din buzunar CD-ul cu tomografia. Lovea uşor carcasa de dinţi, gândindu-se unde să-l pună. Pe masa de birou erau doar monitorul cu şase ecrane pe care rula sistemul Bloomberg, tastatura, mouse-ul şi telefonul. Se aşeză pe scaunul ortopedic, pivotant, de două mii de dolari, cu spătar înalt, cu mecanism de reglare, cilindru pneumatic şi tapiţerie crem. Deschise un sertar de jos şi azvârli CD-ul înăuntru, cât mai departe posibil. Apoi îl închise şi aprinse calculatorul. Indicele Nikkei 225 al Bursei din Tōkyō închisese în scădere cu 3,3%. Mitsubishi Corporation coborâse cu 5,4%, Japan Petroleum Exploration Company, cu

4%, Mazda Motors, cu 5% şi Nikon, cu 3,5%. După opt luni de scăderi continue, Shanghai Composite coborâse cu 4,1%. „Ce debandadă!” îşi spuse Hoffmann.

Brusc, fără să-şi dea seama ce se întâmplă, ecranul se estompă în faţa lui. Începuse să plângă. Mâinile îi tremurau. Un vaiet straniu îi ieşi din gâtlej. Trunchiul i se scutura convulsiv. „O iau razna”, îşi spuse cu durere, sprijinindu-şi fruntea de birou. Şi totuşi, în acelaşi timp, se simţea detaşat de căderea lui nervoasă, ca şi cum s-ar fi observat pe sine de sus, dintr-un colţ al camerei.

Era conştient că gâfâie ca un animal hăituit. După câteva minute, când tremurul încetă, iar el îşi recăpătă suflul, îşi dădu seama că se simte mult mai bine, chiar uşor euforic. Ce efect cathartic are boceala asta ieftină! Înţelegea acum de ce creează dependenţă. Se ridică, îşi scoase ochelarii cu degete tremurânde şi, cu dosul palmei, îşi şterse ochii, apoi nasul. Trase aer în piept, pe care apoi îl eliberă cu zgomot. „Doamne”, spuse el în şoaptă, „Doamne Dumnezeule!”

Rămase nemişcat preţ de câteva minute, până se asigură că îşi revenise, apoi se ridică, se duse la cuier şi scoase din haină volumul lui Darwin. Îl puse pe birou şi se aşeză în faţa lui. Legătura de pânză verde, veche de 138 de ani şi cotorul puţin zdrenţuit nu se potriveau cu atmosfera generală din biroul său, unde nimic nu avea mai mult de şase luni vechime. Şovăind, deschise cartea acolo unde se oprise când trecuse de miezul nopţii – capitolul XII: „Surprindere. Mirare. Frică. Groază”. Scoase bileţelul librarului olandez, îl despături şi îl netezi. „Rosengaarden & Nijenhuise. Anticariat de cărţi ştiinţifice şi medicale. Fondat în 1911”. Ridică receptorul. Se gândi puţin dacă decizia e inspirată sau nu, după care formă numărul librăriei din Amsterdam.

Telefonul suna, dar nu răspundea nimeni. Nimic surprinzător, pentru că era abia opt şi jumătate. Însă Hoffmann nu ţinea cont de oră. Dacă el se afla la birou, toată lumea trebuia să fie la lucru. Telefonul suna în continuare, iar el se gândea la Amsterdam. Fusese acolo de două ori. Îi plăcuse eleganţa oraşului şi felul în care îşi

valorifică trecutul. Un oraş bine gândit. Trebuia s-o ducă şi pe Gabrielle acolo, când totul avea să se termine. Vor fuma iarbă într-o cafenea – căci nu asta făcea lumea în Amsterdam? – , apoi vor face dragoste toată după-amiaza în mansarda unui hotel butic. Asculta murmurul nesfârşit al tonului de apel. Îşi imagina telefonul sunând într-o librărie prăfuită din care puteai vedea, prin geamurile rotunde şi groase, în stil victorian, o stradă pavată şi, printre copaci, un canal de navigaţie. Avea rafturi înalte, la care puteai ajunge cu ajutorul unor scări şubrede şi instrumente ştiinţifice sofisticate, din alamă lustruită: poate un sextant şi un microscop. Un bibliofil bătrân, cocoşat şi chel răsucea cheia în uşă, grăbit să ajungă la birou şi să răspundă la telefon.

— *Goe de morge n. Rose ngaarde ne n Nije nhuise*. {19}

Însă vocea nu era a unui bătrân, nici măcar a unui bărbat. Era vocea cântată şi tărăgănată a unei femei tinere.

— Vorbiţi engleză? o întrebă el.

— Da. Cu ce vă pot ajuta?

Îşi drese glasul şi se îndreptă în scaun.

— Mi-aţi trimis o carte alaltăieri. Mă numesc Alexander Hoffmann. Locuiesc la

Geneva.

— Hoffmann? Desigur, doctorul Hoffmann! Bineînţeles că-mi amintesc. Darwin, ediţie princeps. O carte frumoasă. Aţi primit-o? Sper că n-a fost nicio problemă cu livrarea.

— Da, am primit-o. Dar n-avea niciun bilet şi nu pot să-i mulţumesc celui care mi-a cumpărat-o.

Îmi puteţi da informaţia asta?

Un moment de pauză.

— Spuneaţi că vă cheamă Alexander Hoffmann?

— Da, exact.

De data aceasta, momentul de pauză se prelungi. Când fata începu să vorbească din nou, părea confuză.

— Dumneavoastră aţi cumpărat-o, doctore Hoffmann.

Hoffmann închise ochii. Când îi deschise, i se păru că biroul se înclinase.

— E imposibil. N-am cumpărat-o eu. Cineva mi-a folosit numele.

— Dar dumneavoastră aţi plătit-o. Sunteţi sigur că nu aţi uitat?

— Cum am plătit?

— Prin transfer bancar.

— Şi cât am dat?

— Zece mii de euro.

Cu mâna liberă, Hoffmann apucă marginea biroului.

— Numai o clipă. Cum s-a întâmplat? A intrat cineva în librărie şi s-a dat drept mine?

— Librăria nu mai există. De vreo cinci ani. Mai e doar un post-restant. Ne-am mutat într-un depozit din afara oraşului Rotterdam.

— Nu se poate să nu fi vorbit nimeni cu mine, măcar la telefon.

— Nu, nu mai obişnuim să vorbim cu clienţii acum. Primim comenzile prin e-mail. Hoffmann prinse receptorul între bărbie şi umăr. Apucă mouse-ul şi îşi deschise căsuţa de e-mail. Căuta

prin mesajele trimise.

— Când ziceţi că v-am trimis mail-ul ăsta?

— În trei mai.

— Păi mă uit acum la toate mail-urile din acea zi şi vă asigur că nu v-am trimis niciunul. Care e adresa de e-mail de la care aţi primit comanda?

— A. Punct. Hoffmann. A rond. Hoffmann Investment Technologies. Punct. Com.

— Da, asta e adresa mea. Dar aici n-apare niciun e-mail trimis librăriei.

— Poate l-aţi trimis de pe un alt calculator?

— Nu, sigur nu.

Însă, de cum pronunţă cuvintele, convingerea îl părăsi şi îl cuprinse panica, de parcă s-ar fi trezit pe marginea unei prăpăstii. Radiologul menţionase demenţa ca una dintre posibilele cauze ale punctelor albe observate în urma tomografiei. Poate că-l trimisese de pe mobil, de pe laptop sau de pe calculatorul de acasă şi uitase. Totuşi, chiar dacă făcuse asta, n-ar fi trebuit să apară şi aici?

— Ce v-am scris în mesaj? Mi-l puteţi citi? o întrebă.

— Nu mi-aţi trimis niciun mesaj. Procesul este automat. Clientul dă click pe titlul cărţii din catalogul nostru on-line şi completează formularul electronic pentru comandă: nume, adresă, mod de plată.

Simţise, probabil, nesiguranţa din vocea lui. Îi spuse cu precauţie:

— Sper că nu vreţi să anulaţi comanda.

— Nu, vreau doar să lămuresc situaţia. Spuneaţi că banii au fost trimişi prin transfer

bancar. Care e numărul de cont prin care i-aţi primit?

— Nu pot să vă dau această informaţie. Hoffmann îşi adună puterile.

— Ia ascultaţi-mă! E clar că am fost victima unei fraude grave: furt de identitate. O să anulez comanda mai mult ca sigur şi o să vă dau pe mâna poliţiei şi a avocaţilor mei dacă nu-mi daţi numărul de cont chiar acum ca să aflu ce naiba se întâmplă!

Nu se mai auzea nimic la celălalt capăt al liniei. Într-un final, femeia spuse cu detaşare:

— Nu pot să vă dau informaţia asta la telefon, dar pot să vă trimit un mesaj pe adresa de e-mail care figurează în formularul prin care s-a făcut comanda. Pot să vă trimit chiar acum. E-n regulă?

— În regulă. Mulţumesc.

Hoffmann închise telefonul şi răsuflă uşurat. Îşi puse coatele pe birou şi, cu capul în mâini, fixă ecranul calculatorului. Timpul părea că trece foarte încet, însă, după numai douăzeci de secunde, căsuţa de e-mail îl înştiinţă că primise un nou mesaj. Îl deschise. Era de la librărie. N-avea nicio formulă de salut, doar un rând de douăzeci de cifre şi litere şi numele proprietarului contului: A.J. Hoffmann. Se uită îndelung la el, apoi îşi chemă secretara prin interfon.

— Marie-Claude, poţi să-mi trimiţi o listă cu toate conturile mele bancare personale? Acum, te rog.

— Desigur.

— Mi se pare că tu ţii evidenţa codurilor de securitate din casa mea, nu-i aşa?

— Da, doctore Hoffmann.

Marie-Claude Durade era o elveţiancă sprintenă, trecută de cincizeci de ani, care lucra pentru Hoffmann de cinci ani. Era singura persoană din clădire care nu i se adresa pe numele mic. Nu se putea ca tocmai ea să fie implicată în activităţi ilegale.

— Unde sunt?

— În dosarul dumneavoastră personal din calculatorul meu.

— Le-a cerut cineva?

— Nu.

— Ai vorbit despre ele cu cineva?

— Bineînţeles că nu.

— Nici măcar cu soţul?

— Soţul meu a murit anul trecut.

— Da? Oh. O.K. Scuze. În fine, mi-au spart casa azi-noapte. S-ar putea ca poliţia să ia legătura cu tine. Ţi-am spus ca să ştii.

— Da, doctore Hoffmann.

În timp ce aştepta să-i trimită datele conturilor, răsfoi cartea lui Darwin. Căută la index cuvântul „bănuială”:

„Un om poate avea mintea plină de cea mai neagră ură sau bănuială sau roasă de invidie şi gelozie, însă, întrucât aceste simţăminte nu duc imediat la acţiune şi deoarece de obicei durează câtva timp, ele nu se manifestă prin vreun semn exterior...” {20}

Cu tot respectul pentru Darwin, Hoffmann simţea că descrierea este falsă din punct de vedere empiric. Sufletul lui era otrăvit de cea mai neagră suspiciune şi nu avea nicio îndoială că îl trădau gura lăsată şi privirea tăioasă, îngustă, schimbătoare. Cine a mai auzit vreodată de un furt de identitate în care hoţul îi cumpără victimei un cadou? Cineva încerca să se joace cu mintea lui. Asta se întâmpla. Se străduia să-l facă să se îndoiască de propria sănătate mintală, poate voia chiar să îl omoare. Ori asta, ori poate chiar înnebunise.

Se ridică în picioare şi dădu târcoale biroului. Apoi, printre jaluzele, privi ringul de tranzacţionare. Avea vreun duşman acolo? Cei şaizeci de quanţi erau împărţiţi în trei echipe: Incubatorul, care concepea şi testa algoritmii, Departamentul tehnic, care transforma prototipurile în unelte operaţionale şi Implementarea, care supraveghea tranzacţiile propriu-zise. Unii dintre ei erau cam ciudaţi, fără îndoială. Maghiarul Imre Szabo, de exemplu, nu putea să meargă pe coridor fără să atingă clanţa fiecărei uşi. Alt tip nu putea să mănânce nimic fără cuţit şi furculiţă, nici măcar biscuiţi sau chipsuri. Hoffmann îi angajase personal, fără să ţină cont de ciudăţeniile lor, dar de fapt nu-i cunoştea prea bine. Îi erau mai degrabă colegi decât prieteni. Acum regreta asta. Lăsă jaluzelele şi se întoarse la calculator.

Lista conturilor sale bancare îl aştepta în căsuţa de e-mail. Avea opt conturi: în franci elveţieni, în dolari, în lire sterline, în euro, cont

curent, depozit, cont în străinătate, cont comun. Le compara pe rând cu acela folosit pentru achiziţionarea cărţii. Niciunul nu se potrivea. Bătu uşor cu degetele în birou preţ de câteva secunde, apoi ridică receptorul şi formă numărul lui Lin Ju-Long, directorul financiar al companiei.

— L.J? Sunt Alex. Fă-mi o favoare şi verifică un cont pentru mine, da? E pe numele meu, dar nu-l recunosc. Vreau să ştiu dacă e în sistemul nostru.

Îi trimise mesajul primit de la librărie.

— Ţi l-am trimis acum. L-ai primit?

— Da, Alex. L-am primit. O.K., păi pot să-ţi spun ceva chiar acum: începe cu KYD, iar ăsta e prefixul codului IBAN al unui cont în dolari americani din insulele Cayman.

— Poate fi un cont al companiei?

— O să-l caut în sistem. Ai vreo problemă?

— Nu. Vreau să-l verific, atâta tot. Ţi-aş fi recunoscător dacă ar rămâne între noi.

— O.K., Alex. Îmi pare rău că…

— Sunt bine, i-o reteză Hoffmann. Nicio complicaţie.

— O.K., asta e bine. Apropo, te-a contactat Gana?

Gana era Ganapathi Rajamani, directorul de risc al companiei.

— Nu. De ce? întrebă Hoffmann.

— N-ai autorizat azi-noapte o vânzare short de acţiuni Procter & Gamble? Două milioane cu şaizeci şi doi bucata?

— Şi ce-i cu asta?

— Gana e îngrijorat. Spune că s-a depăşit limita de risc. Vrea să organizeze o şedinţă a

Comitetului de risc.

— Spune-i să se ducă la Hugo. Iar tu să mă anunţi când afli ceva despre contul ăla, da?

Hoffmann se simţea prea obosit să mai facă şi altceva. O sună iar pe Marie-Claude şi-i spuse să aibă grijă să nu fie deranjat timp de o oră. Îşi închise mobilul. După aceea se întinse pe canapea, încercând să-şi dea seama cine dracu' depusese atâta efort ca să-i fure numele pentru a-i achiziţiona un volum rar de istorie naturală victoriană, folosind un cont în dolari din insulele Cayman, pe care se părea că-l deţine. Dar nici măcar el nu reuşea să dezlege enigma, aşa că foarte curând aţipi.

Inspectorul Leclerc ştia că şeful Departamentului de Poliţie genovez, obsedat de punctualitate, ajungea mereu la sediul de pe bulevardul Carl-Vogt la nouă fix şi că primul lucru pe care îl făcea era să citească rezumatul celor întâmplate peste noapte în sector. Prin urmare, când telefonul sună la 09.08, ştia destul de bine cine ar putea fi la celălalt capăt al liniei.

— Jean-Philippe? întrebă o voce sprintenă.

— 'Neaţa, şefu'.

— În legătură cu bancherul american care a fost atacat. Hoffmann.

— Da, şefu'.

— Ce s-a mai întâmplat?

— S-a externat din Spitalul Universitar. Medicii legişti sunt acum la el acasă. Am emis portretul robot al atacatorului. Unul dintre oamenii noştri supraveghează proprietatea. Cam asta e tot.

— Deci nu e grav rănit?

— Se pare că nu.

— Interesant. Tu ce crezi?

— E bizar. Deşi casa e o păzită ca fortăreaţă, intrusul a reuşit totuşi să intre. Venise pregătit să-şi imobilizeze victima sau victimele şi se pare că şi-a făcut de lucru cu nişte cuţite cât a stat înăuntru. Dar până la urmă doar l-a lovit pe Hoffmann în cap şi a fugit. N-a furat nimic. Sincer, nu cred că Hoffmann ne spune tot adevărul, dar nu sunt sigur dacă o face intenţionat sau e doar confuz.

La capătul celălalt al telefonului era linişte. Leclerc auzea pe cineva mişcându-se pe fundal.

— Ieşi din tură?

— Sunt pe picior de plecare, şefu'.

— Fă-mi o favoare şi rămâi în tură dublă. Deja m-a sunat Ministrul de Finanţe să mă întrebe ce se întâmplă. Ar fi bine dacă ai rezolva cazul ăsta.

— Ministrul de Finanţe? repetă Leclerc uimit. De ce îl interesează?

— Eh, ştii tu. Vechea poveste, presupun. Bogaţii au alte legi. Să mă ţii la curent, da? Leclerc puse receptorul în furcă şi înjură de mama focului. De-abia reuşi să se târască până la automat să îşi ia un espresso mai jegos decât de obicei. Îl usturau ochii şi îl dureau sinusurile. „Sunt prea bătrân pentru asta”, îşi spuse. Nu mai avea ce să facă. Îşi trimisese unul dintre subalterni să ia declaraţii de la personalul domestic. Se întoarse la birou, îşi sună soţia şi îi spuse că va ajunge acasă abia după-amiază, apoi intră pe Internet să vadă dacă poate să afle ceva

despre doctorul Alexander Hoffmann, fizicianul şi administratorul fondului de hedging. Spre surprinderea lui, nu găsi nimic. Nu avea pagină pe Wikipedia, nu erau niciun articol de ziar şi nici măcar o poză disponibilă online. Şi totuşi, însuşi Ministrul de Finanţe se interesase de el.

„Ce naiba o fi ăla fond de hedging?” se întrebă. Căută pe Internet: „un fond de investiţii privat, care investeşte într-o gamă largă de active şi recurge la o varietate de strategii de investiţii menite să protejeze investitorii fondului pe pieţele în scădere, maximizând câştigurile pe pieţele în creştere”.

Cu nimic mai lămurit, îşi răsfoi agenda cu notiţe. Hoffmann spusese că lucrează în domeniul financiar de mai bine de opt ani. Cu şase ani înainte de asta, lucrase la crearea Marelui Accelerator de Hadroni. Întâmplător, Leclerc ştia un tip, un fost inspector de poliţie, care acum se ocupa de securitate la CERN. Îl sună şi, cincisprezece minute mai târziu, se afla la volanul micului său Renault, conducând cu grijă prin traficul matinal înspre nord-vest, pe lângă aeroport, pe Route de Meyrin, străbătând mohorâta zonă industrială Zimeysa.

Drept în faţă, unde CERN se profila pe fundalul munţilor din zare, o sferă imensă de lemn, de culoarea ruginii, părea că se ridică din terenurile arabile ca un anacronism uriaş: viziunea anilor şaizeci asupra viitorului. Leclerc trase vizavi şi intră în clădirea principală. Îşi spuse numele şi îşi prinse ecusonul de vizitator pe hanorac. În timp ce aştepta să vină să-l ia omul

său de contact, vizită mica expoziţie din zona de recepţie. Aparent, o mie şase sute de magneţi supraconductori, fiecare cântărind aproape treizeci de tone, se aflau sub tălpile lui, într-un tunel circular de douăzeci şi şapte de kilometri, împroşcând înjur fascicule de particule atât de repede, încât acestea completau circuitul de unsprezece mii de ori pe secundă. Coliziunea fasciculelor, la şapte trilioane de electronvolţi pe proton, trebuia să dezvăluie originea universului, să descopere noi dimensiuni şi să explice natura materiei întunecate. Nimic din puţinul pe care îl înţelegea Leclerc nu părea să aibă vreo legătură cu pieţele financiare.

Invitaţii lui Quarry începură să sosească puţin după ora zece. Prima pereche venise cu autobuzul: un genovez de cincizeci şi şase de ani, Étienne Mussard, împreună cu sora lui mai mică, Clarisse. „O să vină mai devreme”, îl prevenise Quarry pe Hoffmann.

„Mereu ajung mai devreme”. Neglijent îmbrăcaţi, amândoi erau necăsătoriţi şi locuiau împreună în suburbia din Lancy, într-un apartament mic cu trei camere, moştenit de la părinţi. Nu aveau permis de conducere. Nu-şi luau concediu. Rareori luau masa la restaurant. Quarry estima averea domnului Mussard la aproximativ şapte sute de milioane de euro, iar pe cea a doamnei Mussard, la cinci sute cincizeci de milioane. Bunicul mamei lor, Robert Fazy, deţinuse o bancă privată care fusese vândută în anii

optzeci, în urma unui scandal legat de bunurile evreieşti sechestrate de nazişti şi depozitate la Fazy et De in timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Veniseră împreună cu avocatul familiei, doctor Max-Albert Gallant, a cărui firmă, în mod convenabil, se ocupa şi de afacerile juridice ale companiei Hoffmann Investment Technologies. Gallant era cel care îl prezentase pe Quarry fraţilor Mussard.

— Se poartă cu mine de parcă aş fi copilul lor, spuse Quarry. Sunt incredibil de nesimţiţi şi tot timpul se plâng de ceva.

Acest cuplu cenuşiu fii urmat îndeaproape de probabil cel mai exotic client al lui Hoffmann, Elmira Gulzhan, fiica de treizeci şi opt de ani a preşedintelui din Azakhstan. Locuia la Paris şi absolvise şcoala de business INSEAD, din Fontainebleau. Elmira era responsabilă cu administrarea peste hotare a pachetelor de acţiuni ale familiei Gulzhan, estimate în 2009 de CIA la aproximativ nouăsprezece miliarde de dolari. Quarry reuşise să o întâlnească la o petrecere pe pârtia de schi din Val d'Isere. Până în acel moment, familia Gulzhan investise 120 de milioane în fondul de hedging, iar Quarry intenţiona să o convingă pe Elmira să dubleze suma, cel puţin. Se împrietenise pe pârtie şi cu iubitul ei, François de Gombart-Tonnelle, un avocat parizian, care o însoţea şi de această dată. Elmira coborî din Mercedesul cu geamuri blindate. Purta un mantou de mătase de culoarea smaraldului şi o eşarfă asortată, care îi înfăşură delicat părul negru, bogat şi lucios. Quarry

aştepta să o salute. „Să nu te laşi păcălit”, îl prevenise pe Hoffmann. „Arată de parcă e pusă pe distracţie, dar se poate angaja la Goldman oricând. La fel de bine îl poate convinge pe tăticu’ să-ţi smulgă unghiile”.

Următorii care se apropiau, împărţind o limuzină de la Hotel Président Wilson, situat pe partea opusă a lacului, erau doi americani, veniţi cu avionul din New York special pentru prezentare. Ezra Klein era analist şef la Winter Bay Trust, un fond de fonduri de

14 miliarde de dolari, care, după cum scria în prospect, îşi propusese „să diminueze riscurile şi să obţină un profit ridicat investind într-o gamă diversă de portofolii administrate şi nu în obligaţiuni individuale sau dividende”. Klein avea o reputaţie de genialoid, sporită de obiceiul său de a rosti şase cuvinte pe secundă (fusese cândva cronometrat pe ascuns de subalternii săi uluiţi), un ritm de două ori mai mare decât cel normal şi de faptul că fiecare al treilea cuvânt era un acronim sau un termen din jargonul financiar. „Ezra e autist”, îi spusese Quarry lui Hoffmann. „N-are nici soţie, nici copii şi cred că nici organe sexuale. Winter Bay poate să ne mai aducă o sută de milioane. Rămâne de văzut”.

Lângă el, fără măcar să pretindă că ascultă turuiala ininteligibilă a lui Klein, era un tip mătăhălos, trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum negru de Wall Street din trei piese şi o cravată cu dungi albe şi roşii. Era Bill Easterbrook, de la conglomeratul bancar american AmCor. „L-ai cunoscut pe Bill”, îl atenţionase

Quarry pe Hoffmann. „Îţi aminteşti? E dinozaurul care arată de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un film de Oliver Stone. De când l-ai văzut ultima oară, s-a rupt într-o entitate autonomă numită AmCor Alternative Investments, care este, de fapt, un truc de contabilitate menit să mulţumească organele de reglementare”. Quarry lucrase zece ani la AmCor în Londra, iar pe Easterbrook îl cunoştea de mult timp, „de foarte mult timp”, după cum se exprimase el visător, furat de amintiri, îl cunoştea din glorioasele zile, pline de cocaină şi prostituate, ale anilor nouăzeci. După ce Quarry a plecat de la AmCor să bată palma cu Hoffmann, Easterbrook le-a trimis primii clienţi în schimbul unui comision. AmCor Alternative era acum cel mai important investitor al lui Hoffmann, administrând aproape un miliard de dolari. Şi era unul dintre participanţii la şedinţă pe care Quarry se deranja să-i întâmpine personal în hol.

Încetul cu încetul, veniră: Amschel Herxheimer, un tip de douăzeci şi şapte de ani, membru al dinastiei tranzacţiilor bancare Herxheimer, pe care seniorii îl pregăteau să preia frâiele băncii private a familiei, cu două sute de ani vechime. Sora lui Amschel îi fusese colegă lui Quarry la Oxford. Plictisitorul Iain Mould de la Fife, care fusese cândva o încă şi mai plicticoasă societate de credit ipotecar, până la începutul secolului, când a vândut acţiuni publicului larg. În trei ani s-a îngropat în datorii echivalente cu jumătate din produsul intern brut al Scoţiei, ceea ce a obligat guvernul britanic să intervină. Miliardarul Mieczyslaw Lukasinski, fost profesor

de matematică şi liderul Uniunii Tineretului Socialist Polonez, care acum deţinea a treia cea mai mare companie de asigurări din estul Europei. În sfârşit, doi antreprenori chinezi, Liwei Xu şi Qi Zhang, reprezentanţii unei bănci de investiţii cu sediul în Shanghai, însoţiţi de nu mai puţin de şase asociaţi în costume negre, care se dădeau drept avocaţi, însă Quarry era convins că sunt experţi IT, veniţi să examineze securitatea cibernetică a lui Hoffmann. După o confruntare politicoasă, dar mustind de furie, „avocaţii” se văzură nevoiţi să plece.

Nici măcar unul dintre investitorii pe care Quarry îi invitase nu refuzase să vină.

— Vin din două motive, îi explicase Quarry lui Hoffmann. În primul rând, pentru că în trei ani, chiar şi când pieţele financiare au mers prost, le-am scos un profit de optzeci şi trei la sută şi provoc pe oricine să găsească un alt fond de hedging care generează un coeficient Alfa {21} atât de ridicat. Adică probabil se întreabă ce dracu’ facem noi aici, având în vedere că n-am vrut să le luăm nici măcar un cent în plus.

— Şi care-i al doilea motiv?

— Hai, nu fi aşa modest.

— Nu înţeleg.

— *Tu* eşti al doilea motiv, scrântitule. Vor să *te vadă.* Vor să afle ce-ai mai făcut. Ai devenit o legendă, iar ei vor să-ţi atingă straiele numai ca să vadă dacă degetele li se transformă în aur.

Hoffmann fu trezit de Marie-Claude.

— Doctore Hoffmann? zise ea, scuturându-i cu delicateţe umărul. Doctore Hoffmann? Domnul Quarry a zis să vă anunţ că vă aşteaptă în sala de şedinţe.

Avusese un vis atât de veridic, însă de cum deschise ochii, imaginile dispărură ca baloanele de săpun. Preţ de o clipă, chipul secretarei aplecat deasupra lui i se păru că seamănă cu al mamei. Avea aceiaşi ochi gri-verzui, acelaşi nas proeminent, aceeaşi expresie neliniştită şi inteligentă.

— Mulţumesc, îi zise şi se ridică. Spune-i că ajung imediat, continuă, apoi adăugă din senin: îmi pare rău că n-am ştiut de soţul tău. Uneori mă iau cu… altele.

Neajutorat, Hoffmann schiţă un gest cu mâna prin aer.

— Nu-i nimic. Vă mulţumesc.

La capătul coridorului era o toaletă. Răsuci robinetul de apă rece şi îşi tăcu mâinile căuş sub el. Îşi stropi faţa de câteva ori, biciuindu-şi carnea cu apa rece ca gheaţa. Nu avea timp să se bărbierească. Pielea de pe bărbie şi din jurul gurii, de obicei delicată şi fină, era la fel de ţepoasă şi de aspră ca a unui animal. În mod ciudat – fără îndoială, era vorba de o toană cauzată de lovitură – se simţea entuziasmat. Supravieţuise întâlnirii cu moartea – înviorătoare, în sine – iar acum era aşteptat de o sală plină de solicitanţi care, vorba lui Hugo, aşteptau să-i atingă straiele cu speranţa că se vor contamina cu talentul lui de a produce bani. Bogaţii lumii îşi lăsaseră iahturile, piscinele, avioanele, ringurile de tranzacţionare din

Manhattan şi firmele de contabilitate din Shanghai şi se adunaseră în Elveţia pentru a-l asculta pe Dr. Alexander Hoffmann, legendarul – iarăşi, cuvintele lui Hugo – creator al companiei Hoffmann Investment Technologies, predicând despre viitor. Şi ce poveste avea să le spună! Ce evanghelie avea să propovăduiască!

Îmbătat de aceste gânduri, Hoffmann se şterse pe faţă, îşi îndreptă spatele şi porni spre sala de şedinţe. Pe ringul de tranzacţionare, silueta VIO aie a lui Ganapathi Rajamani, directorul de risc al companiei, venea uşor în întâmpinarea lui, însă Hoffmann îi făcu semn să plece. Oricare ar fi fost problema, n-avea decât să aştepte.

6.

„Fără îndoială că atunci când averea este foarte mare ea tinde să transforme oamenii în trântori inutili, însă numărul lor nu este niciodată mare şi aici intervine un oarecare grad de eliminare, deoarece vedem zilnic bogătaşi care se întâmplă să fie slabi la minte sau desfrânaţi şi care îşi irosesc averile”. {22}

Charle’s Darwin, De scendenţa omului şi să le cţia sexuală (1878).

Sala de şedinţe era la fel de impersonală ca

birourile directorilor, cu aceiaşi pereţi de sticlă izolaţi fonic şi acoperiţi de storuri veneţiene. Peretele din fund era ocupat aproape în întregime de un ecran imens şi negru pentru teleconferinţe, în faţa căruia se afla o masă mare şi ovală, din lemn scandinav, deschis la culoare. Când Hoffmann intră în sală, mai era un singur loc gol, celelalte şaptesprezece fiind ocupate fie de directori, fie de consilierii lor. Locul liber se afla lângă Quarry, în capul mesei. Vizibil uşurat, Quarry îl urmărea apropiindu-se.

— În sfârşit a ajuns, spuse el. Doamnelor şi domnilor, doctorul Alexander Hoffmann, preşedintele companiei Hoffmann Investment Technologies. După cum puteţi vedea, creierul lui e atât de mare, încât a trebuit să-i despicăm ţeasta ca să respire. Scuze, Alex, glumesc. Din păcate, a suferit un mic accident, de-asta are copci, dar acum se simte bine, nu-i aşa?

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Cei care se aflau lângă Hoffmann se întoarseră spre el. Jenat, Hoffmann le evită privirile. Ocupă scaunul de lângă Quarry şi îşi împreună mâinile pe masă, uitându-se fix la degetele sale. Simţi mâna lui Quarry sprijinindu-se de umărul său şi greutatea acestuia când se ridică în picioare.

— Bun. Putem să-i dăm drumul. Bine aţi venit în Geneva, prieteni! Se fac aproape opt ani de când Alex şi cu mine am pornit afacerea asta împreună. Cu inteligenţa lui şi cu frumuseţea mea, am creat un fond de investiţii aparte, bazat exclusiv pe algoritmi de tranzacţionare. La început am avut în administrare active în valoare de o sută

de milioane de dolari. O mare parte dintre ele o datorăm vechiului meu prieten de acolo, Bill Easterbrook, de la AmCor. Bine ai venit, Bill. Am realizat un profit chiar din primul an şi de atunci ne-a mers mereu din bine în mai bine. De asta suntem acum de o sută de ori mai mari ca la început, administrând active în valoare de zece miliarde de dolari. N-am de gând să mă laud cu realizările noastre. Cred că nu e nevoie. Aţi primit cu toţii rapoartele trimestriale şi ştiţi deja ce am reuşit să facem împreună. O să vă comunic numai câteva date statistice. În nouă octombrie 2007, indicele Dow Jones Industrial Average a închis la 14.164 de puncte. Aseară – am verificat înainte să plec de la birou – Dow a închis la 10.866. Asta înseamnă o pierdere de aproape un sfert în decursul a doi ani şi jumătate. Închipuiţi-vă! Capetele alea seci, cu toate planurile de pensii şi obligaţiunile lor, au pierdut aproximativ douăzeci şi cinci la sută din investiţii. Dar *voi,* în aceeaşi perioadă, având încredere în *noi,* aţi văzut că valoarea activului net v-a crescut cu optzeci şi trei la sută. Doamnelor şi domnilor, cred că sunteţi de acord cu mine când spun că a fost o decizie înţeleaptă să vă aduceţi banii la noi.

Pentru prima oară, Hoffmann îşi luă inima în dinţi şi aruncă o scurtă privire celor din jur. Publicul lui Quarry era absorbit. („Cele mai interesante lucruri din lume sunt două la număr: banii tăi şi viaţa sexuală a celorlalţi", spusese cândva Quarry.) Chiar şi Ezra Klein, care de obicei se legăna ca un elev într-o *madrasa* *{23},* acum stătea nemişcat, iar Mieczyslaw Lukasinski nu-şi

mai ştergea rânjetul de pe faţa lui de ţărănoi bucălat.

Mâna dreaptă a lui Quarry se odihnea în continuare pe umărul lui Hoffmann. Stânga şi-o ţinea în buzunar.

— În domeniul nostru, decalajul dintre randamentul pieţei şi randamentul fondului este numit Alfa. În ultimii trei ani, Hoffmann a produs un Alfa de 112%. De-asta presa financiară ne-a votat de două ori Fondul de hedging algoritmic al anului. Iar consecvenţa randamentului, continuă el, nu a ţinut de noroc, vă asigur. Anual, Hoffmann cheltuieşte treizeci şi două de milioane de dolari pentru cercetări. Tot aşa, la noi lucrează şaizeci dintre cele mai sclipitoare minţi ştiinţifice din lume. Cel puţin aşa mi se spune, eu nu pricep nimic din ce zic.

Râseră în semn de compătimire, iar el îşi dădu seama de asta. Hoffmann văzu că bancherul britanic, Iain Mould, se îneca de atâta râs şi îşi spuse pe loc că e un prost. Quarry îşi luă mâna de pe umărul lui Hoffmann, o scoase pe cealaltă din buzunar şi îşi puse palmele pe masă. Se aplecă, deodată grav şi preocupat.

— Cu vreo optsprezece luni în urmă, Alex şi echipa lui au făcut o descoperire tehnologică importantă. Drept consecinţă, am fost nevoiţi să luăm decizia dificilă de a sista total investiţiile.

Sistarea totală însemna că refuzau să primească un adaos de investiţii chiar şi de la clienţii actuali.

— Ştiu că toţi cei prezenţi aici aţi fost dezamăgiţi de această decizie, chiar derutaţi, iar

unii dintre voi s-au înfuriat. De-asta v-am chemat.

Aruncă o privire spre Elmira Gulzhan, care îl asculta din capul opus al mesei. Hoffmann ştia că ţipase la Quarry la telefon şi chiar îl ameninţase că va retrage banii familiei sau va lua măsuri şi mai drastice. („Dacă sistezi total Gulzhanii, Gulzhanii te sistează pe tine...”).

— Ei bine, continuă Quarry, trimiţându-i Elmirei un sărut insesizabil, ne cerem scuze pentru asta. Dar am hotărât că trebuie să ne concentrăm pe implementarea acestei noi strategii de investiţii cu numărul actual de active. Întotdeauna, pentru orice tip de fond, va exista riscul, iar asta sunt sigur că ştiţi, ca prin creşterea numărului de active să scadă randamentul. Am vrut să fim cât se poate de siguri că nu se va întâmpla aşa ceva. Părerea noastră este că acest sistem nou, pe care noi îl numim VIXAL-4, poate să suporte o extindere a portofoliului. Într-adevăr, coeficientul Alfa generat în ultimele şase luni este cu mult mai mare decât era când ne bazam pe algoritmii noştri iniţiali. Prin urmare, începând de astăzi, vă anunţ că Hoffmann trece de la sistarea totală la sistarea parţială şi este dispus să accepte un adaos de investiţii, dar numai de la clienţii actuali.

Se opri şi luă o gură de apă, dându-le răgaz să-şi revină după impactul cuvintelor sale. Sala era cufundată în linişte.

— Capul sus, toată lumea! spuse cu veselie. Asta ar trebui să fie o veste bună!

Clienţii începură să râdă, eliminând tensiunea şi, pentru prima oară de când Hoffmann intrase în

sală, se priviră drept în ochi. Îşi dădu seama că deveniseră un club privat: o francmasonerie legată printr-un secret. Îşi trimiteau unul altuia zâmbete complice peste masă. Erau cei privilegiaţi.

— Acestea fiind zise, continuă Quarry mulţumit, cred că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac acum este să-i dau cuvântul lui Alex, care e în măsură să vă dea mai multe detalii despre partea tehnică.

Abia se aşezase, când se ridică iar:

— Cu puţin noroc, s-ar putea să înţeleg şi eu.

După ce hohotele stârnite se potoliră, Hoffmann intră în scenă.

Nu se număra printre cei care pot vorbi cu naturaleţe în public. Puţinele cursuri pe care trebuise să le predea la Princeton înainte să plece din Statele Unite fuseseră o tortură atât pentru lector, cât şi pentru studenţi. Dar acum se simţea limpezit şi încărcat cu o energie ciudată. Îşi atinse uşor rana cusută, inspiră adânc de câteva ori, apoi se ridică în picioare.

— Doamnelor şi domnilor, trebuie să păstrăm discreţia şi să evităm pericolul ca adversarii să ne fure ideile. Principiul general nu este un mister, după cum bine ştiţi. Luăm câteva sute de titluri diferite şi le tranzacţionăm într-un timp de douăzeci şi patru de ore. Algoritmii instalaţi în calculatoarele noastre aleg poziţiile pe care să le ocupăm, bazându-se pe o analiză detaliată a tendinţelor anterioare, majoritatea fiind contracte futures lichide – să zicem Dow sau S & P 500 – şi bunuri de larg consum: petrol Brent, gaz natural, aur, argint, cupru, grâu, în fine. Facem şi nişte

tranzacţii de mare frecvenţă, ceea ce presupune să ocupăm poziţiile numai câteva milisecunde. Nu e aşa de complicat. Chiar şi media mobilă pe două sute de zile a indicelui S & P reprezintă un test de predicţie sigur pentru bursă: dacă indicele curent este mai mare decât media precedentă, piaţa este în tendinţă de urcare. Dacă e mai mic, piaţa e în scădere. Sau putem face o predicţie pe baza celor douăzeci de ani de statistică: cositorul, dacă este cotat la un preţ, iar yenul la altul, atunci, cel mai probabil, DAX-ul {24} se va situa aici. Evident, avem multe alte perechi de medii de care ne putem folosi – câteva milioane chiar. În fine, principiul e simplu: în drumul spre viitor, ne călăuzeşte trecutul. Şi e suficient să avem dreptate în cincizeci şi cinci la sută dintre cazuri pentru a ieşi în profit. Când am început, nu mulţi au prevăzut cât de importantă se va dovedi tranzacţionarea bazată pe algoritmi. În acest domeniu, iniţiatorii au fost repede catalogaţi drept quanţi, ciudaţi sau tocilari. Noi am fost tipii cărora fetele le refuzau toate invitaţiile la dans.

— Şi-acum e la fel, interveni Quarry. Hoffmann nu luă în seamă întreruperea.

— Aşa o fi, dar victoriile pe care le-am obţinut în această companie vorbesc de la sine. Hugo a subliniat faptul că, într-o vreme când Dow scăzuse cu douăzeci şi cinci la sută, valorile noastre crescuseră cu optzeci şi trei la sută. Cum s-a întâmplat asta? Foarte simplu. Timp de doi ani pieţele de capital au fost cuprinse de panică – un mediu prosper pentru algoritmii noştri. Oamenii au un comportament atât de previzibil când le e

frică!

Îşi ridică mâinile.

— „Spaţiul ceresc este plin de fiinţe despuiate, care străbat aerul. Oameni, bărbaţi goi, femei goale, care în călătoria lor dezlănţuie vijelii şi vârtejuri de zăpadă. Le auziţi zgomotul? Vâjâie bătăile de aripi ale unor păsări uriaşe, sus în aer. Aceasta este spaima oamenilor goi, aceasta este goana lor!” {25}

Se opri. Se uită în jur la chipurile clienţilor, întoarse spre el. Câţiva rămăseseră cu gura căscată, ca puii care aşteaptă mâncarea. Îşi simţea gâtlejul uscat.

— Nu sunt cuvintele mele. Sunt vorbele unui sfânt inuit, citat de Elias Canetti în *Mase le şi pute re a.* Când lucram la VIXAL-4 mi le pusesem pe *Scre e nsave r.* Hugo, poţi să-mi dai nişte apă?

Quarry se întinse şi-i dădu o sticlă de apă Evian şi un pahar. Hoffmann lăsă paharul, desfăcu dopul de plastic şi bău direct din sticlă. Nu-şi dădea seama ce efect are discursul lui asupra publicului. Nici nu-i păsa. Îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Pe la 350 î.Hr. Aristotel definea omul drept *zoon logon e chon,* „animal raţional” sau, mai exact, „vietate înzestrată cu limbaj articulat”. Mai presus de toate, limbajul este ceea ce ne deosebeşte de celelalte fiinţe de pe pământ. Evoluţia limbajului ne-a eliberat din lumea obiectelor fizice şi a înlocuit-o cu o lume a simbolurilor. Şi vietăţile inferioare comunică, într-un mod primitiv, ce-i drept şi pot chiar să înveţe câteva dintre simbolurile cu care lucrează

oamenii. De exemplu, câinele înţelege „şezi” sau „aici”. Dar timp de să zicem, patruzeci de mii de ani oamenii au fost *zoon logon e chon* – „vietatea înzestrată cu limbaj”. Iar acum, pentru prima oară, acest adevăr nu mai este valabil. Au apărut computerele. Iar computerele...

Hoffmann arătă cu sticla înspre ringul de tranzacţionare, stropind masa cu apă.

— Ne-am imaginat că ele, mai precis roboţii, o să preia treburile casnice, o să-şi pună şorţuri şi o să trebăluiască în locul nostru ca nişte menajere, făcând ordine în casă şi lăsându-ne să ne bucurăm de timpul nostru liber. În realitate s-a întâmplat taman invers. Avem mână de lucru lipsită de inteligenţă, care se ocupă în continuare de aceste treburi casnice simple, adesea cu un program de lucru prelungit şi pe bani puţini. În schimb, cei pe care i-au înlocuit calculatoarele aparţin claselor educate: traducătorii, tehnicienii medicali, funcţionarii juridici, contabilii, brokerii. În sfera comerţului şi a tehnologiei, computerele sunt traducători de încredere. În medicină, ascultă simptomele pacienţilor, pun un diagnostic şi chiar prescriu un tratament. În drept, cercetează şi analizează documente complexe pe o sumă mult mai mică decât cea pe care o cer consilierii juridici. Prin recunoaşterea amprentei vocale, algoritmii reuşesc să extragă înţelesul atât din cuvintele rostite, cât şi din cele scrise. Buletinele de ştiri sunt studiate în timp real. Când am pus bazele acestui fond împreună cu Hugo, informaţiile pe care le-am folosit erau în întregime statistici financiare digitale. Nimic altceva. Dar, în

ultimii doi ani, o nouă constelaţie de date ne-a căzut în mână. Şi, destul de curând, toate informaţiile din lume, fiecare strop de cunoaştere pe care oamenii îl posedă, fiecare gând care a meritat să fie păstrat de-a lungul a mii de ani, totul va fi disponibil în format digital. Toate drumurile de pe pământ au fost cartografiate. Toate clădirile au fost fotografiate. Noi, oamenii, lăsăm urme digitale, vizibile ca urmele melcului, în toate locurile pe care le-am vizitat, pe toate obiectele cumpărate, pe toate site-urile accesate. Iar aceste date pot fi citite, cercetate şi analizate de calculatoare, care, în modalităţi greu de imaginat pentru noi, extrag din ele valori. Cei mai mulţi dintre noi nici măcar nu conştientizează ce s-a întâmplat. Şi de ce ar face-o? Dacă părăsiţi clădirea asta şi ieşiţi în stradă, lumea arată aşa cum a fost dintotdeauna. Un om de acum sute de ani poate să se plimbe prin partea aceasta a Genevei simţindu-se ca acasă. Dar în spatele aparenţelor, în spatele faţadei de piatră, cărămizi şi sticlă, lumea s-a distorsionat, s-a îndoit şi s-a micşorat de parcă planeta ar fi intrat într-o altă dimensiune. Vă dau un mic exemplu, în 2007, guvernul britanic a rătăcit arhivele a douăzeci şi cinci de milioane de oameni: codurile fiscale, datele conturilor bancare, adresele, datele de naştere. Dar nu au rătăcit două vagoane de arhive, ci numai două CD-uri. Iar asta încă nu-i nimic. Într-o zi, Google va digitaliza toate cărţile publicate vreodată. Nu o să mai avem nevoie de biblioteci. O să ne trebuiască doar un ecran pe care să-l ţinem în mână. Ideea este următoarea.

Oamenii citesc cu aceeaşi viteză ca Aristotel. Studentul american obişnuit citeşte patru sute cincizeci de cuvinte pe minut. Cei cu adevărat inteligenţi ajung la opt sute. Asta înseamnă cam două pagini pe minut. Dar anul trecut IBM a anunţat că face pentru guvernul american un nou tip de computer, care poate efectua douăzeci de mii de trilioane de calcule pe secundă. Noi, ca specie, avem o limită fizică pentru câtă informaţie putem absorbi. Am ajuns la capăt de linie. Dar nu există nicio limită pentru cât poate procesa un computer. Iar limbajul, adică înlocuirea obiectelor cu simboluri, are şi un aspect dezavantajos pentru noi. Epictet, filosoful grec, a înţeles asta acum două mii de ani, când scria: „Pe oameni îi tulbură nu lucrurile în sine, ci părerile şi impresiile lor despre lucruri”. Limbajul a dezlănţuit puterea imaginaţiei, iar odată cu aceasta s-au născut zvonul, panica, groaza. Algoritmii nu au imaginaţie. Nu intră în panică. Iată de ce sunt perfecţi pentru tranzacţionări pe piaţa de capital. Prin noua generaţie de algoritmi VIXAL scopul nostru a fost de a face, cu ajutorul calculelor de piaţă, operaţii de separare, stabilire şi factorizare a indicelui de preţ care derivă în întregime din tiparele previzibile ale comportamentului uman. De exemplu, de ce preţul unor acţiuni, crescut din anticiparea unor rezultate pozitive, scade aproape fără excepţie sub cota anterioară, dacă rezultatele se dovedesc a fi mai slabe decât cele aşteptate? De ce uneori brokerii se ţin cu dinţii de anumite acţiuni, chiar dacă ele se devalorizează şi îi fac să piardă mulţi bani, iar alteori vând acţiuni foarte

avantajoase, pe care ar fi trebuit să le păstreze, numai pentru faptul că piaţa este în scădere generală? Algoritmii care îşi vor adapta strategiile la aceste enigme vor avea un avantaj uriaş faţă de concurenţă. Considerăm că acum avem suficiente date să anticipăm aceste anomalii şi să profităm de pe urma lor.

Ezra Klein, care se legănase înainte şi înapoi cu frenezie, nu se mai putea abţine.

— Dar astea-s *finanţe be havioriste!* izbucni el. O spusese de parcă ar fi o erezie.

— O.K., de acord, IPE e un fiasco, dar cum poţi să filtrezi „zgomotul” pieţei ca să faci din FB {26} un instrument eficient?

— Când extragem valoarea acţiunilor, de fiecare dată când variază, ne rămâne efectul comportamental, dacă există.

— Da, dar cum îţi dai seama ce a cauzat efectul comportamental? Asta ţine de istoria universului, ce dracu’!

— Ezra, sunt de acord cu tine, spuse Hoffmann calm. Cu toate informaţiile disponibile digital şi oricât de eficiente ar fi echipamentele noastre, nu putem analiza fiecare aspect al comportamentului uman de pe piaţă sau tot ce l-a stârnit în ultimii douăzeci de ani. Am ştiut de la început că va trebui să ne limităm zona de interes. Concluzia la care am ajuns este că trebuie să alegem o singură emoţie, pentru care ştim că avem date substanţiale.

— Şi ce aţi ales?

— Groaza.

În sală era rumoare. Deşi Hoffmann se

străduise să evite jargonul – „Tipic pentru Klein”, îşi spuse el, „să aducă vorba de IPE, ipoteza pieţei eficiente” – observase nedumerirea crescândă a publicului. Dar acum, fără nicio îndoială, le captase atenţia. Continuă:

— De-a lungul istoriei, groaza a fost cea mai puternică emoţie din economie. Vă amintiţi de FDR şi de Marea Criză Economică? Cuvintele lui sunt cele mai citate din istoria finanţelor: „Singurul lucru de care trebuie să ne temem e groaza însăşi”. De fapt, groaza este probabil cea mai puternică emoţie umană, nu doar în economie. Cine s-a trezit vreodată la patru dimineaţa pentru că se simte fericit? E atât de puternică, încât am reuşit destul de uşor să filtrăm zgomotul provocat de alte emoţii şi să ne concentrăm atenţia numai asupra semnalelor date de groază. De exemplu, am reuşit să corelăm fluctuaţiile recente ale bursei cu rata de frecvenţă a cuvintelor din câmpul semantic al groazei întâlnite în mass-media: „teroare”, „alarmă”, „panică”, „oroare”, „disperare”.

„Frică”, „antrax”, „nuclear”. Concluzia la care am ajuns este că lumea este condusă de groază aşa cum n-a mai fost vreodată.

— Asta face al-Qaeda.

— Parţial. Dar de ce ar insufla al-Qaeda mai multă groază decât a făcut-o ameninţarea cu distrugerea mutuală din timpul Războiului Rece, în anii cincizeci şi şaizeci, care, întâmplător, au fost vremuri de mare stabilitate şi creştere a pieţei? Concluzia noastră este că digitalizarea însăşi creează o epidemie de groază şi că Epictet

are dreptate: locuim într-o lume a părerilor şi a fanteziei, nu într-una reală. După părerea noastră, creşterea volatilităţii pieţei este o funcţie a digitalizării, care acutizează trecerile bruşte de la o emoţie la alta, răspândind informaţia cu ajutorul Internetului.

— Iar noi am găsit o modalitate de a face bani din asta, spuse Quarry fericit. Îi făcu lui Hoffmann semn din cap, încurajându-l să continue.

— După cum cei mai mulţi dintre voi deja ştiu, Bursa de Opţiuni din Chicago lucrează cu aşa-zisul indice de volatilitate al indicelui S & P 500, cunoscut şi ca VIX. Asta se întâmplă, într-o formă sau alta, de şaptesprezece ani. În lipsa unui termen mai bun, să spunem că este un simbol care urmăreşte preţurile opţiunilor call {27} şi put {28} pentru acţiunile tranzacţionate pe S & P 500. Dacă vreţi să facem calculele, indicele VIX este egal cu rădăcina pătrată a variaţiei indicelui S & P 500 din următoarele treizeci de zile, cotată apoi drept varianţă anualizată. Dacă nu vă interesează calculele, să spunem că nu face decât să arate volatilitatea implicită a bursei pentru luna următoare. Creşte şi scade cu fiecare minut. Cu cât creşte mai mult indicele, cu atât este mai mare nesiguranţa pe piaţă. De aceea agenţii îl numesc „factorul groazei”. El însuşi este lichid. Avem opţiuni VIX şi contracte futures, pe care le tranzacţionăm. Deci VIX a fost punctul nostru de pornire. Ne-a procurat o grămadă de informaţii utile, mergând în urmă până în anul 1993, pe care le putem grupa cu indicii comportamentali creaţi de noi şi introduce în metodologia curentă. Ne-a

dat şi numele pentru prototipul algoritmului nostru, VIXAL-1, care i-a rămas până astăzi, chiar dacă nu mai seamănă cu VIX deloc. Acum suntem la a patra încercare, pe care, dintr-o remarcabilă lipsă de imaginaţie, am numit-o VIXAL-4.

Klein îl întrerupse iar.

— Volatilitatea implicită indicată de VIX poate să ducă atât la creşteri, cât şi la scăderi.

— Am luat asta în considerare, spuse Hoffmann. După metrica noastră, la fel ca orice altceva, optimismul se măsoară, iar scara începe cu absenţa groazei şi se termină cu reacţiile împotriva ei. În ceea ce priveşte piaţa de capital, ţineţi cont de faptul că groaza nu se rezumă la panica în masă şi, respectiv, refugierea într-o zonă de siguranţă. Mai întâlnim şi efectul de dependenţă, când o acţiune este păstrată fără niciun motiv şi un efect de adrenalină, când valoarea unei acţiuni creşte în forţă. În prezent încă studiem toate categoriile astea ca să aflăm impactul pe care-l au asupra pieţei şi ca să ne perfecţionăm prototipul.

Easterbrook ridică mâna.

— Da, Bill?

— Algoritmul ăsta e deja funcţional?

— Să-l lăsăm pe Hugo să răspundă la întrebarea asta, mai degrabă practică decât teoretică.

Quarry răspunse:

— Incubatorul a început acum doi ani o testare retroactivă. Desigur, a fost doar o simulare, încă nu am folosit pe piaţă VIXAL-4. În mai 2009, am testat VIXAL-2, folosind bani virtuali

în valoare de o sută de milioane de dolari. După ce am rezolvat problemele iniţiale, în noiembrie am trecut la VIXAL-3 şi i-am pus la dispoziţie un miliard. Pentru că a fost un adevărat succes, acum o săptămână am hotărât să-i dăm drumul lui VIXAL-4 să preia controlul asupra întregului fond.

— Şi ce rezultate a avut?

— O să vă arătăm cifrele la sfârşit. Din câte îmi amintesc, VIXAL-2 a făcut douăsprezece milioane de dolari în şase luni de tranzacţii. VIXAL-3 a produs o sută optsprezece milioane. Iar de aseară VIXAL-4 e în creştere, având aproximativ şaptezeci şi nouă de milioane şi şapte sute de mii.

Easterbrook se încruntă.

— Parcă spuneai că i-ai dat drumul de-abia de o săptămână.

— Da.

— Dar asta înseamnă că…

— Asta înseamnă că, interveni Ezra Klein, făcând calculele în minte şi aproape sărind de pe scaun, dintr-un fond de zece miliarde de dolari scoţi un profit de patru miliarde şi o sută patruzeci de milioane pe an.

— Iar VIXAL-4 este un algoritm cu învăţare autonomă, spuse Hoffmann. Pe măsură ce adună şi analizează mai multe date, devine tot mai eficient.

Clienţii începură să fluiere şi să murmure. Cei doi chinezi vorbeau în şoaptă.

— Acum înţelegeţi de ce am decis să aducem mai multe investiţii, spuse Quarry rânjind. Trebuie să exploatăm la maximum drăcia asta înainte să apară vreo imitaţie. Iar acum, doamnelor şi

domnilor, cred că a sosit momentul să-l vedeţi pe VIXAL la lucru.

La o distanţă de trei kilometri, în Cologny, medicii legişti terminaseră de percheziţionat casa lui Hoffmann. Ofiţerii criminalişti, un bărbat şi o femeie, amândoi tineri, poate studenţi sau amanţi, îşi strânseseră echipamentele şi plecaseră. Un jandarm plictisit stătea în maşina parcată la stradă.

Gabrielle era în atelierul ei şi demonta portretul fetusului. Desprindea din suportul de lemn fiecare foaie de sticlă, o împacheta în hârtie, apoi într-o folie cu bule şi o aşeza într-o cutie de carton. Se mira că tragedia din noaptea precedentă îi insuflase atât de multă energie creativă. Pierduse copilul cu doi ani în urmă, după cinci luni şi jumătate de sarcină. Nu era primul ei avort spontan, dar sarcina cu pricina fusese cea mai lungă şi de departe cea mai cutremurătoare. Îngrijoraţi, medicii i-au făcut o tomografie computerizată, pe care i-au şi dat-o, ceea ce era neobişnuit. Ulterior, în loc să stea de una singură în Elveţia, l-a însoţit pe Alex la Oxford, într-o călătorie de afaceri. Plimbându-se printr-un muzeu în timp ce el intervieva nişte doctori în hotelul Randolph, a dat peste modelul 3D al moleculei de penicilină, realizat din foi de plexiglas în 1944 de către Dorothy Hodgkin, laureată a premiului Nobel pentru chimie. În minte i-a încolţit o idee şi, după ce s-au întors în Geneva, a încercat procedeul folosind ca model

tomografia computerizată a pântecului său, tot ce îi mai rămăsese din prunc.

I-a luat o săptămână de încercări şi greşeli până să-şi dea seama ce să aleagă din cele două sute de imagini transversale, cum să le picteze pe sticlă, ce tip de cerneală să folosească şi cum să o aplice în aşa fel încât să nu se întindă. De nenumărate ori s-a tăiat la mână în marginile ascuţite ale foilor de sticlă. Dar nu avea să uite niciodată miracolul după-amiezii în care, după ce le-a aşezat, a văzut conturându-se o siluetă cu degetele de la mâini şi de la picioare chircite. Dincolo de ferestrele apartamentului în care locuiau atunci, cerul se întuneca, dar ea continua să lucreze. Fulgere orbitoare, galbene şi bifurcate, spintecau munţii. Ştia că nimeni n-ar fi crezut-o dacă ar fi povestit. Era prea dramatic. Se simţea ca şi cum, jucându-se cu moartea, ar fi trezit o forţă a naturii. Când Alex a ajuns acasă, zece minute nu s-a mişcat din faţa portretului.

De atunci, s-a dedicat cu totul încercării de a îmbina ştiinţa cu arta pentru a compune imagini ale unor fiinţe vii. Pentru majoritatea lucrărilor a fost propriul său model, convingând radiologii de la spital să o scaneze din cap până în picioare. Creierul a fost cel mai dificil de redat. A învăţat să aleagă ce forme să deseneze: apeductul Sylvius, cisterna venei mari, cortul cerebelos şi măduva spinării. Simplitatea şi paradoxurile rezultatului final – claritatea şi misterul, impersonalitatea şi intimitatea, universalul şi particularul – au cucerit-o. În acea dimineaţă, văzându-l pe Alex la tomograf, s-a trezit în ea dorinţa de a-i face un

portret. Se întreba dacă medicii i-ar da rezultatele şi dacă el ar fi de acord.

Împachetă cu grijă ultimele foi de sticlă şi suportul, apoi sigilă cutia de carton cu bandă adezivă maronie. Îi fusese greu să o aleagă, dintre toate lucrările, tocmai pe aceasta pentru expoziţie. Dacă o va cumpăra cineva, ştia că nu o va mai vedea niciodată. Totuşi, o crease tocmai în acest scop: ca să-i dea o existenţă independentă, să-i dea drumul în lume.

Luă cutia în braţe şi o duse pe coridor ca pe o jertfă. Pe mânerele uşilor şi pe lambriurile din lemn rămăseseră urme de pudră albăstruie acolo unde se recoltaseră probe pentru amprente. Sângele din hol fusese curăţat. Podeaua era încă umedă, se vedea locul în care îl găsise pe Alex fără cunoştinţă. Îl ocoli cu grijă. Auzi un zgomot venind din birou. Silueta greoaie a unui bărbat apăru în prag, făcându-i pielea ca de găină. Scoase un strigăt, gata să scape cutia din braţe.

Îl recunoscu. Era Genoud, expertul în securitate. Când se mutaseră, îi arătase cum funcţionează sistemul de protecţie. Lângă el era un bărbat solid ca un boxer.

— Doamnă Hoffmann, ne scuzaţi dacă v-am speriat.

Genoud vorbea întotdeauna foarte protocolar şi cu multă gravitate. Îl prezentă pe celălalt bărbat.

— Soţul dumneavoastră l-a trimis pe Camille să vă păzească astăzi.

— N-am nevoie să fiu păzită, începu Gabrielle.

Dar era atât de speriată, încât nu mai era în

stare să protesteze, aşa că îi permise bărbatului să-i ia cutia din braţe şi să o ducă la Mercedesul care o aştepta. Insistă, totuşi, să se ducă la galerie singură, cu maşina ei. Dar Genoud îi răspunse că, până ce nu va fi prins atacatorul, se află în primejdie. Prin urmare, lovindu-se de rigiditatea lui profesională, ea cedă din nou şi făcu întocmai.

— Ai fost pur şi simplu genial, spuse Quarry când ieşiră din sală, prinzându-l pe

Hoffmann de cot.

— Crezi? Mi s-a părut că i-am pierdut la un moment dat.

— Nu-i deranjează, mai ales dacă-i faci să înţeleagă ce-i interesează şi anume concluzia. De altfel, tuturor le place un pic de filosofie greacă, zise Quarry şi îl împinse pe Hoffmann în faţa lui. Doamne, afurisitul de Ezra e un ticălos nemernic, dar îmi venea să-l pup la sfârşit când a scos calculele alea din minte.

Clienţii aşteptau răbdători la marginea ringului de tranzacţionare, cu excepţia tânărului Herxheimer şi a polonezului Lukasinski, care, cu spatele la ceilalţi, vorbeau însufleţit la telefon. Quarry avu un schimb de priviri cu Hoffmann. Hoffmann ridică din umeri. Chiar dacă încălcau termenii acordului de confidenţialitate, nu aveau ce să le facă. Era dificil să aplici regulile în lipsa unei dovezi, iar când o aveai, era mult prea târziu.

— Pe aici, vă rog, li se adresă Quarry, arătându-le drumul cu degetul şi, ca un ghid, direcţionă şirul prin ringul de tranzacţionare.

Herxheimer şi Lukasinski îşi terminară convorbirile şi se alăturară grupului. Purtând o pereche de ochelari de soare cu lentile mari, Elmira Gulzhan trecu imediat în frunte. Clarisse Mussard, cu alură de menajeră, îmbrăcată în pulover şi pantaloni largi, mergea în urma ei târându-şi picioarele, de parcă ar fi fost servitoarea Elmirei. Din instinct, Hoffmann se uită la panoul de afişare CNBC să vadă ce se întâmplă cu bursele europene. După o săptămână de alunecări, păreau că s-au oprit. Indicele FTSE 100{29} crescuse cu aproape jumătate din 1%.

Se strânseră în faţa unui ecran de tranzacţionare de la Implementare. Unul dintre quanţi se ridică de la birou ca invitaţii să poată vedea mai bine.

— Ăsta e VIXAL-4 în acţiune, spuse Hoffmann.

Se retrase ca să le facă loc investitorilor să se apropie de terminal. Nu se aşeză, căci le-ar fi dat ocazia să-i vadă scalpul.

— Algoritmul selectează tranzacţiile. Sunt la stânga ecranului, în dosarul cu ordinele în aşteptare. La dreapta sunt ordinele executate.

Se apropie să citească cifrele.

— Aici, de exemplu, avem… începu el.

Surprins de suma tranzacţiei, se opri. O clipă, crezu că punctul care separă zecimalele este pus greşit.

— Aici vedeţi că avem un milion şi jumătate de opţiuni să vindem acţiuni Accenture cu cincizeci şi doi de dolari bucata.

— Uau, izbucni Easterbrook. Ditamai pariul pentru o poziţie short! Ştiţi ceva despre

Accenture ce noi nu ştim?

— Profitul a scăzut cu trei la sută în al doilea trimestru fiscal, spuse repede Klein din memorie, câştigurile se ridică la şaizeci de cenţi pe acţiune. Nu stau ei prea bine, dar tot nu înţeleg logica poziţiei.

— Trebuie să fie o logică, altfel VIXAL n-ar fi luat opţiunile, spuse Quarry. De ce nu le arăţi altă tranzacţie, Alex?

Hoffmann schimbă afişajul ecranului.

— O.K. Vedeţi? Aici e o altă poziţie short pe care am lansat-o azi-dimineaţă: douăsprezece milioane şi jumătate de opţiuni de vânzare pentru acţiuni Vista Airways cu şapte euro şi douăzeci şi opt de eurocenţi bucata.

Vista Airways este o companie aeriană europeană *low-cos t* care transportă mulţi pasageri. Niciunul dintre cei prezenţi n-ar fi pus piciorul nici mort la bordul vreunui avion cu acest nume.

— Douăsprezece milioane şi jumătate? repetă Easterbrook. Păi ăsta-i ditamai segmentul de piaţă! Drăcovenia ta are tupeu, nu glumă!

— Hai, Bill, e chiar aşa de riscant? spuse Quarry. Toate acţiunile companiilor aeriene sunt fragile în perioada asta. Nu mă deranjează poziţia asta.

Părea defensiv. Hoffmann presupunea că observase creşterea de pe pieţele europene. Dacă o revenire tehnică ar traversa Atlanticul, ar putea fi puşi în încurcătură de o tendinţă ascendentă şi nevoiţi să vândă opţiunile în pierdere.

— În ultimul trimestru fiscal, Vista Airways a

avut o creştere de doisprezece la sută a numărului de pasageri şi a revizuit prognoza de profit în sus cu nouă procente, spuse Klein. Tocmai au primit o nouă flotă de avioane. Nici poziţia asta n-o înţeleg.

— Wynn Resorts, spuse Hoffmann, citind mai departe. O să vindem short un milion două sute de mii de acţiuni cu o sută douăzeci şi patru bucata.

Se încruntă a nedumerire. În mod normal, mizele acestea enorme pe poziţiile short nu se regăseau în schema complexă de tranzacţionări cu risc acoperit a lui VIXAL.

— Asta chiar că le întrece pe toate, spuse Klein, pentru că în primul trimestru au crescut de la şapte sute patruzeci de milioane la nouă sute nouă milioane, având un dividend în numerar de douăzeci şi cinci de cenţi pe acţiune. În plus, tocmai şi-au achiziţionat o minunată staţiune în Macau, ceea ce e ca şi cum ar fi obţinut o autorizaţie de tipărit bani. Au făcut douăzeci de miliarde din jocuri de noroc şi asta doar în primul trimestru, îmi dai voie?

Fără să mai aştepte permisiunea, veni lângă Hoffmann, apucă mouse-ul şi începu să dea click pe tranzacţiile recente. Costumul lui împrăştia un miros de curăţătorie. Hoffmann simţi nevoia să se îndepărteze.

— Procter & Gamble, şase milioane short cu şaizeci şi doi. Exelon, *tre' i milioane* short cu patruzeci şi unu cincizeci. Plus toate opţiunile astea... Doamne, Hoffmann, o să lovească un asteroid pământul sau ce?

Mai avea puţin şi îşi lipea faţa de ecran. Scoase o agendă dintr-un buzunar interior şi

începu să-şi noteze cifrele, dar Quarry se întinse şi i-l smulse cu îndemânare din mână.

— Ce neascultător eşti, Ezra! îi spuse. Ai uitat că aici n-ai voie cu hârtie? Smulse pagina, o mototoli şi o băgă în buzunar.

— Alex, ia spune-mi: pentru vânzările astea short algoritmul acţionează independent sau are nevoie de intervenţie umană ca să tranzacţioneze? întrebă François de Gombart Tonnelle, iubitul Elmirei.

— Independent, îi răspunse Hoffmann şi închise pagina cu tranzacţiile de pe ecran. Mai întâi algoritmul alege acţiunea pe care vrea s-o tranzacţioneze. Apoi îi analizează istoricul de tranzacţii din ultimii douăzeci de ani. Apoi execută singur comanda într-o manieră care să nu alerteze piaţa şi să nu afecteze preţul.

— Deci tot procesul e computerizat? Agenţii tăi sunt ca piloţii avioanelor cu reacţie?

— Exact. Sistemul nostru comunică direct cu sistemul agentului de bursă, după care noi îi folosim infrastructura ca să facem schimbul. Nimeni nu mai comunică telefonic cu agenţii. Nu la noi, cel puţin.

— Sper totuşi că procesul e supravegheat de oameni la un moment dat, spuse Iain

Mould.

— Da, aşa cum se întâmplă şi în carlinga avionului. E supravegheat constant, dar se intervine numai în cazul în care apar nereguli. Dacă tipii de la Implementare văd un ordin în curs de procesare şi nu sunt de acord, în mod normal pot să îl anuleze până să ajungă la mine, la Hugo

sau la vreun alt manager.

— S-a întâmplat vreodată?

— Nu. Nu cu VIXAL-4. Deocamdată.

— Câte ordine plasează sistemul pe zi?

— Aproximativ opt sute, interveni Quarry.

— Şi toate sumt selectate de algoritmi?

— Da. Nu-mi amintesc ultima dată când am făcut personal o tranzacţie.

— Şi presupun că brokerul vostru principal este AmCor, având în vedere colaborarea voastră îndelungată.

— Avem mai mulţi brokeri importanţi, nu numai AmCor.

— Din nefericire, spuse Easterbrook râzând.

— Cu tot respectul pentru Bill, nu vrem ca o singură firmă de brokeraj să ne ştie toate strategiile. De aceea lucrăm cu mai multe bănci mari şi firme specializate: trei pentru dividende, trei pentru bunuri de larg consum şi cinci pentru venitul fix. Haideţi să aruncăm o privire şi la hardware.

Când grupul de clienţi se puse în mişcare, Quarry îl trase pe Hoffmann deoparte.

— Îmi scapă mie ceva, spuse el în şoaptă, sau poziţiile alea chiar sunt exagerate?

— Par ceva mai descoperite ca de obicei, consimţi Hoffmann, dar nu te îngrijora. Că tot veni vorba, L.J. A zis că Gana ar vrea să se organizeze o şedinţă a Comitetului de risc. I-am spus că trebuie să vorbesc cu tine.

— Iisuse, asta voia? N-am avut timp să-i răspund la telefon. Fir-ar să fie!

Quarry se uită la ceas, apoi la panourile de

afişare a cotaţiilor bursiere. Pieţele europene îşi menţineau câştigurile iniţiale.

— O.K., hai să profităm de cele cinci minute cât o să-şi bea ei cafeaua. Îi spun lui

Gana să vină la mine în birou. Tu ia-o înainte şi ai grijă să fie bine dispuşi.

Computerele erau într-o sală mare, fără ferestre, la capătul ringului de tranzacţionare. De data aceasta, în fruntea grupului se afla Hoffmann. Se opri în faţa camerei de filmat cu sistem biometric – puţini aveau acces la acest sanctuar din inima clădirii – aşteptă să audă declicul încuietorilor, apoi împinse uşa. Era solidă, ignifugă, avea în mijloc un panou de sticlă armată, iar pe margini, garnituri de vid din cauciuc. Se deschise cu un zgomot imperceptibil, garnitura de jos măturând uşor dalele albe.

Hoffmann intră primul, iar ceilalţi îl urmară. În comparaţie cu liniştea relativă din ringul de tranzacţionare, aici zumzetul harnic al calculatoarelor îi dădea impresia că se află într-o fabrică. Aparatele erau aşezate pe rafturi ca într-un depozit. Şirurile de lumini verzi şi roşii licăreau scurt, pe măsură ce procesau datele. În capătul celălalt al camerei, în carcase mari de plexiglas, doi roboţi IBM TS3500 patrulau în sus şi în jos pe monoşine, cu viteza a doi şerpi care atacă, atunci când VIXAL-4 îi anunţa să stocheze sau să extragă datele. Era mai frig decât în restul clădirii. Zgomotul puternic al aparatului de aer condiţionat, care menţinea unităţile centrale la o temperatură scăzută şi huruitul ventilatoarelor din plăcile de bază făceau comunicarea dificilă. După

ce intrară toţi, Hoffmann fu nevoit să ridice vocea ca să-l audă şi cei din spate.

— Dacă asta vi se pare impresionant, trebuie să vă spun că atinge numai patru la sută din capacitatea unităţii de procesare de la CERN, unde am lucrat. Dar principiul e acelaşi. Avem cam o mie de unităţi standard, spuse el, lăsându-şi cu mândrie mâna pe rafturi. Fiecare are de la două până la patru nuclee, exact ca ale voastre de acasă, dar fără carcasa obişnuită, ci reambalate pentru noi de o firmă de asamblare. E mai sigur şi mai economic decât să investim în supercomputere şi sunt mai uşor de actualizat, ceea ce facem tot timpul. Cred că aţi auzit de legea lui Moore. Spune că numărul de tranzistori care pot fi plasaţi pe un circuit integrat – adică mărimea memoriei şi viteza de procesare – se dublează la fiecare optsprezece luni, iar costurile se reduc la jumătate.

Din 1965, legea lui Moore şi-a dovedit valabilitatea în mod constant şi mai este valabilă şi astăzi. În anii nouăzeci am avut la CERN un supercomputer Cray X-MP/48, care a costat cincisprezece milioane de dolari şi avea jumătate din capacitatea pe care o are acum Microsoft Xbox, la numai două sute de dolari. Vă daţi seama unde o să ducă tendinţa asta în anii ce vor urma.

Elmira Gulzhan bătea din palme şi tremura din tot trupul.

— De ce dracu' e aşa de frig aici?

— Procesoarele generează multă căldură. Trebuie să le ţinem la o temperatură scăzută ca să nu cedeze. Dacă oprim aerul condiţionat,

temperatura o să crească într-un ritm de un grad Celsius pe minut. În douăzeci de minute, o să devină inconfortabil. Într-o jumătate de oră, toate sistemele o să cadă.

— Şi ce se întâmplă dacă e pană de curent? întrebă Étienne Mussard.

— În cazul întreruperilor scurte, trecem pe baterii de maşină. După zece minute de la oprirea energiei, intervin generatoarele diesel de la subsol.

— Ce se întâmplă în caz de incendiu sau atac terorist? întrebă Lukasinski.

— Avem un sistem de rezervă, bineînţeles. Tranzacţionăm direct. Dar n-o să se întâmple, stai liniştit. Am investit o grămadă de bani în sistemul de securitate: aspersoare, detectoare de fum, pereţi ignifugi, supraveghere video, gardieni, protecţie cibernetică. Şi nu uita că suntem în Elveţia.

Toţi, cu excepţia lui Lukasinski, zâmbiră.

— Sistemele de securitate sunt proprii sau externalizate?

— Externalizate.

Hoffmann se întrebă de ce polonezul este atât de obsedat de securitate. „Asta-i paranoia bogaţilor”, îşi spuse.

— Totul e externalizat: securitatea, problemele juridice, contabilitatea, transportul, cateringul, asistenţa tehnică, serviciile de curăţenie. Birourile astea sunt închiriate. Chiar şi mobila. Nu vrem doar să facem bani din sistemul digital, ci să şi fim o companie digitală. Asta înseamnă că încercăm să fim cât mai liberi posibil, fără nimic în inventar.

— Dar securitatea personală? insistă Lukasinski. Copcile alea… Am înţeles că ai fost atacat azi-noapte acasă.

Hoffmann fu cuprins de o senzaţie stranie de vină şi jenă.

— De unde ştii?

— Mi-a spus cineva, îi răspunse Lukasinski, luat prin surprindere.

Elmira îşi lăsă mâna pe braţul lui Hoffmann. Unghiile ei lungi şi stacojii arătau ca nişte gheare.

— Oh, Alex, spuse uşor. Ce rău îmi pare!

— Cine ţi-a spus? insistă Hoffmann.

— Dacă-mi permiteţi, interveni Quarry, care se strecurase fără să fie observat, ce i s-a întâmplat lui Alex n-are nicio legătură cu afacerile companiei. A fost vorba de un nebun pe care sunt sigur că o să-l înhaţe poliţia. Şi, ca să răspund la întrebarea ta, Mieczyslaw, i-am asigurat lui Alex protecţie suplimentară până se rezolvă problema. Acum are cineva întrebări legate de hardware?

Tăcere.

— Nu? Atunci vă propun să ieşim de aici până nu murim de frig. În sala de şedinţe ne aşteaptă o cafea fierbinte. Luaţi-o voi înainte, iar noi o să venim în câteva minute. Trebuie să vorbesc puţin cu Alex.

Ajunseseră la jumătatea ringului de tranzacţionare, cu spatele la ecranele uriaşe, când unul dintre quanţi suspină adânc, într-o sală în care se vorbea numai în şoaptă, sunetul răsună ca o împuşcătură într-o bibliotecă. Hoffmann se opri

şi se întoarse, îşi văzu jumătate dintre angajaţi ridicaţi în picioare, uitându-se ca fascinaţi la imaginile transmise de Bloomberg şi CNBC. Fizicianul care se afla chiar lângă el îşi duse mâna la gură.

Ambele canale prin satelit arătau aceleaşi imagini, filmate cu telefonul mobil, înfăţişând un avion de pasageri care ateriza pe aeroport. Avea probleme. Cobora mult prea repede, o aripă se ridicase mai sus decât cealaltă, iar dintr-o parte a avionului ieşea fum.

Cineva înşfacă telecomanda şi dădu volumul mai tare.

Avionul dispăru în spatele unui turn de control, apoi reapăru, atingând acoperişurile unor clădiri joase, de culoarea nisipului – probabil nişte hangare. Pe fundal se vedeau brazi. Pântecele îi lunecă uşor ca o mângâiere peste una dintre clădiri, apoi, dintr-odată, explodă, transformându-se într-o minge de foc. Se rostogolea. Una dintre aripi, care mai avea încă motorul ataşat, se ivi din vâlvătăile iadului şi execută nişte rotocoale graţioase pe cer. Camera urmări avionul până când acesta ieşi din cadru, după care fu zguduită de unda de şoc a exploziei. Se auzeau ţipete disperate într-o limbă pe care Hoffmann nu reuşea să o identifice – poate rusă – iar imaginile erau tremurate. Filmul sări la un cadru mai stabil, în care un fum gros şi negru, străpuns de flăcări galbene şi portocalii, se întindea deasupra aeroportului.

Vocea din off a prezentatorului – vocea unei americance – spuse gâfâind:

— O.K., aşadar acestea sunt scenele surprinse cu numai câteva minute în urmă, când un avion de pasageri al companiei Vista Airways, cu nouăzeci şi opt de călători la bord, s-a prăbuşit pe aeroportul Domodedovo din Moscova.

— Vista Airways? spuse Quarry şi se întoarse către Hoffmann. A spus cumva Vista

Airways?

O mulţime de conversaţii în şoaptă izbucniră simultan pe ringul de tranzacţionare.

— Doamne, am vândut short acţiunile astea toată dimineaţa!

— Ce bizar!

— Mă ia cu fiori pe şira spinării.

— Opreşte-i dracului sonorul! strigă Hoffmann.

Dar nimeni nu reacţionă, aşa că o luă printre birouri şi smulse telecomanda din mâinile nefericitului quant. Imaginile erau difuzate în reluare, aşa cum, fără îndoială, aveau să fie pe toată durata zilei, până când îşi pierdeau impactul. Într-un final, găsi butonul şi totul se cufundă iar în linişte.

— Bun, spuse Hoffmann. Ajunge. Înapoi la treabă. Azvârli telecomanda pe un birou şi se întoarse la clienţi.

Easterbrook şi Klein, veterani căliţi ai ringului de tranzacţionare, se năpustiseră deja asupra celui mai apropiat terminal, unde consultau preţurile. Ceilalţi rămăseseră încremeniţi de uimire, ca nişte ţărani creduli care tocmai asistaseră la un eveniment supranatural. Hoffmann le simţea privirile aţintite asupra lui.

Clarisse Mussard îşi făcu semnul crucii.

— Doamne, spuse Easterbrook, dezlipindu-şi privirile de pe ecran ca să se uite în jur, la ceilalţi. De-abia au trecut cinci minute, iar acţiunile Vista au scăzut deja cu cincisprezece la sută! O să ajungă la pământ!

— Coboară în picaj, adăugă Klein, râzând nervos.

— Gata, băieţi. Mai sunt şi civili de faţă, spuse Quarry, după care se adresă clienţilor: îmi amintesc de nişte agenţi de la Goldman care vindeau short asigurări aeriene în dimineaţa zilei de nouă septembrie. Băteau palma în birou când s-a izbit primul avion. N-aveau de unde să ştie. Nimeni nu ştie. Se mai întâmplă.

Ochii lui Klein erau aţintiţi pe ecran.

— Uau, şopti el apreciativ. Cutiuţa ta neagră se pare că face mulţi bani, Alex. Hoffmann se uită peste umărul lui Klein. Cifrele din coloana de Implementare se schimbau repede, pe măsură ce VIXAL încasa profiturile din opţiunile de vânzare a acţiunilor Vista Airways la preţul anterior accidentului. Indicatorii de profit şi pierdere, transformaţi în dolari, arătau un profit clar.

— Mă întreb cât o să faceţi numai din tranzacţia asta, spuse Easterbrook. Douăzeci de milioane? Treizeci de milioane? Doamne sfinte! Hugo, organele de reglementare o să mişune pe aici ca furnicile la picnic.

— Alex? zise Quarry. Ar trebui să mergem la şedinţă.

Însă Hoffmann, care nu putea să-şi dezlipească privirea de pe ecranul de tranzacţii,

nu-l auzi. Durerea îi strângea tâmplele ca într-o menghină. Îşi duse degetele la rană şi atinse copcile. Simţea că sunt prinse atât de strâns, încât ar fi putut oricând să plesnească.

7.

„Nu poate dura la nesfârşit.

Creşterea exponenţială va atinge apogeul care va declanşa dezastrul”.

Gordon Moore, inventatorul legii lui Moore (2005).

Conform procesului-verbal întocmit ulterior de Ganapathi Rajamani, directorul de risc al companiei Hoffmann Investment Technologies, la 11.57 dimineaţa comitetul s-a întrunit pentru o şedinţă fulger. Toţi cei cinci membri ai echipei de management au fost prezenţi: doctorul Alexander Hoffmann, preşedintele companiei; onorabilul Hugo Quarry, director executiv; Lin Ju-Long, director financiar; Pieter van der Zyl, director de operaţiuni şi Rajamani în persoană.

Şedinţa nu avusese caracterul solemn surprins în procesul-verbal. După aceea, făcând schimb de impresii, au tras concluzia că nimeni nu luase loc. Stătuseră cu toţii în picioare, cu excepţia lui Quarry, care se aşezase pe marginea biroului său, astfel încât să nu piardă din ochi terminalul

computerului. Hoffmann îşi ocupase locul de la fereastră şi, din când în când, îndepărta jaluzelele ca să se uite în stradă. Acesta era al doilea lucru pe care şi-l aminteau toţi. Cât părea el de distrat.

— O.K., spuse Quarry. Să n-o lungim. Trebuie să mă întorc în sala de şedinţe, în care am o sută de miliarde de dolari nesupravegheaţi. Închide uşa, L.J!

Aşteptă până se asigură că nu puteau fi auziţi.

— Presupun că toţi aţi văzut ce s-a întâmplat. Prima întrebare este următoarea: faptul că am pariat atât de mult pe Vista Airways cu puţin înainte să cadă preţul acţiunilor o să atragă după sine o investigaţie oficială? Gana?

— Răspunsul scurt este da, mai mult ca sigur.

Rajamani era un tânăr direct şi meticulos, cu un puternic sentiment al propriei valori. Sarcina sa era să fie cu ochii pe nivelul de risc al fondului şi să se asigure că se menţine în limita legii. Cu şase luni în urmă, Quarry îl furase de la Autoritatea Serviciilor Financiare din Londra ca să înlăture orice bănuieli.

— Da? repetă Quarry. Chiar dacă n-aveam de unde să ştim ce-o să se-ntâmple?

— Procesul e automat. Algoritmii organelor de reglementare o să detecteze toate activităţile neobişnuite în care au fost implicate acţiunile companiei aeriene imediat înainte de colapsul preţurilor. Asta o să-i aducă direct la noi.

— Dar n-am făcut nimic ilegal.

— Nu. Doar dacă nu cumva am sabotat avionul.

— Şi n-am făcut-o, nu-i aşa? zise Quarry,

uitându-se înjur. Nu mă înţelegeţi greşit, n-am nimic cu cei cărora le place să ia iniţiativa…

— Oricum, ceea ce o să vrea să ştie, continuă Rajamani, este de ce am vândut short douăsprezece milioane şi jumătate de active exact în momentul ăla. Ştiu că întrebarea pare absurdă, Alex, dar e posibil ca VIXAL să fi aflat de accident înaintea pieţei?

Fără tragere de inimă, Alex lăsă jaluzele şi se întoarse cu faţa la colegii săi.

— VIXAL recepţionează buletine de ştiri în format digital direct de la Reuters. Asta îi dă un avantaj de o secundă sau două faţă de un agent uman. Dar tot aşa fac şi multe alte sisteme algoritmice.

— La urma urmei, oricum nu poţi să faci mare lucru în răstimpul ăsta, spuse van der

Zyl. Îţi ia ore întregi să creezi poziţia pe care am avut-o noi.

— Când am început să achiziţionăm opţiunile?

— Imediat ce au deschis bursele europene, răspunse Ju-Long. La nouă fix.

— Vă opriţi odată? interveni Hoffmann iritat. În mai puţin de cinci minute îi arătăm şi celui mai cretin organ de reglementare că vânzarea short a făcut parte dintr-o schemă de pariuri pe acţiuni riscante. N-a fost nimic deosebit. Doar o coincidenţă. Reveniţi-vă!

— Păi, în calitate de fost organ de reglementare cretin, spuse Rajamani, sunt de acord cu tine, Alex. Schema contează. Exact despre asta voiam să vorbesc cu tine azi-dimineaţă, dacă-ţi mai aminteşti.

— Da, îmi pare rău, dar întârziasem la prezentare.

„Quarry n-ar fi trebuit să-l angajeze”, se gândi Hoffmann.

„Cine a fost o dată organ de reglementare rămâne unul pentru totdeauna. E ca un accent străin. Îţi trădează tot timpul originea”.

— Adevărata noastră grijă acum este nivelul nostru de risc dacă piaţa îşi revine, spuse Rajamani. De marţi noapte avem milioane de opţiuni Procter & Gamble, Accenture, Exelon şi altele. Toate sunt pariuri riscante.

— Şi mai e vorba de expunerea noastră pe indicele VIX, adăugă van der Zyl. De câteva zile mă îngrijorează. Ţi-am vorbit despre asta săptămâna trecută, Hugo. Îţi aminteşti?

Îşi păstrase aerul profesoral din vremea în care predase ingineria la Universitatea

Tehnică din Delă.

— Şi care este poziţia noastră pe VIX? întrebă Quarry. Am fost atât de ocupat cu prezentarea, încât n-am mai verificat.

— Ultima dată când m-am uitat urcaserăm la douăzeci de mii de contracte.

— Douăzeci *de mii!* se miră Quarry şi îl fulgeră cu privirea pe Hoffmann.

— Am început să strângem contracte VIX futures din aprilie, când indicele era la optsprezece, spuse Ju-Long. Dacă am fi vândut la începutul săptămânii, ne-ar fi mers excelent, aşa cum mă şi aşteptam. Dar, în loc să vindem, cum ar fi fost logic, noi cumpărăm în continuare. Încă patru mii de contracte achiziţionate azi-noapte cu

douăzeci şi cinci. Nivelul volatilităţii implicite este imens!

— Drept să spun, sunt profund îngrijorat, zise Rajamani. Portofoliul nostru nu mai are niciun sens. Avem poziţie long pe aur. Avem poziţie long pe dolar. Şi avem poziţie short pe fiecare contract futures pe indici de acţiuni.

Hoffmann se uită la Rajamani, apoi la Ju-Long, după care îl scrută cu privirea pe van der Zyl. Dintr-odată, îşi dădu seama că se vorbiseră dinainte. Aceşti birocraţi financiari puseseră la cale o ambuscadă. Nici măcar nu aveau calificarea necesară pentru a ocupa un post de quant. Fierbea de furie.

— Şi ce propui să facem, Gana? spuse.

— Cred că trebuie să mai lichidăm nişte poziţii.

— E cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată, răspunse Hoffmann. Plesni jaluzelele cu ciudă, iar ele începură să zăngăne, izbindu-se de geam.

— Dumnezeule, Gana, am făcut aproape optzeci de milioane de dolari doar săptămâna trecută! Şi încă patruzeci azi-dimineaţă! Iar tu vrei să ignorăm analiza VIXAL şi să ne întoarcem la tranzacţii discreţionare?

— Nu vreau s-o ignorăm, Alex. N-am spus asta niciodată.

— Lasă-l în pace, Alex, spuse Quarry în şoaptă. Era doar o sugestie. Sarcina lui e să-şi facă griji.

— Nu, nu-l las în pace. Vrea să abandonăm o strategie care promite un Alfa imens, iar asta e fix reacţia ilogică şi scrântită în faţa succesului,

determinată de groază, pe care VIXAL e proiectat s-o exploateze! Şi dacă Gana nu crede că algoritmii sunt în mod inerent superiori oamenilor pe piaţa de capital, atunci nu lucrează unde trebuie.

Tirada preşedintelui companiei nu-l tulburase pe Rajamani. Avea o reputaţie de terrier. Când lucrase la Autoritatea Serviciilor Financiare avusese ca ţintă compania Goldman.

— Trebuie să-ţi amintesc, Alex, că prospectul acestei companii le promite clienţilor o expunere la o volatilitate anuală de până la douăzeci la sută, îi spuse. Dacă observ că această limită reglementară este gata să fie încălcată, este de datoria mea să intervin.

— Adică?

— Dacă nivelul de expunere nu scade, trebuie să informez investitorii. Adică trebuie neapărat să iau legătura cu membrii din consiliul lor.

— Dar e vorba de compania *me a.*

— Şi de banii investitorilor, în mare parte.

În clipele de tăcere care urmară, Hoffmann îşi masă zdravăn tâmplele cu încheieturile degetelor. Iarăşi simţea că îi plesneşte capul. Avea nevoie de un calmant.

— Consiliul lor? mormăi. Nici măcar nu ştiu cine dracu’ e în consiliul lor!

Din punctul lui de vedere, era o simplă entitate legală, înregistrată fiscal în insulele Cayman, care controla banii clienţilor şi plătea conducerea fondului de hedging şi comisioanele de performanţă.

— O.K., spuse Quarry. Nu cred că am ajuns

încă acolo. Cum se spune în război:

păstraţi-vă calmul şi mergeţi mai departe!

Pe buze îi înflori unul dintre zâmbetele sale cele mai cuceritoare.

— Din motive legale, aş dori ca îngrijorarea mea să fie menţionată în procesulverbal, spuse Rajamani.

— Bine. Scrie tu unul şi eu ţi-l semnez. Dar nu uita că tu eşti un căţelandru, iar asta e compania lui Alex. A lui şi a mea, într-adevăr, dar nici eu, nici tu n-am fi aici fără el. Iar dacă el are încredere în VIXAL, atunci ar trebui să avem cu toţii. Pentru numele lui Dumnezeu, tot ce a făcut până acum e ireproşabil! Totuşi, simt de acord că trebuie să fim atenţi la nivelul de risc. Să nu rămânem cu ochii pironiţi în panoul de comandă în timp ce ne prăbuşim. Alex, eşti de acord? Deci, având în vedere că activele astea sunt tranzacţionate în SUA, vă propun să ne reîntâlnim în acest birou la trei şi jumătate, când deschid bursele americane şi să reevaluăm situaţia atunci.

— În acest caz, cred că ar fi prudent să fie şi un avocat de faţă, spuse Rajamani ameninţător.

— Bine. O să-l rog pe Max Gallant să rămână după masa de prânz. Eşti de acord, Alex?

Frânt de oboseală, Hoffmann făcu un gest în semn de aprobare. Conform procesului-verbal, la 12.08 şedinţa luă sfârşit.

— Ah, Alex, apropo, spuse Ju-Long şi se întoarse în prag pe când ceilalţi ieşeau unul câte unul. Era să uit. Contul ăla de care întrebai tu se află în sistemul nostru.

— Ce cont? întrebă Quarry.

— Ei, nimic, răspunse Hoffmann. Aveam o nelămurire. Vin imediat, L.J!

Cei trei, cu Rajamani în frunte, se întoarseră în birourile lor. Privindu-i cum se îndepărtează, Quarry îşi schimbă zâmbetul curtenitor cu care-i condusese la uşă într-un rânjet dispreţuitor.

— Ce încrezut e rahatul ăsta cu ochi!

Imită engleza impecabilă şi sacadată a lui Rajamani:

— „Trebuie neapărat să iau legătura cu membrii din consiliul lor! Ar fi prudent să fie şi un avocat de faţă”.

Mimă gestul de a ţinti cu puşca în direcţia lui.

— Tu l-ai angajat, spuse Hoffmann.

— Da, bine, ai dreptate. Şi tot eu o să-l concediez, nu-ţi face griji.

Apăsă pe trăgaciul imaginar cu o secundă înainte ca trioul să dispară după colţ.

— Dacă el crede că o să-i dau lui Max Gallant două mii de franci pe oră ca să-i salveze pielea, o să aibă un şoc.

Deodată, Quarry îşi coborî vocea.

— N-avem probleme, nu-i aşa, Alexi? Ar trebui să-mi fac griji? Chestia e că o clipă am avut acelaşi sentiment pe care-l aveam la AmCor când vindeam obligaţiuni garantate prin creanţe colateralizate.

— Şi care era sentimentul?

— Că mă îmbogăţesc pe zi ce trece, dar habar n-am cum.

Hoffmann îl privi surprins. În opt ani de zile nu-l auzise niciodată pe Quarry spunând că îl nelinişteşte ceva. Asta îl tulbura la fel de mult ca tot ce se întâmplase în acea dimineaţă.

— Ascultă, Hugo. Putem să anulăm VIXAL-ul în după amiaza asta, dacă vrei. Lăsăm poziţiile în plata Domnului şi returnăm banii investitorilor. Eu am intrat în joc pentru tine, ai uitat?

— Dar tu, Alexi? îl întrebă Quarry insistent. Tu vrei să te opreşti? Fireşte că am putea, doar am făcut mai mult decât suficienţi bani ca să ne trăim restul zilelor în lux. Nu trebuie să mai lucrăm pentru clienţi.

— Nu, nu vreau să mă opresc. Avem resursele necesare să facem aici nişte lucruri pe partea tehnică la care nimeni nu visează. Dacă tu vrei să-i pui capăt, îţi cumpăr eu partea.

De data aceasta Quarry fu cel surprins. Apoi, dintr-odată, zâmbi.

— Pe naiba! Nu scapi tu aşa uşor de mine!

Curajul îi revenise la fel de brusc pe cât îi pierise.

— Nu, eu sunt de cursă lungă. Cred că de vină e accidentul ăla. M-a cam băgat în sperieţi. Dar dacă tu eşti bine, atunci şi eu sunt bine. Deci?

Îi făcu lui Hoffmann semn să o ia înainte.

— Ne întoarcem la stimata haită de psihopaţi şi criminali pe care-i numim cu mândrie clienţi?

— Du-te tu. Eu nu mai am ce să le spun. Dacă vor să mai dea bani, bine. Dacă nu, n-au decât să se ducă naibii.

— Dar au venit să te vadă pe tine…

— Bun, m-au văzut. Quarry se posomorî.

— Măcar vii la masă?

— Hugo, chiar nu-i suport pe oamenii ăştia.

Quarry părea atât de nenorocit, încât Hoffmann cedă pe dată.

— Of, Doamne, dacă e atât de important, o să vin şi la masa aia tâmpită.

— Beau-Rivage. La unu fix.

Quarry părea că vrea să mai spună ceva, dar se uită la ceas şi începu să înjure.

— Rahat, i-am lăsat singuri un sfert de oră! Porni către sala de şedinţe.

— Unu fix, strigă el şi se întoarse, mergând cu spatele. Îşi îndreptă arătătorul spre el. Bun băiat!

Îşi luă mobilul şi începu să formeze un număr de telefon.

Hoffmann se răsuci pe călcâie şi porni în direcţia opusă. Nu era nimeni pe coridor. Se uită după colţ, în bucătăria comună, unde se găseau un filtru de cafea, un cuptor cu microunde şi un frigider imens. Nici aici nu era nimeni. Câţiva paşi mai încolo era biroul lui Ju-Long. Avea uşa închisă, iar secretara era plecată. Hoffmann ciocăni şi, fără să mai aştepte un răspuns, intră.

Parcă ar fi surprins un grup de adolescenţi care se uitau la filme porno pe calculatorul familiei. Ju-Long, van der Zyl şi Rajamani se îndepărtară brusc de terminal, iar Ju-Long închise pagina cu mouse-ul.

— Verificam pieţele valutare, Alex, spuse van der Zyl.

Trăsăturile olandezului erau foarte neregulate, dându-i un aspect de gargui inteligent şi lugubru.

— Şi?

— Euro e în scădere faţă de dolar.

— Adică exact cum am anticipat, dacă nu mă înşel, zise Hoffmann, deschizând larg uşa. Vă rog, nu vă opriţi din cauza mea.

— Alex, spuse Rajamani.

— Cu L.J. Voiam să vorbesc, îl întrerupse Hoffmann. Între patru ochi.

Nici nu se uită la ei când ieşiră. După ce rămase singur cu Ju-Long, spuse:

— Aşadar, contul ăla e în sistemul nostru.

— Apare de două ori.

— Adică e unul de-al nostru? îl folosim pentru afaceri?

— Nu.

Fruntea netedă a lui Ju-Long se încruntă pe neaşteptate.

— De fapt, am presupus că este pentru uzul tău personal.

— De ce?

— Pentru că ai rugat biroul administrativ să-ţi transfere în el patruzeci şi două de milioane de dolari.

Hoffmann îi studia chipul cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă glumeşte. Dar Ju-Long, după cum spunea Quarry, deşi era înzestrat cu nenumărate calităţi admirabile, era cu totul lipsit de simţul umorului.

— Când am cerut transferul?

— Acum unsprezece luni. Tocmai ţi-am trimis e-mailul original.

— O.K., mersi. O să-l verific. Ai zis că au fost două tranzacţii?

— Exact. Banii au fost rambursaţi în întregime luna trecută. Plus dobândă.

— Şi de ce nu m-ai întrebat niciodată?

— Alex, spuse încet chinezul. De ce aş fi făcut asta? Doar e compania ta, cum ai spus şi tu.

— Da, bine. E-n regulă. Mersi, L.J!

— N-ai pentru ce.

Hoffmann se întoarse către uşă.

— Nu cumva le-ai spus lui Gana şi lui Pieter?

— Nu.

Ju-Long îl privi cu nişte ochi mari, plini de candoare.

Hoffmann porni iute înapoi spre biroul său. Patruzeci şi două de milioane de dolari? Era sigur că nu ceruse niciodată un asemenea transfer. N-ar fi uitat aşa ceva. Trebuia să fie o fraudă la mijloc. Trecu pe lângă Marie-Claude, care scria la calculator şi intră în birou. Deschise computerul şi îşi verifică mesajele primite. Era, într-adevăr, un e-mail cu instrucţii pentru un transfer de 42.032.127,88 de dolari către Royal Grand Cayman Bank Limited, în 17 iunie anul precedent. Chiar sub acest mesaj era o înştiinţare de la banca fondului de hedging despre o rambursare a sumei de 43.188.037,09 de dolari, prin intermediul aceluiaşi cont, în 3 aprilie.

Făcu în minte calculele. Ce fel de escroc rambursează un capital după ce l-a sustras victimei sale şi mai adaugă şi o dobândă de 2,75%?

Verifică din nou presupusul mesaj original. Nu avea nicio formulă de salut, nicio semnătură, doar instrucţiile standard pentru un transfer de X dolari în contul Y.L.J. L-ar fi validat cât ai clipi din ochi, convins că reţeaua lor internă este protejată de cel mai bun *fire wall* de pe piaţă şi că, oricum, conturile erau verificate electronic până la sfârşitul zilei. Dacă ar fi fost vorba de lingouri de

aur sau valize de bani gheaţă, poate ar fi avut mai multă grijă. Dar, în acest caz, suma nu avusese o consistenţă fizică, era o serie de simboluri verzi, strălucitoare, cu nimic mai reală decât protoplasma. De aceea avuseseră curajul să valideze cererea.

Verifică ora la care se presupunea că îl trimisese. Ceruse transferul la miezul nopţii.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi contemplă detectorul de incendiu din tavan, de deasupra biroului. Dacă era autentic, mesajul trebuia să fi fost trimis de acasă. Dacă ar verifica computerul din camera de lucru, oare ar găsi e-mailul acesta şi pe cel către librarul olandez? Oare avea sindromul Dr. Jekyll şi Mr. Hyde, adică jumătate din mintea lui făcea lucruri de care cealaltă jumătate nu avea habar?

Brusc, deschise sertarul biroului, scoase CD-ul şi îl introduse în calculator. Într-o clipă, pe ecran apăru o listare cu două sute de imagini monocromatice. Trecea prin ele repede, încercând să o găsească pe cea care îi atrăsese atenţia radiologului, dar fără niciun rezultat. Dacă se uita la imagini în viteză, creierul său părea să se ivească din neant, apoi materia cenuşie se umfla, după care se contracta la loc.

Îşi chemă secretara prin interfon.

— Marie-Claude, dacă te uiţi în agenda mea personală, o să găseşti numărul doamnei doctor Jeanne Polidori. Îmi faci o programare la ea pentru mâine? Spune-i că e urgent.

— Da, dr. Hoffmann. La ce oră?

— Nu contează. Şi mai vreau să mă duc la

expoziţia soţiei mele. Ştii adresa galeriei?

— Da, dr. Hoffmann. Când doriţi să mergeţi?

— Chiar acum. Îmi faci rost de o maşină?

— Aveţi un şofer la dispoziţia dumneavoastră, a aranjat domnul Genoud.

— A, da, aşa e, am uitat. O.K., spune-i că acum cobor.

Scoase CD-ul şi îl puse înapoi în sertar, împreună cu volumul lui Darwin, apoi îşi luă impermeabilul. Traversând ringul de tranzacţionare, îşi îndreptă privirea către sala de şedinţe. Acolo unde jaluzelele nu fuseseră bine trase, îi vedea pe Elmira Gulzhan şi pe iubitul ei, avocatul, aplecaţi peste un iPad, sub privirile lui Quarry, care stătea cu braţele încrucişate. Părea să-şi dea foarte multă importanţă. Întors cu spatele la ceilalţi, cocoşat de parcă ar fi avut o carapace, Étienne Mussard introducea cu o încetineală bătrânească cifre într-un calculator mare de buzunar.

Pe peretele opus, Bloomberg şi CNBC afişau săgeţi roşii, toate cu vârfurile în jos. Pieţele europene pierduseră toate câştigurile iniţiale şi erau în cădere liberă. Drept consecinţă, bursa americană avea să stagneze la deschidere, ceea ce însemna că fondul de hedging va fi mai puţin expus la pierderi în acea după-amiază. Uşurat, Hoffmann simţi că îi revine buna dispoziţie. Într-adevăr, plesnea de mândrie. Încă o dată, VIXAL se dovedise mai inteligent decât oamenii din jurul său, depăşindu-şi chiar şi creatorul.

Buna lui dispoziţie îl însoţi în lift, până la parter, unde coti şi intră în hol. O siluetă masivă,

într-un costum negru şi ieftin, se ridică să-l întâmpine. Dintre toate mofturile bogătaşilor, cel mai absurd i se părea lui Hoffmann să ai un bodyguard care să te aştepte în faţa biroului sau a restaurantului. Deseori se întreba cine credeau bogaţii că îi va ataca. În afară, poate, de propriii asociaţi şi membrii familiei. În ziua aceea, însă, îi făcea plăcere să fie abordat de acest bărbat politicos, cu aspect de brută, care îi arătă legitimaţia şi se prezentă drept Olivier Paccard, *l'homme de să se curité*. {30}

— Aşteptaţi o clipă, vă rog, doctore Hoffmann, spuse Paccard.

Îşi ridică mâna, gest prin care îl ruga politicos să nu vorbească. Privea în gol. Un fir îi cobora din ureche.

— Gata, spuse. Putem să mergem.

Se grăbi să ajungă la uşa de la intrare. În momentul în care apăsă cu podul palmei butonul de ieşire, Mercedesul lung şi negru, condus de acelaşi şofer care-l luase pe Hoffmann de la spital, trase la bordură. Paccard ieşi primul, deschise portiera din spate şi îl pofti pe Hoffmann înăuntru. Palma lui atinse în treacăt ceafa fizicianului. Până să apuce Hoffmann să se aşeze confortabil, Paccard se strecurase deja în faţă, portierele fuseseră închise şi încuiate, iar maşina demară în traficul de la amiază.

Tăiară o curbă la stânga, cauciucurile scrâşniră, apoi maşina ţâşni pe o stradă lăturalnică, mohorâtă, care dădea spre lac şi spre munţii care se înălţau în zare. Soarele nu străpunsese încă norii. Coloana înaltă şi albă a

fântânii Jet d'Eau se ridica la 140 de metri pe cerul cenuşiu, spulberându-se într-o ploaie răcoroasă care biciuia suprafaţa neagră şi neclintită a lacului. La baza ei, bliţurile aparatelor de fotografiat ale turiştilor licăreau în amurg.

Ca să nu prindă culoarea roşie, Mercedesul acceleră, apoi tăie din nou o curbă la stânga, intrând pe un dublu carosabil. În cele din urmă, opri lângă Jardin Anglais. Undeva, în faţă, se afla un obstacol. Paccard îşi întinse gâtul să vadă ce se întâmplă.

Aici venea Hoffmann să facă jogging când avea ceva de rezolvat. Alerga din acest loc până în Parc des Eaux-Vives şi înapoi, de două sau trei ori, dacă era necesar, până găsea o soluţie. Nu vorbea cu nimeni, nu se uita la nimic. Nu mai cercetase zona niciodată până atunci, iar acum privea cu uimire toate locurile care ar fi trebuit să-i fie familiare, dar prin care el trecuse fără să le vadă: spaţiul dejoacă al copiilor, cu tobogane albastre, de plastic, patiseria de la umbra copacilor, trecătorii care traversau pe la semafor acolo unde el, de obicei, alerga pe loc până se schimba culoarea. Pentru a doua oară în acea zi, i se părea că este un intrus în propria sa viaţă. Deodată, simţi nevoia să-i spună şoferului să oprească maşina şi să-l lase să coboare. Dar de-abia îi trecuse gândul prin minte, că maşina o şi porni din loc. La ieşirea de pe Pont du Monc Blanc dispăru în trafic, după care, câteva secunde mai târziu, ţâşni în viteză, croindu-şi drum spre vest, printre camioanele şi autobuzele greoaie, către galeriile şi magazinele de antichităţi de pe Plaine

de Plainpalais.

8.

„Nu există (...) excepţii de la regula că fiecare organism se înmulţeşte în mod natural într-o progresie atât de rapidă, încât dacă nu ar fi distrusă, progenitura unei singure perechi ar acoperi curând tot pământul”. {31}

Charle’s Darwin, Origine a speciilor (1859).

Contours de l’homme: Une exposition de l’œuvre de Gabrie lle Hoffmann {32} – suna mult mai impresionant în franceză – era programată să ţină o săptămână la Galerie d’Art Contemporain „Guy Bertrand”. Spaţiul mic şi alb, un fost atelier de reparaţii auto Citroën, se afla pe o stradă dosnică, după MAMCO, principala galerie de artă a oraşului.

Cu cinci luni în urmă, la o licitaţie caritabilă organizată de Crăciun la Mandarin Oriental Hotel, un eveniment la care Hoffmann refuzase categoric să participe, Gabrielle făcuse cunoştinţă cu proprietarul galeriei, domnul Bertrand. A doua zi, Betrand a convins-o să-i arate lucrările. După zece minute de elogii strigătoare la cer, i-a promis o expoziţie în schimbul unei jumătăţi din profit, cu o

condiţie: să acopere ea cheltuielile. Bineînţeles că şi-a dat seama că nu talentul ei, ci banii lui Alex erau atracţia principală. În ultimii ani, avusese de multe ori ocazia să constate ce forţă magnetică au marile averi, făcându-i pe oameni să se abată de la comportamentul lor firesc. Dar se obişnuise. Puteai să înnebuneşti tot încercând să deosebeşti gesturile sincere de cele false. În plus, voia cu atâta ardoare să aibă o expoziţie! Era tot ce-şi dorise vreodată în viaţă, în afară de un copil.

Bertrand insistase pe lângă ea să dea o petrecere la vernisaj. Spusese că aşa va stârni interesul şi va obţine publicitate. Gabrielle protestase. Ştia că soţul ei ar fi fost nefericit zile în şir numai la auzul acestei veşti. Într-un final, ajunseseră la un compromis. Prin urmare, când galeria se deschise la ora unsprezece în acea dimineaţă, două tinere chelneriţe, îmbrăcate în bluză albă şi fustă scurtă neagră, îi aşteptau pe invitaţi cu apetitive şi cupe de şampanie Pol Roger. Gabrielle se temuse că nu va veni nimeni, dar se înşelase. Sosiseră clienţii fideli ai galeriei, care fuseseră anunţaţi prin e-mail, trecătorii atraşi de o băutură gratuită, prietenii şi cunoscuţii ei, pe care îi sunase şi cărora le trimisese mesaje cu multe săptămâni înainte. Persoane pe care nu le mai văzuse de ani buni, nume luate din agende vechi. Venise toată lumea. La prânz erau peste o sută de oameni în galerie. Unii dintre ei ieşeau pe trotuar, unde se adunau fumătorii.

După un pahar şi jumătate de şampanie, Gabrielle îşi dădu seama că se simte bine. Opera ei consta în douăzeci şi şapte de piese, tot ce

realizase în ultimii trei ani. Numai autoportretul, pe care Alex o rugase să-l păstreze, rămăsese pe măsuţa de cafea din salon. Şi adevărul este că, odată ce fuseseră expuse şi luminate cum se cuvine, creaţiile ei arătau ca nişte adevărate lucrări de artă, mai ales gravurile pe sticlă. Erau cel puţin la fel de impresionante ca tot ce văzuse ea până atunci. Nu râdea nimeni. Oamenii priveau cu atenţie şi făceau observaţii pertinente, de regulă măgulitoare. Reporterul tânăr şi zelos de la *Tribune de ce ne ve* îi comparase expresivitatea şi simplitatea liniilor cu măiestria artistică a lui Giacometti. Singura ei teamă era că încă nu se vânduse nicio lucrare. Dădea vina pe Bertrand, care insistase să ceară preţuri piperate: de la 4.500 de franci elveţieni – aproximativ 5.000 de dolari – pentru tomografiile computerizate ale celor mai mici capete de animale, până la 18.000 pentru portretul RMN numit *Omul invizibil.* S-ar fi simţit umilită dacă nu ar fi vândut nimic până la sfârşitul zilei.

Încercă să uite şi îşi îndreptă atenţia spre ce spunea bărbatul din faţa ei. Nu-l auzea din cauza zgomotului. Îl întrerupse, punându-şi mâna pe braţul lui:

— Îmi cer scuze, cum spuneai că te cheamă?

— Bob Walton. Am fost coleg cu Alex la CERN. Ziceam că am impresia că voi doi v-aţi cunoscut la o petrecere, la mine acasă.

— O, Doamne! spuse ea. Aşa e! Ce mai faci?

Îi strânse mâna şi îl privi cu atenţie. Era slab, înalt, îngrijit şi grizonant. „E un ascet”, îşi spuse, „sau pur şi simplu un tip foarte sobru. Ar fi putut

să fie un călugăr. Ba nu, e prea impunător să fie călugăr. Mai curând un stareţ”.

— Am venit la petrecerea aia cu nişte prieteni, spuse ea. E ciudat, dar cred că nici măcar n-am făcut cunoştinţă, nu-i aşa?

— Cred că nu.

— Oricum, îţi mulţumesc cu întârziere. Mi-ai schimbat viaţa. Bărbatul nu zâmbi.

— Nu l-am mai văzut pe Alex de câţiva ani buni. Presupun că o să vină şi el.

— Aşa sper.

Încă o dată, aruncă o privire spre uşa de la intrare, nădăjduind să-l vadă pe Alex. Tot ce făcuse până atunci soţul ei era să-i trimită bodyguardul taciturn, care se instalase la intrare ca o gorilă dintre cele care păzesc cluburile de noapte şi care vorbea uneori în mânecă.

— Şi ce te aduce aici? Eşti un client vechi sau erai doar în trecere?

— Niciuna, nici alta. Alex m-a invitat.

— *Ale x?*

Nu putea să îşi revină din surpriză.

— Îmi cer scuze. Nu ştiam că Alex a trimis invitaţii. Nu e stilul lui.

— Şi eu am fost un pic surprins. Mai ales că ultima dată când ne-am văzut am avut o neînţelegere. Iar acum am venit să mă revanşez, dar văd că nu e aici. Asta e. Îmi plac lucrările tale.

— Mulţumesc.

Tot nu putea să înţeleagă cum de Alex invitase pe cineva fără să-i spună şi ei.

— Poate cumperi ceva.

— Mi-e teamă că preţurile depăşesc

posibilităţile mele de salariat la CERN.

Şi, pentru prima oară, afişă un zâmbet care, fiind atât de rar, era tare călduros, ca o rază de soare pogorâtă peste un peisaj mohorât. Îşi duse mâna la buzunarul de la piept.

— Dacă vrei să faci vreodată artă din fizica particulelor, sună-mă.

Îi dădu cartea de vizită, pe care ea citi:

Profesor Robert WALTON Directorul Centrului de calcul

CERN – Organizaţia Europeană Pentru Cercetare Nucleară

1211 Geneva 23 – Elveţia.

— Sună tare impresionant, zise ea şi o băgă în buzunar. Îţi mulţumesc. Poate o să-ţi urmez sfatul. Povesteşte-mi despre tine şi Alex.

— Dragă, eşti deşteaptă foc, auzi o voce de femeie în spatele ei.

Simţind că cineva o apucă de braţ, se întoarse şi dădu de faţa lată, palidă şi ochii mari şi gri ai lui Jenny Brinkerhof, o altă englezoaică trecută de treizeci de ani, măritată tot cu un director al unui fond de hedging. (Gabrielle observase că Geneva era plină de astfel de emigranţi economici, care fugiseră din Londra de noua rată de impozitare de cincizeci la sută a Marii Britanii. Vorbeau numai despre cât de greu se găsesc aici şcoli decente).

— Jen, ce drăguţ din partea ta că ai venit! îi spuse.

— Ce drăguţ din partea ta că *m-ai invitat*!

Se sărutară, după care Gabrielle se întoarse ca să o prezinte lui Walton, dar el plecase între timp, iar acum discuta cu tipul de la *Tribune.* Asta păţeai la asemenea petreceri: ori nu mai scăpai de o persoană, ori te uitai cu nesaţ la cineva la care nu puteai ajunge. Se întreba oare cât timp va trece până când Jen va aduce vorba despre copii.

— Chiar te *invidie* z că ai *timp* să faci toate astea! Să creşti trei copii îţi *omoară* pur şi simplu scânteia creatoare!

Peste umărul ei, Gabrielle observă o siluetă stingheră, bizară şi totuşi familiară, intrând în galerie.

— Scuză-mă un minut, Jen. Se furişă până la uşă.

— Domnule inspector Leclerc?

— *Madame* Hoffmann, spuse Leclerc şi-i strânse mâna politicos.

Observă că era îmbrăcat la fel ca la patru dimineaţa: hanoracul căptuşit, de culoare neagră, cămaşa albă, înnegrită acum la guler şi o cravată neagră, căreia îi făcuse un nod demodat, aproape de capătul îngust, aşa cum obişnuia tatăl ei. Barba nerasă îi cuprinsese faţa ca o ciupercă argintie, întinzându-se până la pungile negre de sub ochi. Nu era deloc în apele lui. Una dintre chelneriţe se apropie cu o tavă cu şampanie. Gabrielle presupuse că va refuza alcoolul – nu asta făceau poliţiştii când erau în exerciţiul funcţiunii? – , dar Leclerc, luminându-se la faţă, spuse:

— Excelent, mulţumesc.

Apucă piciorul paharului cu mare atenţie, de

parcă i-ar fi fost teamă să nu-l spargă.

— E foarte bună, spuse el, luând o sorbitură şi plescăind din buze. Cât e? Optzeci de franci sticla?

— Nu ştiu. Cei de la compania soţului meu s-au ocupat.

Fotograful de la *Tribune* se apropie şi îi poză pe amândoi, unul lângă altul. Hanoracul lui Leclerc împrăştia un miros stătut şi jilav. Inspectorul aşteptă până se îndepărtă fotograful, apoi spuse:

— Ei bine, pot să vă anunţ că medicii legişti au obţinut o serie excelentă de amprente de pe telefonul mobil şi de pe cuţitele din bucătărie. Din păcate, nu se regăsesc în baza noastră de date. Intrusul nu are cazier, cu siguranţă nu în Elveţia. E o fantomă! Acum ne consultăm cu Interpolul.

Apucă un pateu de pe o tavă cu apetitive care trecea pe lângă el şi îl dădu gata dintr-o înghiţitură.

— Soţul dumneavoastră e aici? Nu-l văd nicăieri.

— N-a sosit încă. De ce? Aţi venit după el?

— Nu, am venit să vă văd lucrările.

Curios, Guy Bertrand se apropie cu sfială. Aflase despre intrus de la Gabrielle.

— E totul în regulă? întrebă el.

Gabrielle se trezi că îi face cunoştinţă poliţistului cu proprietarul galeriei de artă. Bertrand era un tânăr dolofan, îmbrăcat din cap până în picioare în mătase neagră: tricou Armani, jachetă, pantaloni, papuci Zen. El şi Leclerc se priveau unul pe altul cu aceeaşi nedumerire: erau din specii diferite.

— Inspector de poliţie, repetă Bertrand cu uimire. Cred că v-ar interesa *Omul invizibil.*

— *Omul invizibil!*

— Haideţi să vă arăt, spuse Gabrielle, profitând de această ocazie pentru a-i separa.

Îl conduse pe Leclerc la cel mai mare exponat. Într-o carcasă de sticlă luminată de dedesubt, un bărbat gol, de mărime naturală, care părea să fie făcut dintr-o ţesătură fină, de un albastru pal, stătea suspendat deasupra podelei, ca şi cum ar fi plutit. Efectul era fantomatic, tulburător.

— Vi-l prezint pe Jim, omul invizibil.

— Şi cine e Jim?

— A fost un criminal.

Leclerc se întoarse brusc spre ea.

— James Duke Johnson, continuă Gabrielle, încântată că stârnise o asemenea reacţie, executat în Florida în 1994. Înainte să moară, preotul închisorii l-a convins să-şi doneze corpul pentru cercetare.

— Şi pentru expoziţie?

— Asta nu cred. Sunteţi şocat?

— Sunt, recunosc.

— Foarte bine. Ăsta e efectul pe care-l căutam.

Leclerc mormăi şi îşi lăsă jos paharul de şampanie. Se apropie de carcasa de sticlă şi îşi puse mâinile în şolduri, uitându-se cu atenţie. Răsfrântă peste cureaua pantalonilor, burta lui îi amintea lui Gabrielle de unul dintre ceasurile topite ale lui Dalí.

— Şi cum creaţi impresia asta de plutire?

— Secretul meseriei, spuse Gabrielle râzând. Ba nu, o să vă spun. E destul de simplu. Iau

secţiuni de la RMN-uri şi le desenez pe o sticlă foarte limpede: sticlă Mirogard de doi milimetri, cea mai limpede pe care o poţi găsi. Doar uneori, în loc de stilou şi cerneală, folosesc o freză pentru gravarea conturului. La lumina zilei abia se poate observa. Dar, dacă este luminat artificial din unghiul potrivit, ăsta e efectul pe care-l obţii.

— Remarcabil! Şi ce crede soţul dumneavoastră despre asta?

— Crede că am dezvoltat o obsesie nesănătoasă. Dar şi el are obsesiile lui.

Îşi termină paharul de şampanie. Totul părea să se fi intensificat: culorile, zgomotele, senzaţiile.

— Cred că vi se pare că suntem un cuplu destul de ciudat.

— Credeţi-mă, doamnă, în meseria mea am cunoscut oameni mai ciudaţi decât vă puteţi imagina.

Brusc, îşi aţinti asupra ei ochii injectaţi.

— Vă supăraţi dacă vă pun câteva întrebări?

— Daţi-i drumul.

— Când l-aţi cunoscut pe dr. Hoffmann?

— Chiar vorbeam despre asta.

Îl vedea limpede pe Alex în minte. Stătea de vorbă cu Hugo Quarry – afurisitul de Quarry fusese tot timpul în peisaj, chiar de la început – aşa că a trebuit să facă ea primul pas, dar băuse suficient de mult încât să nu-i pese.

— La o petrecere în Saint-Genis-Pouilly, cu vreo opt ani în urmă.

— Saint-Genis-Pouilly, repetă Leclerc. Mulţi savanţi de la CERN locuiesc acolo, dacă nu mă înşel.

— Pe vremea aceea, da. Îl vedeţi pe tipul ăla înalt şi cărunt de acolo? Walton îl cheamă. La el acasă a fost petrecerea. Pe urmă m-am dus la apartamentul lui Alex şi îmi amintesc că nu avea nimic în afară de calculatoare. Se făcea atât de cald la el, încât într-o zi a fost reperat de o cameră cu infraroşu a unui elicopter de poliţie, după care o echipă antidrog a făcut razie în apartament. Credeau că l-au prins cultivând canabis.

Amintirea o făcu să zâmbească. La fel făcu şi Leclerc, dar numai de formă, bănuia

Gabrielle, ca să o îndemne să continue. Se întreba ce vrea de la ea.

— Aţi lucrat şi dumneavoastră la CERN?

— Nu, Doamne fereşte! Am fost secretară la ONU. Am fost absolventul de artă tipic, fără perspective, dar care ştie să vorbească bine franceza.

Băgă de seamă că începuse să vorbească prea repede şi să zâmbească prea mult. Leclerc o să creadă că s-a pilit.

— Dar dr. Hoffmann era tot la CERN când l-aţi cunoscut?

— Urma să plece şi să înfiinţeze propria companie împreună cu partenerul lui, Hugo

Quarry. Toţi ne-am cunoscut în aceeaşi seară. E important?

— Şi ştiţi cumva de ce a plecat de la CERN?

— Trebuie să-l întrebaţi pe el. Sau pe Hugo.

— Aşa o să fac. Domnul Quarry este american? Gabrielle pufni în râs.

— Nu, englez get-beget.

— Presupun că unul dintre motivele pentru

care dr. Hoffmann a plecat de la CERN
este pentru că voia să facă mai mulţi bani.

— Nu, nu chiar. Banii nu l-au interesat niciodată. Nu pe vremea aia, oricum. Mi-a spus că i-ar fi mai uşor să-şi continue cercetările dacă ar avea propria companie.

— Şi despre ce fel de cercetări e vorba?

— Inteligenţă artificială. Iarăşi, dacă vreţi detalii, trebuie să-l întrebaţi pe el. Din păcate, niciodată nu le-am înţeles.

Leclerc făcu o pauză.

— Ştiţi dacă a apelat vreodată la vreun psihiatru? La auzul întrebării, Gabrielle tresări.

— Nu, din câte ştiu. De ce întrebaţi?

— Am înţeles că a suferit o cădere nervoasă pe când lucra la CERN. Cineva de acolo mi-a spus că ăsta a fost motivul pentru care a plecat. Mă întrebam dacă s-a mai întâmplat de atunci.

Gabrielle îşi dădu seama că îl priveşte cu gura căscată. O închise. Inspectorul o studia cu atenţie.

— Îmi cer scuze, spuse el. M-a luat gura pe dinainte? Nu ştiaţi asta? îşi recăpătă stăpânirea de sine suficient cât să mintă.

— Bineînţeles că *ştiam.* Ştiam *ce va.*

Îşi dădea seama că nu este convingătoare. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Să recunoască faptul că propriul soţ este un mister pentru ea, că o imensă parte din mintea lui este un teritoriu de nepătruns? Şi că, de când s-au cunoscut, tocmai asta o fermeca şi o înspăimânta în acelaşi timp?

— Deci l-aţi verificat pe Alex? spuse cu o voce spartă. Nu trebuia să-l găsiţi pe atacator?

— Trebuie să cercetez toate informaţiile,

madame, răspunse Leclerc cu afectare. E posibil ca agresorul să-l fi cunoscut pe soţul dumneavoastră mai demult sau să-i poarte ranchiună. N-am făcut decât să întreb o cunoştinţă de la CERN – confidenţial şi în secret absolut, vă asigur – de ce a plecat.

— Şi această persoană a spus că a avut o cădere nervoasă, iar acum credeţi că Alex a scornit toată povestea asta despre un atacator misterios?

— Nu, pur şi simplu vreau să înţeleg toate circumstanţele. Îşi goli paharul dintr-o sorbitură.

— Îmi cer scuze, vă las să vă întoarceţi la petrecere.

— Mai doriţi un pahar?

— Nu.

Îşi duse la gură degetele, oprindu-şi un râgâit.

— Trebuie să plec. Vă mulţumesc.

Se înclină uşor, într-o manieră demodată.

— Mi-a făcut deosebită plăcere să vă admir lucrările.

Se opri şi se uită iar la criminalul executat din cutia de sticlă.

— Ce a făcut de fapt amărâtul ăsta?

— A omorât un bătrân care l-a prins furându-i pătura electrică. L-a împuşcat şi l-a înjunghiat. Doisprezece ani a aşteptat să fie executat. După ce ultimul lui apel la graţiere a fost refuzat, a fost omorât prin injecţie letală.

— Ce barbar, mormăi Leclerc.

Gabrielle nu ştia dacă se referă la crimă, la pedeapsă sau la ce reuşise ea să facă din toată povestea.

După aceea, Leclerc se urcă în maşina pe care o parcase vizavi şi, cu agenda pe genunchi, începu să îşi noteze tot ce-şi amintea. Prin fereastra galeriei de artă, vedea oamenii învârtindu-se în jurul lui Gabrielle. Din când în când, silueta ei mică şi întunecată împrăştia un strop de farmec în faţa bliţurilor. Îi plăcea Gabrielle, dar expoziţia nu era nici pe departe pe gustul lui. Trei mii de franci pentru câteva cioburi pe care sunt scrijelite nişte cranii de cal? îşi umflă obrajii şi pufăi. Doamne sfinte, cu jumătate de preţ îţi cumperi un animal de tracţiune întreg, nu numai capul!

După ce termină de scris, răsfoi agenda, ca şi cum, printr-un proces de asociaţii aleatorii, ar putea găsi un indiciu care îi scăpase. Prietenul său de la CERN aruncase o privire la dosarul de angajat al lui Hoffmann, iar Leclerc îşi notase punctele esenţiale: Hoffmann a intrat în echipa de operare a Marelui Accelerator Electron-Pozitron la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, unul dintre puţinii americani promovaţi în acele vremuri; şeful secţiei l-a considerat unul dintre cei mai străluciţi matematicieni de acolo; a trecut de la construirea noului accelerator de particule, Marele Accelerator de Hadroni, la proiectarea de software şi sisteme de calcul numeric necesare pentru analiza datelor generate de experimente; după o perioadă îndelungată de muncă excesivă, colegii s-au plâns de comportamentul său destul de imprevizibil, astfel încât a fost rugat să părăsească locul, escortat de agenţii de pază; şi,

în sfârşit, după un concediu medical prelungit, contractul i-a fost reziliat.

Leclerc nu avea nicio îndoială că pentru Gabrielle Hoffmann a fost o surpriză să afle că soţul ei avusese o cădere nervoasă. Una dintre calităţile ei înduioşătoare era incapacitatea de a minţi. Aşadar, Hoffmann era un mister pentru toată lumea: pentru colegii săi savanţi, pentru lumea financiară, chiar şi pentru propria soţie. Încercui numele lui Hugo Quarry.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de zgomotul unui motor puternic. Îşi ridică privirea spre stradă şi văzu un Mercedes de culoarea cărbunelui, cu farurile aprinse, oprindu-se în faţa galeriei, încă din mers, o namilă îmbrăcată într-un costum negru sări de pe scaunul din faţă, verifică din ochi strada, apoi deschise portiera din spate. Oamenii de pe trotuar, cu pahare şi ţigări, se întoarseră leneş să vadă cine iese, apoi, plictisiţi, îşi mutară privirea de la necunoscutul care era escortat repede în galeria de artă.

9.

„Chiar atunci când suntem complet singuri, de câte ori nu ne gândim cu plăcere sau cu durere la ceea ce alţii gândesc despre noi, la aprobarea sau dezaprobarea lor pe care ne-o imaginăm şi toate acestea decurg din simpatie, un element fundamental al instinctelor sociale. Un om care nu ar avea nicio urmă de asemenea instincte ar fi un

monstru denaturat”. {33}

Charle’s Darwin, De scendenţa omului şi să le cţia sexuală (1871).

Hoffmann depusese mult efort ca să îşi păstreze anonimatul. Într-o zi, la începuturile companiei Hoffmann Investment Technologies, când aveau numai vreo două miliarde de active sub administrare şi-a invitat partenerii de la cea mai veche firmă de relaţii publice din Elveţia să servească micul dejun la Hotel Président Wilson, unde le-a propus un târg: un avans anual de 200.000 de franci elveţieni dacă aveau grijă să nu-i apară numele în ziare. Avea o singură condiţie: dacă, din întâmplare, *e ca* menţionat, le scădea 10.000 de franci din comision. Dacă numele lui apărea de peste douăzeci de ori într-un an, va trebui ca ei să-l plătească pe el. După o lungă discuţie, partenerii i-au acceptat condiţiile şi au renunţat la sfaturile pe care le dădeau clienţilor obişnuiţi. Prin urmare, Hoffmann nu făcea donaţii caritabile publice, nu participa la dineuri de gală sau la ceremonii de premiere, nu întreţinea relaţii cu jurnaliştii, nu apărea în listele celor mai bogaţi oameni, nu susţinea niciun partid politic, nu sponsoriza instituţiile şcolare şi nu ţinea conferinţe sau discursuri. Jurnaliştii curioşi erau direcţionaţi către brokerii principali ai fondului de hedging, care erau întotdeauna dispuşi să-şi asume meritul pentru reuşitele lui Hoffmann. În

cazul în care deveneau foarte insistenţi, erau trimişi la Quarry. Aşadar, partenerii şi-au primit de fiecare dată comisionul întreg, iar Hoffmann şi-a păstrat anonimatul.

Astfel că pentru el era un adevărat chin să participe la expoziţia soţiei sale. Chiar din clipa în care ieşi din maşină, traversă trotuarul aglomerat şi pătrunse în rumoarea sălii, îşi dori să se întoarcă din drum şi să plece. Persoane pe care bănuia că le cunoaşte, prieteni de-ai lui Gabrielle, se iviră lângă el şi începură să-i vorbească. Deşi putea să efectueze operaţii mentale, obţinând rezultate cu cinci zecimale, nu era capabil să reţină chipuri. Ca şi cum, fiind înzestrat cu asemenea daruri, personalitatea i se deformase pentru a restabili un echilibru. Îi auzea debitând banalităţile obişnuite şi făcând remarci stupide, dar nu îi putea înţelege. Era conştient că le dădea nişte răspunsuri nepotrivite şi de-a dreptul bizare. I se oferi un pahar de şampanie, dar preferă să-şi ia apă. Atunci îl observă pe Bob Walton privindu-l din partea opusă a camerei.

Walton! Numai la el nu s-ar fi aşteptat!

Încercă să îl evite, dar fostul său coleg se îndrepta spre el cu mâna întinsă, hotărât să-i vorbească.

— Alex, de când nu te-am mai văzut!

— Bob, zise Hoffmann şi îi strânse mâna cu răceală. Cred că nu ne-am mai văzut de când ţi-am oferit un job şi tu mi-ai spus că am venit din iad să-ţi fur sufletul.

— Nu cred că am zis *chiar* aşa.

— Nu? îmi amintesc destul de clar părerea ta

despre savanţii care trec de partea întunericului şi devin quanţi.

— Aşa am spus? îmi cer scuze.

Walton gesticulă cu paharul în mână.

— Oricum, mă bucur că ţi-a mers aşa de bine. Şi vorbesc serios, Alex.

Rosti cuvintele cu atâta căldură, încât îl făcu pe Hoffmann să-şi regrete ostilitatea. Plecând de la Princeton, ajunsese în Geneva fără să ştie pe nimeni, cu două valize şi un dicţionar englez-francez. La CERN, Walton îi fusese şef de secţie. Împreună cu soţia lui, îl luase pe Hoffmann sub aripă: îl primiseră în fiecare duminică la masă, îl ajutaseră să-şi găsească un apartament, îl duseseră cu maşina la sediu şi chiar încercaseră să-i găsească o prietenă.

— Şi cum merg căutările pentru particula lui Dumnezeu? spuse Hoffmann, încercând să pară prietenos.

— A, aproape am terminat. Dar tu? Cum merge treaba cu Sfântul Graal al inteligenţei artificiale autonome?

— La fel. Aproape am terminat.

— Serios? se miră Walton, ridicând din sprâncene. Deci chiar te ţii de treaba asta?

— Bineînţeles.

— Doamne! Cât curaj! Ce-ai păţit la cap?

— Nimic. Un accident stupid, zise Hoffmann, căutând-o pe Gabrielle din priviri. Cred că trebuie s-o salut pe nevastă-mea.

— Desigur. Iartă-mă, spuse Walton şi îi întinse iar mâna. Mi-a făcut plăcere să vorbim, Alex. Trebuie să ieşim cândva. Ai adresa mea de e-mail.

— De fapt, nu o am, strigă Hoffmann în urma lui. Walton se întoarse.

— Ba da, o ai. Mi-ai trimis invitaţia.

— Ce invitaţie?

— La expoziţie.

— Nu ţi-am trimis nicio invitaţie.

— Ba o să vezi că da. Stai puţin.

Era tipic pentru pedanteria academică a lui Walton, se gândea Hoffmann, să insiste asupra unei chestiuni atât de minore, chiar şi atunci când se înşela. Dar, spre surprinderea lui, Walton îi arătă pe ecranul telefonului Black Berry invitaţia trimisă de pe adresa de e-mail a lui Hoffmann.

— A, O.K. Scuze. Cred că am uitat. Ne mai vedem, spuse Hoffmann fără tragere de inimă, pentru că nici el nu avea obiceiul să recunoască atunci când se înşela.

Îngrozit, se întoarse repede cu spatele la Walton şi plecă să o caute pe Gabrielle. În cele din urmă, când o găsi, aceasta îi spuse îmbufnată – sau aşa i se părea lui:

— Credeam că nu mai vii.

— Am plecat cât de repede am putut.

O sărută, simţind gustul amar al şampaniei.

— Aici, dr. Hoffmann, strigă fotograful, iar bliţul aparatului se declanşă la mai puţin de un metru.

Din instinct, Hoffmann se retrase de parcă i-ar fi aruncat cineva acid în faţă.

— Ce naiba caută Bob Walton aici? spuse el zâmbind fals.

— De unde să ştiu? Tu l-ai invitat.

— Da, tocmai mi-a arătat. Dar ştii ceva? Sunt

sigur că nu l-am invitat. De ce aş fi făcut-o? Tipul mi-a anulat cercetările la CERN. Nu l-am mai văzut de ani de zile.

Dintr-odată, se trezi cu proprietarul galeriei lângă el.

— Cred că sunteţi mândru de ea, dr. Hoffmann, spuse Bertrand.

— Poftim? făcu Hoffmann, fără să-şi dezlipească privirea de la fostul său coleg. A, da, da, sunt foarte mândru.

Făcu un efort ca să nu se mai gândească la Walton şi să-i spună ceva adecvat lui

Gabrielle:

— Ai vândut vreo lucrare?

— Mersi, Alex, dar nu totul se rezumă la bani.

— Da, ştiu. Întrebam şi eu.

— Avem destul timp, spuse Bertrand.

Îi sună telefonul, interpretând două măsuri din Mozart. Citi mesajul surprins.

— Mă scuzaţi, mormăi el şi dispăru.

Hoffmann era încă pe jumătate orbit de bliţul aparatului, încercând să se uite la portrete, în mijlocul lor vedea goluri. Cu toate acestea, se chinuia să facă observaţii favorabile:

— E minunat să le vezi pe toate adunate, nu-i aşa? Chiar te ajută să vezi altfel lumea. Să vezi ce se ascunde dincolo de aparenţe.

— Ce-ţi face capul? întrebă Gabrielle.

— E bine. Nici nu m-am gândit la el până să mă întrebi. Asta îmi place mult. Arătă înspre un cub din apropiere.

— Ăsta e portretul tău, nu?

Îşi aminti că îi luase o zi întreagă să facă

imaginea. Se ghemuise pe patul scanerului ca o victimă de la Pompei, cu genunchii aduşi la piept, capul prins în palme şi gura larg deschisă, ca şi cum ar fi fost surprinsă ţipând. Prima dată când îl văzuse, la ei în casă, Hoffmann fusese aproape la fel de şocat de el cum fusese de cel al fetusului, cu care avea afinităţi evidente.

— Leclerc a fost aici mai devreme, spuse ea. Tocmai a plecat.

— Nu-mi spune că l-au şi prins.

— Nu, n-a zis asta.

Tonul vocii ei îl puse pe Hoffmann în gardă.

— Şi ce voia?

— Voia să-mi pună întrebări despre căderea nervoasă pe care se pare că ai avut-o pe vremea când lucrai la CERN.

Hoffmann nu era sigur că auzise bine. Larma din jur, reverberând între pereţii albi, îi amintea de freamătul din sala calculatoarelor.

— A vorbit cu cei de la CERN?

— Despre căderea ta nervoasă, repetă ea mai tare. Despre care n-ai pomenit nimic niciodată.

Simţea că nu mai are aer, de parcă cineva i-ar fi tras un pumn.

— Nu i-aş spune chiar cădere nervoasă. Şi nu ştiu de ce trebuie să-i amestece şi pe cei de la CERN în treaba asta.

— Atunci cum i-ai spune?

— Chiar trebuie să vorbim despre asta acum?

Expresia ei spunea că trebuie. Hoffmann se întreba câte pahare de şampanie a băut.

— O.K., presupun că trebuie. Am fost deprimat. Mi-am luat liber. Am fost la un psihiatru.

Mi-am revenit.

— Ai fost la un psihiatru? Ai făcut terapie pentru depresie? Şi *în opt ani de zile* nu mi-ai spus nimic?

Un cuplu aflat în apropiere se întoarse spre ei şi îi privi.

— Faci din ţânţar armăsar, spuse el iritat. Eşti ridicolă. S-a întâmplat înainte să te cunosc, ce Dumnezeu! izbucni el, după care adăugă calm: Hai, Gabby, să nu stricăm ziua asta.

O clipă crezu că ea are de gând să continue cearta. Îşi ridicase bărbia înspre el, ceea ce era semn de furtună. Privirea îi era sticloasă, iar ochii, injectaţi. Se gândi că nu dormise suficient. Dar imediat se auzi un clinchet uşor, ca de sticlă lovită cu o bucată de metal.

— Doamnelor şi domnilor, strigă Bertrand, lovind cu o furculiţă un pahar de şampanie. Doamnelor şi domnilor!

Gestul fu uimitor de eficient. Într-o clipă, în sală se aşternu tăcerea. Bertrand îşi lăsă jos paharul.

— Nu vă speriaţi, prieteni. Nu o să ţin un discurs. Mai ales că, pentru artişti, simbolurile sunt mai elocvente decât cuvintele.

Avea ceva în mână. Hoffmann nu vedea prea bine ce este. Merse până la portretul în care Gabrielle ţipa în tăcere, rupse un abţibild roşu din rola pe care o ţinea în palmă şi îl lipi peste etichetă. Un murmur de încântare se răspândi în galerie.

— Gabrielle, spuse el, întorcându-se spre ea cu un zâmbet, dă-mi voie să te felicit. Eşti oficial

un artist profesionist.

Izbucniră aplauze şi se ridicară paharele în aer. Toată tensiunea se şterse de pe chipul lui Gabrielle. Părea transfigurată, iar Hoffmann profită de moment, apucându-i încheietura şi ridicându-i mâna deasupra capului, de parcă ar fi fost un campion de box. Ovaţiile izbucniră iar. Fotograful apăru din nou, dar de data aceasta Hoffmann reuşi să-şi păstreze zâmbetul.

— Bravo, Gabby, îi şopti din colţul gurii. Meriţi asta. Ea îi zâmbi fericită.

— Mulţumesc.

Îşi ridică paharul în aer.

— Mulţumesc tuturor. Şi mai ales celui care l-a cumpărat.

— Stai, spuse Bertrand. N-am terminat.

Lângă autoportret se afla capul unui tigru siberian care murise la grădina zoologică Servion în anul precedent. Gabrielle îi păstrase la rece capul tăiat până reuşise să-l introducă într-un scaner RMN. Sticla gravată era luminată de dedesubt de o lumină sângerie. Bertrand lipi un abţibild şi pe această lucrare. Se vânduse cu 4.500 de franci.

— Încă puţin şi o să faci mai mulţi bani decât mine, şopti Hoffmann.

— Vai, Alex, încetează odată cu banii!

Dar se vedea că este mulţumită şi, când Bertrand lipi un alt abţibild pe *Omul invizibil,* vedeta de 18.000 de franci a expoziţiei, Gabrielle bătu din palme cu încântare.

„Iar dacă s-ar fi oprit totul aici, ar fi fost un triumf”, avea să-şi spună Hoffmann mai târziu.

Cum de Bertrand nu prevăzuse ce avea să se întâmple? De ce nu văzuse dincolo de lăcomia lui limitată şi nu se oprise acolo? În schimb, îşi croise drum prin galerie, lăsând abţibilduri roşii în urma sa – ca vărsatul sau ciuma, ca o erupţie de pustule pe pereţii albi – pe capetele de cai, pe copilul mumie de la Museum für Völkerkunde din Berlin, pe craniul bizonului, pe puiul de antilopă, pe celelalte şase autoportrete şi, într-un final, chiar pe fetus. Nu se opri până nu le însemnă pe toate ca vândute.

Evenimentul avu un efect bizar asupra spectatorilor. La început, aceştia ovaţionaseră de fiecare dată când lipea un abţibild roşu. După un timp, volubilitatea lor scăzu şi, treptat, o atmosferă apăsătoare de stânjeneală cuprinse galeria, astfel încât Bertrand lipi ultimul abţibild într-o tăcere absolută. Se simţeau ca şi cum ar fi asistat la o farsă care fusese amuzantă la început, dar care durase prea mult şi devenise crudă. Generozitatea aceea excesivă avea ceva zdrobitor. Hoffmann de-abia putea îndura să vadă expresia de pe chipul lui Gabrielle trecând de la fericire la surpriză, apoi la confuzie şi, în final, la suspiciune.

— Se pare că ai un admirator, zise el în disperare de cauză. Gabrielle nu părea să-l fi auzit.

— E un *singur* cumpărător?

— Da, răspunse Bertrand radios, frecându-şi mâinile cu încântare.

Rumoarea se declanşă iar. Oamenii vorbeau în şoaptă, cu excepţia unui american care spuse cu voce tare:

— Iisuse, e absolut ridicol! Gabrielle întrebă neîncrezătoare:

— Cine naiba e?

— Din păcate, nu pot să-ţi spun, zise Bertrand, aruncându-i o privire lui Hoffmann. Dar pot să zic că e vorba de un colecţionar anonim.

Gabrielle îi surprinse privirea îndreptată către Hoffmann. Înghiţi în sec. Abia i se auzea vocea.

— Tu eşti?

— Bineînţeles că nu.

— Pentru că dacă e aşa…

— Nu sunt eu!

Se auzi uşa de la intrare. Hoffmann privi peste umăr. Oamenii începeau să plece. Walton era printre primii, încheindu-şi haina pentru a se apăra de vântul de afară.

Bertrand observă ce se întâmplă şi le făcu semn chelneriţelor să nu mai servească băuturi. Petrecerea nu mai avea niciun scop şi nimeni nu-şi dorea să fie ultimul plecat. Două femei veniră la Gabrielle să-i mulţumească, iar ea fu nevoită să creadă că vorbele lor sunt sincere.

— Aş fi cumpărat şi eu ceva, dar n-am avut ocazia, spuse una dintre ele.

— Este extraordinar!

— N-am văzut niciodată aşa ceva.

— Să mai faci o expoziţie cât de curând, scumpo.

— Promit.

După ce se îndepărtară, Hoffmann îi spuse lui Bertrand:

— Pentru numele lui Dumnezeu, măcar spune-i că nu simt eu!

— Nu pot să-i spun cine e pentru că habar n-am. Pur şi simplu nu ştiu.

Bertrand ridică din umeri. Se vedea că savurează din plin situaţia: misterul, banii, nevoia de discreţie profesională. Se umfla în pielea lui de mătase neagră şi scumpă.

— Banca m-a sunat să-mi spună că au primit un mesaj despre un transfer electronic legat de expoziţia asta. Recunosc că m-a surprins suma. Dar când mi-am scos calculatorul şi am adunat preţurile exponatelor, am văzut că totalul se ridică la o sută nouăzeci şi două de mii de franci. Exact suma care a fost transferată.

— Un transfer electronic? repetă Hoffmann.

— Corect.

— Vreau să dai banii înapoi, spuse Gabrielle. Nu vreau ca lucrările mele să fie tratate aşa.

Un nigerian uriaş, îmbrăcat în costum tradiţional – o ţesătură neagră şi cafenie ca o togă şi o pălărie asortată – îi făcu semn cu mâna sa mare şi rozalie. Era unul dintre protejaţii lui Bertrand, Nneka Osoba, care se specializase în confecţionarea de măşti tribale din reziduuri industriale occidentale ca formă de protest împotriva imperialismului.

— La revedere, Gabrielle! strigă el. Bravo!

— La revedere, îi răspunse ea, silindu-se să zâmbească. Îţi mulţumesc că ai venit. Uşa se auzi din nou. Bertrand zâmbi.

— Draga mea Gabrielle, se pare că nu înţelegi. Totul este legal. La o licitaţie, când se aude ciocanul, lotul este vândut. Acelaşi lucru se întâmplă şi la galerie. Când este cumpărată, opera

de artă dispare. Dacă nu vrei să vinzi, nu mai expune.

— Îţi plătesc dublu, spuse Hoffmann disperat. Ai cincizeci la sută comision, deci ai făcut aproape o sută de mii de franci, nu? Îţi dau două sute de mii dacă îi dai lucrările înapoi lui Gabrielle.

— Nu, Alex, zise Gabrielle.

— Nu se poate, dr. Hoffmann.

— Bine. Mai dublez o dată. Patru sute de mii.

Bertrand se legăna în pantofii săi Zen de mătase. Pe chipul lui se citea lupta care se dădea între etică şi lăcomie.

— Păi nu prea ştiu ce să spun.

— Opriţi-vă! strigă Gabrielle. Gata, Alex! Amândoi! Nu mai suport să vă ascult!

— Gabby…

Ocoli braţele întinse ale lui Hoffmann şi se îndreptă către uşă, strecurându-se printre invitaţi. Hoffmann o urmă, făcându-şi drum prin mulţime. Se simţea ca într-un coşmar în care o scăpa mereu. La un moment dat, îi atinse spatele cu vârfurile degetelor. Ieşi în stradă chiar în spatele ei şi, după vreo doisprezece paşi, reuşi în sfârşit să o apuce de cot. O trase înspre el şi se opriră în faţa unei uşi.

— Ascultă, Gabby…

— Nu! zise ea, gesticulând cu cealaltă mână.

— Ascultă!

Hoffmann o zgâlţâi până ce ea încetă să se mai opună. Era un bărbat puternic şi reuşi fără niciun efort.

— Calmează-te. Mulţumesc. Acum ascultă-mă, te rog. Se întâmplă ceva foarte bizar. Sunt sigur că

aceeaşi persoană care ţi-a cumpărat lucrările mi-a trimis mie cartea lui Darwin. Cineva se joacă cu mintea mea.

— Ah, revino-ţi, Alex! Nu începe iar. Tu ai cumpărat toate astea. Sunt convinsă. Încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

— Nu, ascultă-mă!

O scutură din nou. Îşi dădu seama vag că groaza îl făcea violent şi încercă să se calmeze.

— Îţi jur că nu sunt eu! Volumul a fost cumpărat la fel, printr-un transfer pe Internet. Pun pariu că dacă ne întoarcem şi îl rugăm pe domnul Bertrand să ne arate numărul de cont al cumpărătorului o să se potrivească. Dar trebuie să înţelegi că, deşi contul este pe numele meu, nu sunt eu. N-am nicio legătură. Îţi promit că o să-i dau de cap. O.K. Asta-i tot.

Îi dădu drumul.

— Asta voiam să-ţi spun.

Ea se uita la el, masându-şi uşor cotul. Plângea în tăcere. Hoffmann îşi dădu seama că o rănise.

— Iartă-mă.

Gabrielle se uita în sus, înghiţindu-şi lacrimile. În cele din urmă reuşi să-şi stăpânească iar emoţiile. Spuse:

— Nici nu poţi să-ţi imaginezi cât de importantă era pentru mine expoziţia.

— Bineînţeles că ştiu.

— Şi s-a ales praful de ea! Şi e vina ta!

— Hai, Gabrielle, cum poţi să spui aşa ceva?

— Aşa este, Alex. Fie că ai cumpărat toate lucrările dintr-un fel de convingere de mascul alfa

că mi-ai face mie o favoare, fie că au fost cumpărate de persoana asta care spui că încearcă să se joace cu mintea ta, oricum ar fi, tot tu eşti la mijloc.

— Nu-i adevărat.

— O.K. Şi cine e tipul ăsta misterios? E clar că n-are nimic de-a face cu mine. Trebuie să ai vreo bănuială. E vreun rival de-al tău? Un client? CIA?

— Nu te prosti.

— Sau e Hugo? E una dintre glumele lui de băiat de pension?

— Nu e Hugo. De asta sunt sigur.

— O, nu, bineînţeles că nu. N-are cum să fie preţiosul tău Hugo, nu-i aşa? Nu mai plângea.

— În ce te-ai transformat, Alex? Leclerc voia să ştie dacă din cauza banilor ai plecat de la CERN, iar eu i-am spus că nu. Dar te asculţi vreodată când vorbeşti? Două sute de mii de franci… patru sute de mii de franci… şaizeci de milioane de dolari pentru o casă care nici nu ne trebuie…

— Nu-mi amintesc să te fi plâns de ea când am cumpărat-o. Ai zis că-ţi place atelierul.

— Da, dar numai ca să fii tu fericit! Doar nu crezi că restul îmi place! Parcă trăiesc într-o afurisită de ambasadă!

Îi trecu un gând prin minte.

— Din curiozitate, câţi bani ai acum?

— Las-o baltă, Gabrielle.

— Nu, spune-mi! Vreau să ştiu. Câţi?

— Nu ştiu. Depinde cum calculezi.

— Hai, încearcă. Spune-mi o cifră.

— În dolari? Aproximativ? Nu ştiu exact. Un

miliard. Peste un miliard.

— Un miliard de dolari? Aproximativ? Nu-i venea să creadă.

— Ştii ce? Las-o baltă. S-a terminat. În ceea ce mă priveşte, tot ce vreau e să plec din oraşul ăsta afurisit, în care numai *banii* contează.

Îi întoarse spatele.

— Ce s-a terminat?

O prinse iar de braţ, slab, fără convingere, dar de data aceasta ea se întoarse brusc şi-l plesni peste faţă. Fusese o lovitură uşoară, de avertizare, dar el îi dădu drumul pe loc. Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată.

— Să nu mai îndrăzneşti *niciodată* să pui mâna pe mine! izbucni ea, ameninţându-l cu degetul.

Se terminase. Ea plecă, îndepărtându-se cu paşi mari şi dispăru după colţ, lăsându-l pe Hoffmann cu mâna lipită de obraz, incapabil să înţeleagă dimensiunea catastrofei care avusese loc atât de neaşteptat.

Leclerc văzuse totul din maşină. Fusese spectator ca la un film în aer liber. Acum îl privea pe Hoffmann întorcându-se uşor şi îndreptându-se spre galerie. Una dintre gărzile de corp care stăteau cu braţele încrucişate în dreptul intrării i se adresă. Hoffmann îi făcu un gest obosit, semn, din câte se părea, că ar trebui să se ducă după ea. Bărbatul plecă. După aceea Hoffmann intră, urmat de propria gardă de corp. Lui Leclerc îi era foarte uşor să vadă ce se întâmplă. Fereastra era imensă, iar galeria se golise aproape de tot. Hoffmann se

duse la proprietar, domnul Bertrand şi începu să-l ia la rost. Îşi scoase telefonul mobil şi i-l flutură sub ochi. Bertrand îşi ridică mâinile, gonindu-l, iar Hoffmann îl apucă de reverul hainei şi îl lipi de perete.

— Doamne sfinte, ce-are de gând? mormăi Leclerc.

Îl vedea pe Bertrand cum încearcă să scape. Hoffmann îl ţinea la distanţă. Îl trânti iar de perete, de data aceasta mai tare. Leclerc înjură în barbă, deschise portiera şi coborî înţepenit din maşină. Genunchii îi amorţiseră. Traversând strada în direcţia galeriei, medită iar la soarta lui crudă. Ce nu făcuse la cincizeci de ani era nevoit să facă acum, la aproape şaizeci.

Când ajunse înăuntru, garda de corp a lui Hoffmann se postase între clientul său şi proprietarul galeriei. Bertrand îşi netezea haina şi îl insulta pe Hoffmann, care îi răspundea pe măsură. În spatele lor, criminalul executat îi privea cu indiferenţă dinăuntrul celulei sale de sticlă.

— Domnilor, domnilor! spuse Leclerc. Să-i punem capăt, vă rog!

Îi arătă gărzii de corp legitimaţia. Bodyguardul se uită la ea, apoi la posesor şi îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar aşa! Dr. Hoffmann, ce înseamnă asta? După tot ce vi s-a întâmplat, mi-ar părea rău să vă arestez, dar, dacă e necesar, o s-o fac. Ce se-ntâmplă aici?

— Soţia mea e foarte supărată şi totul e din cauză că acest om s-a comportat în cel mai cretin

mod cu putinţă, spuse Hoffmann.

— Da, da, răspunse Bertrand, nemaipomenit de cretin! I-am vândut toate lucrările, chiar din prima zi a expoziţiei, iar soţul ei mă atacă!

— Tot ce vreau este să-mi spui numărul de cont al cumpărătorului, spuse Hoffmann pe un ton care lui Leclerc îi păru aproape isteric.

— Iar eu i-am spus că aşa ceva nu este posibil. E informaţie confidenţială. Leclerc se întoarse către Hoffmann.

— De ce e atât de important?

— Cineva încearcă să mă distrugă, răspunse Hoffmann, chinuindu-se să-şi păstreze calmul. Am făcut rost de numărul de cont care a fost folosit pentru cartea pe care am primit-o azi-noapte, probabil cu scopul de a mă speria în vreun fel. Îl am în telefon. Şi acum cred că acelaşi cont bancar, care este pe numele meu, a fost folosit pentru sabotajul expoziţiei soţiei mele.

— Sabotaj! spuse Bertrand, luându-l peste picior. Se numeşte vânzare!

— Nu s-a vândut o singură lucrare, nu? S-a vândut totul dintr-odată. S-a mai întâmplat aşa ceva vreodată?

— Ah! pufni Bertrand şi făcu un gest larg cu mâna. Leclerc îl privi. Oftă.

— Arătaţi-mi numărul contului, *monsie un* Bertrand, vă rog.

— Nu pot. Şi de ce aş face-o?

— Pentru că altfel o să te arestez pentru obstrucţionarea anchetei.

— Numai să îndrăzneşti!

Leclerc îl scruta din priviri. Deşi îmbătrânise,

cu tipii de teapa lui Bertrand se descurca şi cu ochii închişi.

În cele din urmă, Bertrand mormăi:

— Bine, e în biroul meu.

— Dr. Hoffmann, îmi daţi, vă rog, telefonul mobil? Hoffmann îi arătă e-mailul.

— Ăsta e mesajul cu numărul de cont pe care l-am primit de la librar. Leclerc îi luă telefonul.

— Staţi aici, vă rog.

Îl urmă pe Bertrand în biroul administrativ. Camera era înţesată de cataloage, teancuri de rame şi unelte. În aer plutea un miros pătrunzător de cafea şi clei. Pe un birou şubred şi zgâriat se afla un calculator. Lângă el era un morman de scrisori şi chitanţe înfipte într-un cui lung. Bertrand plimbă mouse-ul pe ecran şi dădu click.

— Ăsta e mesajul de la bancă. Se sculă de pe scaun îmbufnat.

— Apropo, nu v-am luat ameninţările în serios. Pur şi simplu cooperez, aşa cum ar face orice bun cetăţean elveţian.

— S-a consemnat, *monsie un* spuse Leclerc. Vă mulţumesc.

Se postă în faţa ecranului, cercetându-l îndeaproape. Ţinea mobilul lui Hoffmann lângă el şi compara cele două numere de cont cu mare atenţie. Combinaţia de litere şi cifre era identică. Numele proprietarului era A.J. Hoffmann. Îşi scoase agenda şi copie seria.

— Alt mesaj n-aţi mai primit?

— Nu.

Se întoarse în galerie şi îi înapoie lui Hoffmann telefonul.

— Aţi avut dreptate. Numerele se potrivesc. Deşi nu înţeleg ce legătură are cu faptul că aţi fost atacat.

— Vai, dar are legătură, spuse Hoffmann. Am încercat să vă spun azi-dimineaţă. Iisuse, voi n-aţi rezista nici cinci minute în compania mea! N-aţi apuca nici să-i treceţi pragul! Apropo, de ce dracu' îi întrebi pe ăia de la CERN despre mine? Ar trebui să-l găseşti pe individul ăla, nu să te interesezi de mine!

Avea chipul răvăşit, ochii inflamaţi şi roşii, de parcă s-ar fi frecat la ei. Barba de o zi îl făcea să arate ca un fugar.

— O să le arăt contul celor de la departamentul nostru financiar şi o să-i rog să verifice, spuse Leclerc cu grijă. Noi, elveţienii, ne pricepem destul de bine la conturile bancare. Iar furtul de identitate este o infracţiune. O să vă anunţ dacă găsim ceva. Între timp, vă recomand cu insistenţă să mergeţi acasă, să chemaţi medicul şi să vă culcaţi.

„Şi să vă împăcaţi cu soţia”, ar fi vrut să adauge, dar consideră că nu e treaba lui să se amestece.

10.

„... Instinctul fiecărei specii îi este folositor speciei respective, dar – după câte ne putem da seama – el nu este niciodată elaborat exclusiv în folosul altor specii”. {34}

Charle’s Darwin, Origine a speciilor (1859).

Pe bancheta din spate a Mercedesului, Hoffmann încercă să o sune, dar îi răspunse mesageria vocală. Vocea familiară şi vioaie îl sufoca: „Bună, sunt Gabby. Să nu îndrăzneşti să închizi fără să-mi laşi un mesaj”.

Avea groaznicul presentiment că o pierduse pentru totdeauna. Chiar dacă reuşeau să repare lucrurile, Gabrielle nu avea să mai fie niciodată ca înainte. Se simţea ca şi cum ar fi ascultat înregistrarea vocală a cuiva care tocmai murise.

Se auzi semnalul. După un moment de tăcere, pe care îl depăşi cu greu, deşi îşi dădea seama că îi va suna bizar când ea va asculta mesajul, spuse:

— Sună-mă, da? Trebuie să vorbim. Nu mai ştia ce să zică.

— O.K. Atât. Pa.

Închise telefonul, privindu-l îndelung, cântărindu-l în palmă şi rugându-se să sune. Se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să-i spună altceva sau dacă poate să ia altfel legătura cu ea. Se aplecă spre bodyguard.

— Ştii cumva, colegul tău e cu soţia mea?

Cu privirea înainte, Paccard îi spuse peste umăr:

— Nu, *monsie un* Când a ajuns la capătul străzii, dispăruse. Hoffmann lăsă să-i scape un geamăt.

— Chiar nu există nimeni în oraşul ăsta care

să fie în stare să facă o treabă simplă fără s-o dea în bară?

Se trânti pe banchetă cu braţele încrucişate şi se uită pe fereastră. Un lucru era sigur: nu el cumpărase lucrările lui Gabrielle. Nu avusese ocazia. Oricum, nu-i va fi uşor să o convingă. Vocea ei îi răsuna în minte: „Un miliard de dolari? Aproximativ? Ştii ce? Las-o baltă. S-a terminat.

Dincolo de apele de aramă ale Ronului se zărea districtul financiar: BNP Paribas, Goldman Sachs, Barclays Private Wealth... Ocupa ţărmul nordic al fluviului şi o parte a insulei din mijloc. La Geneva erau controlate active în valoare de un trilion de dolari, din care Hoffmann Investment Technologies deţinea numai unu la sută. Iar din acel unu la sută, partea lui era aproape o zecime. Dacă puneai lucrurile în perspectivă, de ce se indignase ea aşa de tare când auzise de un miliard? Dolarii, euro şi francii erau unităţile în care el îşi măsura succesul sau eşecul experimentului, aşa cum la CERN folosise teraelectronvolţi, nanosecunde şi microjouli. Într-adevăr, era o mare diferenţă între cele două serii. Aceasta era o problemă cu care nu se confruntase niciodată pe deplin şi, prin urmare, nici nu avea vreo soluţie. Nu puteai cumpăra nimic cu o nanosecundă sau cu un microjoule. Pe de altă parte, banii erau un soi de produs secundar toxic al cercetării sale. Uneori simţea că este otrăvit puţin câte puţin, ca Marie Curie, căreia radiaţiile îi aduseseră sfârşitul.

La început nu dăduse nicio atenţie banilor. Fie îi repunea în circulaţie, fie îi depunea la bancă.

Dispreţuia ideea de a deveni un excentric ca Étienne Mussard, pe care propriul noroc îl transformase într-un mizantrop. Prin urmare, se hotărâse de curând să-l ia ca exemplu pe Quarry şi încercase să-i cheltuiască. Dar aşa ajunsese la reşedinţa din Cologny, decorată excesiv şi înţesată de colecţii scumpe de cărţi şi antichităţi inutile, dar care aveau nevoie de un sistem de maximă securitate. Parcă ar fi fost camera mortuară a faraonului, însă destinată celor vii. Ultima soluţie ar fi să o doneze – Gabrielle, cel puţin, ar fi de acord – dar chiar şi filantropia îl putea lipsi de anumite drepturi: dacă s-ar fi apucat să împartă cu responsabilitate sute de milioane de dolari, asta i-ar fi ocupat tot timpul. Uneori îşi imagina cum surplusul său de venit se transformă în bancnote care sunt incinerate zi şi noapte, aşa cum rafinăriile de petrol ard excesul de gaz. Noaptea, flăcări albastre şi galbene aprindeau cerul genovez.

Mercedesul începu să traverseze fluviul.

Nu-i plăcea să o ştie pe Gabrielle umblând singură pe străzi. Impulsivitatea ei îl îngrijora. Odată ce se înfuria, era în stare de orice. Putea să dispară timp de câteva zile, să se ducă la mama ei în Anglia, care i-ar turna în cap numai prostii. „Ştii ce? Las-o baltă. S-a terminat”. Ce a vrut să spună? Ce se terminase? Expoziţia? Cariera ei de artist? Conversaţia lor? Căsnicia? Panica îl învălui din nou. Fără Gabrielle, viaţa ar fi lipsită de sens. De nesuportat. Îşi sprijini fruntea de geamul rece şi, într-o clipă ameţitoare, privind apa întunecată şi tulbure, se imagină absorbit de neant, ca un

călător alunecând prin fuzelajul unui avion fisurat, la mile distanţă deasupra pământului.

Se îndreptau către Quai du Mont-Blanc. Ghemuit în jurul lacului întunecat, oraşul părea mic şi sumbru, cioplit în aceeaşi stâncă cenuşie din care erau făcuţi munţii Jura. Nu avea nimic din exuberanţa de sticlă şi oţel din Manhattan sau City of London. Acolo, zgârie-norii se ridică şi se prăbuşesc, succesele şi eşecurile vin şi pleacă, pe când vicleana Geneva, ţinându-şi capul plecat, va dura la nesfârşit. Frumos poziţionat, aproape la mijlocul bulevardului mărginit de copaci, hotelul Beau-Rivage, din cărămidă şi piatră, întruchipa aceste valori. Din 1898, când împărăteasa Austriei, părăsind hotelul după masa de prânz, fusese înjunghiată de un anarhist italian, nu se mai întâmplase acolo nimic ieşit din comun. Un singur detaliu al crimei îl frapase pe Hoffmann: abia când i-au scos corsetul a observat că este rănită. A murit din cauza hemoragiei interne. Chiar şi asasinatele erau discrete în Geneva.

Mercedesul parcă vizavi. Paccard opri traficul cu mâna ridicată în mod imperios, după care îl însoţi pe Hoffmann pe trecerea de pietoni, apoi pe scări, până în interiorul grandios, de imitaţie habsburgică. Dacă portarul se alarmă când îl văzu pe Hoffmann, mâna lui zâmbitoare nu îl trădă. Îl preluă de la Paccard pe *le che* r *docte un* {35} şi îl conduse pe scări către sala de mese.

În spatele uşilor înalte, atmosfera era cea dintr-un salon de secolul nouăsprezece: tablouri, antichităţi, scaune suflate cu aur, draperii strălucitoare. Împărăteasa însăşi s-ar fi simţit că

acasă. Quarry rezervase o masă lungă lângă ferestrele franţuzeşti. Stătea cu spatele la lac şi cu ochii pe intrare. Avea un şervet la gât, ca un membru al unui club de gentlemani, dar, când îl văzu pe Hoffmann, îl scoase repede şi îl aruncă pe scaun. Se ridică să îl întâmpine la jumătatea drumului.

— Profesore, strigă el cu veselie, în aşa fel încât să-l şi audă ceilalţi, după care, trăgându-l aproape, îi spuse cu voce joasă: Pe unde naiba ai umblat?

Hoffmann începu să-i răspundă, dar Quarry îl întrerupse fără să-l asculte. Ochii îi străluceau, se înflăcărase încercând să încheie afacerea.

— O.K., lasă. Nu contează. Important este că par interesaţi – cei mai mulţi, oricum – iar eu bănuiesc că o să luăm aproape un miliard şi nu şapte sute cincizeci. Aşadar, maestre, ce-mi trebuie mie de la tine este să-i linişteşti pe partea tehnică în şaizeci de minute, te rog. De preferat ar fi să le vorbeşti fără să fii agresiv, dacă eşti în stare.

Îi făcu semn să meargă la masă.

— Te rog să ni te alături. Ai ratat *gre nouille de Vallorbe,* dar am auzit că *file t mignon de ve au* este divin.

Hoffmann nu se clinti. Îl întrebă cu suspiciune:

— Tu ai cumpărat toate lucrările lui Gabrielle?

— Ce?

Quarry se opri şi se întoarse, privindu-l consternat.

— Cineva tocmai i-a cumpărat colecţia folosindu-se de un cont creat pe numele meu. Ea

credea că s-ar putea să fii tu.

— Nici n-am văzut-o! Şi de ce aş avea un cont pe numele tău? Să nu mai spun că e ilegal!

Se uită peste umăr la clienţi, apoi iar la Hoffmann. Părea cu totul bulversat.

— Ştii ce? Hai să vorbim despre asta mai târziu.

— Deci sigur n-ai cumpărat-o tu? Nici măcar în spirit de glumă? Spune-mi dacă e aşa.

— Bătrâne, nu e stilul meu. Îmi pare rău.

— Mda, aşa ziceam şi eu.

Hoffmann aruncă o privire în jur. Ochii îi alunecau peste clienţi, chelneri, cele două ieşiri, peste ferestrele înalte şi peste balconul din spatele lor.

— Cineva e pe urmele mele, Hugo. Vrea să mă distrugă puţin câte puţin. Mă scoate din minţi.

— Da, Alexi, văd asta. Ce-ţi face capul?

Hoffmann îşi atinse scalpul cu vârfurile degetelor. Pipăi printre copci umflăturile ciudate şi tari. Capul îi zvâcnea de durere.

— Iarăşi mă doare.

— O.K., spuse Quarry încet.

În alte circumstanţe, Hoffmann s-ar fi distrat pe seama blazării englezeşti pe care

Quarry o afişa în faţa unui potenţial dezastru.

— Şi ce vrei să spui? Vrei să zici că trebuie să te duci la spital?

— Nu, o să iau loc lângă voi.

— Şi poate o să mănânci ceva, spuse Quarry optimist. N-ai mâncat nimic toată ziua, nu? Nu-i de mirare că te simţi ciudat.

Îl luă de braţ şi îl conduse la masă.

— Stai în faţa mea, o să fiu cu ochii pe tine. Şi poate mai târziu putem să schimbăm locurile. Apropo, veşti bune de pe Wall Street, adăugă el cu voce joasă. Se pare că Dow va deschide cu mult în jos.

Hoffmann se trezi că este ajutat de un chelner să ia loc între avocatul parizian François de Gombart-Tonnelle şi Étienne Mussard. Quarry se afla între partenerele lor, Elmira Gulzhan şi, respectiv, Clarisse Mussard. Chinezii stăteau singuri la un capăt al mesei. Bancherii americani, Klein şi Easterbrook, la celălalt. Între ei erau Herxheimer, Mould, Lukasinski şi diferiţi avocaţi şi consultanţi, care afişau o bonomie tipică persoanelor plătite la oră şi care, în acelaşi timp, se bucură şi de o masă gratis. Un şervet greu de in fu despăturit şi aşezat pe picioarele lui Hoffmann. Somelierul îl întrebă dacă preferă vin alb sau roşu, un Louis Jadot Montrachet Grand Cru din 2006 sau un Latour din 1995, dar Hoffmann le refuză pe amândouă. Ceru apă plată.

— Discutam despre rata impozitului, Alex, spuse de Gombart-Tonnelle. Cu degetele sale lungi, rupse o bucată din chiflă şi o duse la gură.

— Ziceam că Europa se pare că o ia pe urmele Uniunii Sovietice. În Franţa e patruzeci la sută. În Germania, patruzeci şi cinci la sută. În Spania, patruzeci şi şapte la sută. În Marea Britanie, cincizeci la sută.

— Cincizeci la sută! îl întrerupse Quarry. Să nu mă înţelegeţi greşit, simt un patriot ca oricare altul, dar credeţi că am chef de un parteneriat fifty-fifty cu guvernul Majestăţii Sale? Eu nu cred.

— Nu mai există democraţie, spuse Elmira Gulzhan. Statul deţine controlul mai mult ca niciodată. Libertatea noastră dispare şi nimănui nu-i pasă. De-asta mi se pare aşa de deprimant secolul ăsta.

— Chiar şi în Geneva e patruzeci şi patru la sută, continuă de Gombart-Tonnelle.

— Nu-mi spuneţi că voi plătiţi patruzeci şi patru la sută, zise Iain Mould. Quarry zâmbi, ca şi cum ar fi fost întrebat de un copil.

— Teoretic, trebuie să cotizezi cu patruzeci şi patru la sută din salariu. Însă dacă îţi încasezi veniturile pe dividende şi îţi înregistrezi afacerea în străinătate, ai patru cincimi din dividende neimpozabile. Aşa că dai patruzeci şi patru la sută dintr-o cincime. De aici rezultă o rată marginală a impozitului de 8,8%. Am dreptate, Amschel?

Herxheimer, care locuia în Zermatt, dar printr-o minune a teleportării avea sediul în

Guernsey, fu de acord cu el.

— 8,8%, repetă Mould. Părea că nu se simte bine. Bravo vouă!

— Gata, mă mut în Geneva! strigă Easterbrook, în aşa fel încât să-l audă toată lumea de la masă.

— Mda, ia încearcă să-i spui asta Unchiului Sam, spuse Klein deprimat. O să te vâneze Fiscul până la capătul pământului dacă eşti posesor de paşaport american. Aţi încercat vreodată să scăpaţi de cetăţenia americană? Nu se poate. Parcă eşti un evreu sovietic din anii şaptezeci care încearcă să emigreze în Israel.

— Exact cum spuneam. Nu mai avem nicio

libertate, repetă Elmira Gulzhan. Statul o să ne ia tot şi, dacă îndrăznim să protestăm, suntem arestaţi pentru că nu respectăm corectitudinea politică.

Hoffmann se uita la faţa de masă, fără să urmărească discuţia, îşi aduse aminte de ce nu-i plac oamenii bogaţi: din cauză că îşi plâng întruna de milă. Subiectul asupra căruia cad cu toţii de acord este persecuţia, cum sunt sportul sau vremea pentru restul lumii. Îi dispreţuia.

— Vă dispreţuiesc, spuse, dar nimeni nu-i dădu nicio atenţie.

Erau captivaţi de discuţia lor despre nedreptatea ratelor înalte de impozitare şi despre criminalitatea intrinsecă a tuturor angajaţilor. „Poate am devenit unul dintre ei. De-asta oi fi aşa de paranoic?” îşi spuse. Îşi examina palmele pe sub masă, apoi dosul mâinilor, de parcă s-ar fi aşteptat să-i crească blană.

În acel moment, uşile se deschiseră şi intrară opt chelneri, unul după altul, fiecare ţinând câte două farfurii acoperite cu nişte clopote de argint. Se opriră în dreptul clienţilor care le fuseseră repartizaţi, aşezară farfuriile în faţa lor, apucară cele două capace cu degetele îmbrăcate în mănuşi albe şi, la semnalul ospătarului şef, le ridicară. Primul fel era carne de vită cu ciuperci şi sparanghel, servit tuturor, mai puţin Elmirei Gulzhan, care îşi comandase o porţie de peşte la grătar şi lui Étienne Mussard, care mânca un hamburger şi cartofi prăjiţi.

— Nu pot să mănânc carne de vită, i se confesă Elmira lui Hoffmann, aplecându-se peste

masă în aşa fel încât el îi putu zări pentru o clipă sânii cafenii. Bietul viţel suferă atât de mult!

— O, mie întotdeauna îmi place să mănânc animale care au suferit, îi spuse Quarry vesel, mânuind cuţitul şi furculiţa, cu şervetul la guler. Cred că groaza eliberează din sistemul nervos nişte substanţe deosebit de picante în carne. Cotlete de vită, homar thermidor, *paté de foie gras.* Cu cât e moartea mai cruntă, cu atât mai bine. Asta e filosofia mea: nu câştigi nimic fără durere.

Elmira îi dădu un bobârnac cu şervetul.

— Hugo, ce *rău* eşti! Nu-i aşa că e rău, Alex?

— E rău, consimţi Hoffmann.

Plimba furculiţa prin farfurie. Nu avea poftă de mâncare. Peste umărul lui Quarry vedea fântâna Jet d'Eau cum explorează ca o lanternă cerul mat.

Lukasinski începu să arunce peste masă nişte întrebări tehnice legate de noul fond. Quarry lăsă tacâmurile jos şi îi răspunse. Toţi banii investiţi vor fi blocaţi timp de un an. După care vor fi patru zile de răscumpărare pe an: 31 mai, 31 august, 30 noiembrie şi

28 februarie. Toate răscumpărările necesită un aviz de patruzeci şi cinci de zile. Structura fondului va fi ca înainte: investitorii vor face parte dintr-o societate cu răspundere limitată, înregistrată în insulele Cayman, din cauza impozitului. Hoffmann Investment Technologies îi va administra activele.

— Când vrei să-ţi dăm un răspuns? întrebă Herxheimer.

— Păi la sfârşitul lunii avem de gând să sistăm din nou toate investiţiile.

— Deci în trei săptămâni?

— Exact.

Deodată, atmosfera de la masă deveni serioasă. Conversaţiile se stinseră. Toţi erau atenţi.

— Păi îţi dau răspunsul acum, spuse Easterbrook, gesticulând cu furculiţa în direcţia lui Hoffmann. Ştii ce-mi place la tine, Hoffmann?

— Nu, Bill. Ce anume?

— Tu nu vorbeşti din cărţi. Laşi cifrele să vorbească de la sine. M-am hotărât din momentul în care s-a prăbuşit avionul ăla. O să fiţi supuşi auditului intern, cu tot tacâmul, bla, bla, bla, dar eu am de gând să recomand celor de la AmCor să-şi dubleze suma.

Quarry îi aruncă o privire lui Hoffmann. Deschise larg ochii săi albaştri. Îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Asta înseamnă un miliard de dolari, Bill, spuse încet.

— Ştiu că e un miliard de dolari, Hugo. Era o vreme când asta însemna o grămadă de bani.

Ceilalţi izbucniră în râs. Aveau să-şi amintească acest moment: ziua în care bătrânul Bill Easterbrook de la AmCor a pus la bătaie un miliard de dolari la masa de prânz şi a afirmat că asta a fost cândva o grămadă de bani avea să devină o anecdotă pe care o vor savura din plin mulţi ani înainte, pe cheiurile oraşului Antibes sau în Palm Beach. Chipul lui Easterbrook trăda faptul că ştie la ce se gândesc. Chiar din acest motiv o

spusese.

— Bill, ce generos eşti, spuse Quarry răguşit. Eu şi Alex suntem copleşiţi. Aruncă o privire vizavi.

— Copleşiţi, repetă Hoffmann.

— Participă şi Winter Bay, zise Klein. Nu pot să spun suma exactă – nu am atâta putere ca Bill – dar va fi substanţială.

— E valabil şi pentru mine, spuse Lukasinski.

— Iar eu o să vorbesc cu tata, zise Elmira, care o să facă aşa cum spun eu.

— Să înţeleg că toţi aveţi de gând să investiţi? întrebă Quarry. Se auziră murmure de încuviinţare.

— Sună promiţător. Haideţi să vă întreb altfel. E cineva aici care nu vrea să îşi mărească investiţia?

Oaspeţii se uitau unii la alţii. Câţiva dintre ei ridicară din umeri.

— Chiar şi tu vrei, Étienne?

Ţâfnos, Mussard îşi ridică privirea din hamburger.

— Da, da. Presupun că da. De ce nu? Dar nu vreau să discutăm în public, dacă nu te superi. Prefer metoda tradiţională elveţiană.

— Adică îmbrăcat până la gât şi cu luminile stinse? Quarry se ridică în picioare, în hilaritatea generală.

— Dragii mei prieteni, ştiu că n-am terminat de mâncat, dar cred că a sosit momentul pentru un toast spontan în stil rusesc – iartă-mă, Mieczyslaw.

Îşi drese vocea. Părea că mai are puţin şi

plânge.

— Dragii mei invitaţi, prezenţa, prietenia şi încrederea voastră ne onorează. Sunt ferm convins că asistăm la naşterea unei forţe noi în domeniul administrării globale de active, finetul unirii dintre ştiinţa inovativă şi investiţia agresivă. Sau, dacă preferaţi, dintre Dumnezeu şi Mamon {36}.

Stârni un nou val de râsete.

— Este un eveniment atât de fericit, încât consider că trebuie să ne ridicăm şi să închinăm un pahar în cinstea geniului care a făcut totul posibil. Nu, nu, nu sunt eu.

Se uită la Hoffmann cu ochi strălucitori.

— În cinstea părintelui lui VIXAL-4. În cinstea lui Alex!

Scaunele scârţâiră, toată lumea strigă în cor „în cinstea lui Alex!” şi ciocniră paharele. Investitorii se ridicaseră şi toastau pentru Hoffmann. Îl priveau cu afecţiune. Până şi Mussard izbuti să schiţeze un rânjet. Se aşezară, continuând să dea din cap şi să-i zâmbească, moment în care el conştientiză cu groază că se aşteptau să spună ceva.

— O, nu, zise.

Quarry insistă cu blândeţe.

— Haide, Alexi, spune câteva cuvinte. După care opt ani nu mai trebuie să scoţi o vorbuliţă.

— Chiar nu pot.

Dar refuzul său fu întâmpinat de un cor atât de amabil – „Nu!”, „Ce păcat!” – încât Hoffmann se trezi ridicat în picioare. Şervetul îi alunecă din poală şi căzu pe covor. Se sprijinea cu o mână de

masă, gândindu-se la ce ar fi putut să spună. Absent, privea pe fereastră peisajul de afară, care acum era mai vast şi cuprindea nu numai fântâna şi apele întunecate ale lacului, ci şi promenada unde împărăteasa fusese înjunghiată, chiar în faţa hotelului. Quai du Mont-Blanc se vedea în detaliu. Era un fel de parc în miniatură, cu lămâi, bănci şi gazon tuns, felinare lucrate minuţios, în stil *Be lle Époque şi* arbuşti ornamentali de culoare verde-închis. Un dig semicircular, cu balustradă de piatră, se reflecta în apă. Mai jos de el se aflau un debarcader şi o staţie de feribot. Chiar în acea după-amiază, o duzină de oameni stătea la coadă în faţa chioşcului alb de metal să ia bilete. O tânără cu o şapcă roşie trecu în viteză pe role. Doi bărbaţi în blugi plimbau un pudel mare şi negru. Într-un final, privirea lui Hoffmann fu reţinută de o apariţie scheletică, îmbrăcată într-o haină maronie de piele, care stătea sub unul dintre lămâii verzi-pal. Avea faţa suptă şi foarte albă, de parcă tocmai vomitase sau se trezise dintr-un leşin, iar ochii îi erau umbriţi de fruntea bombată. Părul îi era dat pe spate şi prins în coadă. Se uita exact la fereastra pe care privea Hoffmann.

Hoffmann încremeni. Câteva secunde nesfârşite, rămase înmărmurit. După aceea, făcu un pas involuntar în spate şi dărâmă scaunul.

— O, Doamne, o să leşini! spuse Quarry alarmat.

Dădu să se ridice, dar Hoffmann îi respinse ajutorul, gonindu-l cu mâna. Mai făcu un pas şi se încurcă în picioarele scaunului răsturnat. Se împiedică şi era gata să cadă sau cel puţin aşa

crezură cei care-l priveau, aşteptând să se spargă vraja care pusese stăpânire pe el. În schimb, el lovi scaunul, dându-l la o parte, se întoarse şi fugi spre uşă.

Hoffmann nu auzi exclamaţiile de uimire care izbucniră în urma lui sau pe Quarry strigându-l. Năvăli în coridorul cu oglinzi. Porni în goană pe scări, ţinându-se de balustradă între paliere. Sări peste ultimele trepte, ocoli bodyguardul care vorbea cu portarul şi ieşi din hotel.

11.

„Deoarece indivizii aceleiaşi specii intră în cea mai strânsă concurenţă din toate punctele de vedere, lupta între ei va fi în general cea mai aspră”. {37}

Charle's Darwin, Origine a speciilor (1859).

Vizavi, trotuarul umbrit de lămâi era pustiu. Hoffmann se opri între bagajele clienţilor, se uită în stânga şi în dreapta şi trase o înjurătură. Uşierul îl întrebă dacă doreşte un taxi. Hoffmann îl ignoră şi se îndreptă spre colţul străzii. În faţă era o firmă: HSBC Private Bank. La stânga, paralelă cu o latură a hotelului Beau-Rivage, o stradă îngustă cu sens unic, Rue Docteur-Alfred-Vincent.

Neştiind ce altceva să facă, o apucă pe străduţă, alergă vreo cincizeci de metri, trecu pe lângă un eşafodaj, un şir de motociclete parcate şi o biserică. În capăt era o intersecţie. Se opri din nou.

În depărtare, o siluetă în haină maronie traversa strada. Omul se opri când ajunse pe partea cealaltă şi se uită la Hoffmann. El era, fără nicio îndoială. O furgonetă trecu printre ei. Bărbatul dispăru pe o stradă lăturalnică, şchiopătând.

Hoffmann o luă la fugă. O forţă grozavă pusese stăpânire pe el. Îşi mişca repede picioarele, făcând paşi mari. Ajunse în locul în care îl văzuse şi care dădea într-o altă stradă cu sens unic. Şi de această dată dispăruse. Alergă până la următoarea intersecţie. Străzile erau înguste, liniştite, fără prea mult trafic, cu multe maşini parcate. Peste tot erau firme: o frizerie, o farmacie, un bar. Oamenii îşi petreceau pauza de prânz la cumpărături. Se învârti disperat, se întoarse la dreapta, alergă, apoi o luă iar la dreapta, făcându-şi drum prin labirintul îngust de străzi cu sens unic, ezitând să renunţe, dar fiind aproape sigur că îl pierduse, în jurul său, decorul se schimbase. La început de abia băgă de seamă. Clădirile erau în paragină. Multe erau părăsite, acoperite de graffiti. Se trezi într-un alt oraş. O adolescentă de culoare, într-un pulover strâmt şi fustă din latex, scurtă şi albă, striga la el de peste drum. Stătea în faţa unui magazin cu o firmă de neon mov: VIDEO CLUB XXX. În faţă, încă trei femei de culoare, evident prostituate, patrulau pe

lângă bordură. Peştii lor fumau ascunşi în intrânduri sau le supravegheau de la colţul străzii. Erau tineri, scunzi şi slabi, cu pielea măslinie şi păr negru, tuns scurt. Nord-africani sau poate albanezi.

Hoffmann încetini, încercând să se orienteze. Îşi dădu seama că ajunsese la gara Comavin şi, respectiv, în cartierul roşu. Într-un final, se opri în faţa unui club de noapte cu obloanele din lemn trase şi acoperite de postere scorojite. Le Black Kat (XXX, FILME, FETE, SEX). Tresări, simţind o durere ascuţită într-o parte. Cu mâinile în şolduri, se aplecă peste canalul de scurgere, trăgându-şi suflul. La mai puţin de trei metri, o prostituată asiatică îl privea din vitrina unui magazin. Purta un corset negru şi dresuri şi stătea picior peste picior pe un scaun îmbrăcat în damasc roşu. Îşi încrucişă picioarele invers, zâmbi şi îi făcu semn să vină. Brusc, storurile acoperiră scena, puse în mişcare de un mecanism nevăzut.

Îşi îndreptă spatele, conştient că prostituatele şi proxeneţii se uită la el. Un tip cu figură de şobolan, un pic mai în vârstă decât ceilalţi, cu pielea ciupită de vărsat, se uita la el în timp ce vorbea la telefon. Hoffmann făcu drum întors, cercetând cu privirea aleile şi curţile de pe fiecare parte, în caz că bărbatul se ascunsese acolo. Trecu pe lângă un sex shop, Je Vous Aimé şi reveni pe urmele paşilor să-i în vitrină erau expuse câteva produse care nu prezentau niciun interes pentru el: vibratoare, peruci, lenjerie intimă. O pereche de chiloţi negri, fără partea din faţă, erau prinşi pe un panou ca un liliac mort. Uşa era deschisă,

dar vederea în interior era blocată de o perdea din fâşii multicolore de plastic. Se gândi la cătuşele şi căluşul pe care intrusul le lăsase în urmă. Leclerc spusese că probabil fuseseră cumpărate dintr-un asemenea loc.

Dintr-odată, telefonul îl anunţă că primise un mesaj. „Rue de Berne 91 *chambre* 68”.

Se uită la el câteva secunde. Tocmai trecuse de Rue de Berne, nu? Se învârti şi, iată, chiar în spatele lui era indicatorul stradal. Verifică iar mesajul. Numărul expeditorului nu era afişat. Se uită cu atenţie în jur, încercând să vadă dacă e privit. Lianele de plastic fluturară. Un bărbat chel şi gras, care purta bretele peste o vestă murdară, ieşi în prag.

— *Que voule z-vous, monsie un?* {38}

— *Rie-n?* {39}

Hoffmann o luă înapoi către Rue de Berne. Avea mult de mers, iar strada, deşi într-o stare mai proastă, era măcar circulată – pe două benzi cu linii de tramvai – ceea ce îl făcu să se simtă în siguranţă. La intersecţie se afla un aprozar cu o tarabă în faţă, iar lângă el, o cafenea mică şi uitată. Pe trotuar avea câteva scaune şi mese de aluminiu, care erau goale şi o reclamă la tutun: *Carte's té le phonique's, Vidé os X, DVDsX, Re vue sX USA.* Verifică numerele caselor. La stânga lui, erau crescătoare, îşi continuă drumul, citindu-le în gând şi, în treizeci de secunde, emigră din nordul Europei în sudul Mării Mediteraneene, printre restaurante libaneze şi marocane, magazine cu înscrisuri în arabă pe faţadă, muzică arăbească răsunând din boxe minuscule, miros de *ke bab*

fierbinte şi unsuros, care îi întoarse stomacul pe dos. Absenţa bizară a gunoiului era singurul semn că se afla, totuşi, în Elveţia.

Găsi numărul 91 în partea nordică a străzii, vizavi de un magazin de haine africane. O şandrama cu şapte etaje, cu tencuială îngălbenită şi scorojită, cu o vechime de probabil, o sută de ani, cu geamurile acoperite de jaluzele din metal vopsit în verde. Clădirea era lată cât patru ferestre. Firma era scrisă într-o parte, de sus în jos. Literele ieşeau în relief: HOTEL DIODATI. Cele mai multe obloane erau trase, dar câteva erau ridicate pe jumătate, ca nişte pleoape moleşite de somn. Interiorul se ascundea în spatele unei cascade gri de perdele cu model floral. La parter era o uşă antică şi masivă, care îi amintea lui Hoffmann în mod ridicol de Veneţia. Era mai veche decât clădirea şi sculptată minuţios cu nişte simboluri aparent masonice. În timp ce o privea, se deschise şi din interiorul slab luminat ieşi un bărbat în blugi şi adidaşi, cu o glugă trasă pe cap. Îi era imposibil să-i vadă faţa. Omul îşi băgă mâinile în buzunare şi, cu umerii îndoiţi, porni în josul străzii. Un minut mai târziu, uşa se deschise iar. De data aceasta era o femeie tânără şi slabă, cu părul înfoiat, vopsit portocaliu şi cu o fustă scurtă şi cadrilată. Avea o geantă de umăr. Se opri pe scări şi deschise geanta, căută în ea, scoase o pereche de ochelari de soare, îi puse la ochi şi se îndepărtă în direcţia opusă.

Nu se poate spune că a existat un moment în care Hoffmann s-a hotărât să intre. Se uită o vreme la clădire, apoi traversă şi se opri în faţa

uşii. Într-un final, deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru. Îl izbi un miros rânced, care era mai degrabă amplificat decât mascat de un beţişor parfumat aprins pe undeva. Văzu un hol mic, unde se afla biroul de recepţie, la care nu era nimeni şi o zonă de aşteptare cu o canapea în roşu şi negru, cu picioare de lemn şi fotolii asortate. În semiîntuneric se zărea un acvariu luminat, dar părea gol.

Hoffmann făcu nişte paşi şi trecu de prag. Se gândea că, dacă va fi întrebat, va spune că doreşte o cameră. Avea bani în buzunar, deci putea să plătească. Probabil închiriau cu ora. Uşa groasă se închise în spatele lui, izolându-l de zgomotul străzii. Se auzea cineva de sus. Muzica răsuna. Basul făcea pereţii subţiri să vibreze. Trecu pe lângă recepţia goală, traversă podeaua acoperită de un linoleum încreţit, merse printr-un coridor îngust şi ajunse la un lift foarte mic. Apăsă butonul şi uşile se deschiseră imediat, de parcă l-ar fi aşteptat.

Liftul era minuscul ca un dulap pentru acte, protejat de un grilaj de metal zgâriat. Era spaţiu numai pentru două persoane. Când uşile se închiseră, Hoffmann se simţi copleşit de claustrofobie. Trebuia să aleagă între şapte butoane. Apăsă pe numărul şase. Se auzi un motor scârţâind în depărtare, liftul zornăi din toate încheieturile şi începu să urce foarte încet. Avea o senzaţie de irealitate, nu de pericol, de parcă s-ar fi întors într-un coşmar al copilăriei pe care nu şi-l putea aminti şi din care singura modalitate de a se trezi era să meargă în continuare până avea să

găsească ieşirea.

Părea că trecuse mult timp. Se întreba ce îl aşteaptă la capăt. Când liftul se opri în sfârşit, îşi ridică mâinile, pregătit să se apere. Uşile se deschiseră cu smucituri la etajul şase.

Palierul era gol. La început ezită să coboare din lift, dar uşile începură să se închidă, aşa că îşi puse piciorul între ele, scăpând astfel de o nouă captivitate. Uşile se retraseră, iar el ieşi cu precauţie pe palier. Era mai întuneric decât în hol. Ochii lui erau nevoiţi să se adapteze. Pereţii erau goi. În aerul inhalat de o mie de ori şi niciodată împrospătat cu o uşă sau o fereastră deschisă se simţea acelaşi miros rânced, aproape fetid. Era cald. În faţa lui se aflau două uşi. Se găseau mai multe pe culoarele care se deschideau de-o parte şi de alta a liftului. Un indicator stângaci, făcut din litere colorate de plastic, detaşabile, de felul celor care se găseau în magazinele de jucării, arăta că la dreapta se află camera 68. Tresări auzind liftul pornind în spatele lui. Asculta cum coboară până la parter. Când se opri, se făcu din nou linişte.

Făcu nişte paşi la dreapta şi aruncă uşor o privire după colţ, pe palier. Camera 68 se afla în capăt, iar uşa era închisă. De undeva din apropiere venea un zgomot ritmic de metal. La început crezu că este un ferăstrău, apoi îşi dădu seama că sunt arcuri de pat. Se auzi o bufnitură. Un bărbat gemu de parcă ar fi trecut prin dureri chinuitoare.

Hoffmann îşi scoase telefonul cu intenţia de a suna la poliţie. Dar nu avea semnal, ceea ce era nefiresc în centrul Genevei. Îl puse înapoi în

buzunar şi merse prudent până la capătul palierului. Ochii lui erau la acelaşi nivel cu vizorul opac şi proeminent. Ascultă. Nu auzea nimic. Ciocăni, apoi îşi lipi iar urechea de uşă. Nimic. Până şi arcurile de pat ale vecinului încetaseră să mai scârţâie.

Puse mâna pe clanţa neagră de plastic. Uşa nu se deschise. Dar se ţinea numai într-o balama. Observă că tocul e putred. Îşi băgă unghia în lemnul spongios şi scoase nişte aşchii portocalii şi fărâmicioase, de mărimea unor beţe de chibrit. Făcu un pas în spate, se uită să nu fie cineva pe culoar, apoi se repezi în uşă cu umărul. Uşa cedă numai un pic. Făcu mai mulţi paşi în spate şi se mai avântă o dată. De data aceasta se auzi lemnul crăpând, iar uşa se deschise câţiva centimetri. Îşi strecură ambele mâini în fantă şi împinse. Uşa se deschise cu un pocnet.

Înăuntru era întuneric. Numai o fâşie slabă de lumină cenuşie pătrundea pe sub obloanele care nu se închiseseră cum trebuie. Păşi cu grijă pe covor, bâjbâind înjur după întrerupător. Ajunse la perdele, căută în spatele lor, îl găsi şi apăsă, iar obloanele se ridicară cu un huruit. Fereastra dădea spre o ieşire de incendiu şi un rând de clădiri aflate la vreo cincizeci de metri distanţă, separate de hotel printr-un zid de cărămidă şi curţi pline cu tomberoane, buruieni şi gunoi. Hoffmann văzu camera la lumina zilei: un pat de o persoană, nefăcut, pe roţi, cu un cearşaf gri care atârna peste covorul în roşu şi negru, un mic dulap cu sertare pe care zăcea un rucsac, un scaun de lemn cu fundul tocit, din piele maronie.

Caloriferul de sub fereastră era atât de fierbinte, încât nu-l putea atinge. Simţea un miros stătut de ţigări, de sudoare şi de săpun ieftin. Tapetul din jurul becurilor era pârlit. În baia minusculă se aflau o cadă înconjurată de o perdea de plastic, o chiuvetă cu dungi negre-verzui acolo unde picurase robinetul şi un W.C. cu aceleaşi urme. Pe un raft de lemn se găseau un pahar cu o periuţă de dinţi şi un aparat de ras din plastic albastru, de unică folosinţă.

Hoffmann se întoarse în dormitor. Puse rucsacul pe pat şi îl răsturnă. Conţinea în mare parte haine murdare – o cămaşă din stofa ecosez, tricouri, lenjerie, şosete – dar printre ele era un aparat de fotografiat Zeiss vechi, cu obiectiv puternic şi un laptop care părea cald. Era în *sle e p mode.*

Lăsă laptopul jos şi se întoarse la uşa deschisă. Rama se făcuse aşchii în jurul încuietorii, dar nu se rupsese. Hoffmann fixă la loc yala şi închise cu grijă uşa. Dacă ar fi fost forţată din afară, ar fi cedat imediat, dar de la distanţă părea neatinsă. Lângă uşă văzu o pereche de ghete. Le ridică între două degete şi le examină. Erau identice cu acelea pe care le văzuse în faţa casei sale. Le puse la loc, se aşeză pe marginea patului şi deschise laptopul. Chiar atunci, din măruntaiele clădirii, auzi un huruit. Liftul se pusese iar în mişcare.

Hoffmann lăsă computerul şi ascultă cum liftul urcă scârţâind. Se opri într-un final, după care se auziră uşile deschizându-se în apropiere. Hoffmann traversă repede camera şi se uită prin

vizor. Îl văzu pe bărbat ieşind de după colţ. Ţinea o sacoşă albă de plastic într-o mână, iar cu cealaltă căuta în buzunar. Când ajunse în dreptul uşii îşi scoase cheile. Prin lentila distorsionantă a vizorului, faţa lui părea şi mai osoasă. Hoffmann simţi că i se face părul măciucă.

Făcu un pas înapoi şi se uită repede înjur, apoi se retrase în baie. O secundă mai târziu auzi cheia în yală şi o exclamaţie de surpriză când uşa se deschise larg fără să mai fie descuiată. În semiîntuneric, prin uşa întredeschisă a băii, Hoffmann vedea foarte clar în mijlocul dormitorului. Îşi ţinu respiraţia. Un timp nu se întâmplă nimic. Se ruga ca bărbatul să se fi întors la recepţie să raporteze spargerea. Dar apoi umbra lui trecu fugitiv prin câmpul vizual al lui Hoffmann, îndreptându-se către fereastră. Hoffmann era gata să o ia la goană când, cu o viteză uimitoare, bărbatul se întoarse din drum şi, pe neaşteptate, trânti uşa băii de perete.

Arăta ca un scorpion. Stătea cu picioarele depărtate, pregătit să sară şi ţinea ridicat un cuţit lung. Era mai mare decât îşi amintea Hoffmann, cu haina de piele umflată pe el. Era imposibil să-l ocolească. Secundele treceau. Se uitau unul la altul. Deodată, bărbatul spuse cu o voce calmă şi cultivată:

— *Zurück. În die Bade wanne.* {40}

Flutură cuţitul în direcţia căzii. Neînţelegându-l, Hoffmann dădu din cap.

— *În die Bade wanne,* repetă bărbatul încurajator, îndreptând cuţitul mai întâi înspre

Hoffmann, apoi spre cadă.

După încă o tăcere nesfârşită, Hoffmann îşi simţi membrele executând porunca. Mâna trase perdeaua, picioarele intrară tremurând în cadă. Ghetele îi răsunau pe plasticul ieftin. Bărbatul înaintă în camera mică. Era atât de îngustă, încât ocupa aproape jumătate de podea. Trase de şnurul întrerupătorului. Deasupra chiuvetei pâlpâi un neon. Închise uşa şi spuse:

— *Auszie he n.*

Numai că de data aceasta adăugă şi traducerea:

— Dezbracă-te.

În haina lungă de piele arăta ca un măcelar.

— *Ne în,* spuse Hoffmann dând din cap, cu mâinile ridicate, ca un apel la raţiune. Nu. În niciun caz.

Omul trase o înjurătură, dar Hoffmann nu înţelese. Cuţitul trecu atât de aproape de el, încât, deşi era înghesuit în colţ, sub duş, îi sfârtecă impermeabilul. O bucată îi căzu peste genunchi. Preţ de o secundă îngrozitoare, Hoffmann crezu că e carne. Spuse repede:

— *Ja, ja.* O.K. Mă dezbrac.

Situaţia era atât de bizară, încât i se părea ruptă de realitate. Simţea că i se întâmplă altcuiva. Îşi scutură umărul stâng mai întâi, apoi cel drept. Nu avea suficient spaţiu să-şi scoată mâinile din mâneci. Un timp, rămase înţepenit în haină, din care se chinuia să evadeze ca dintr-o cămaşă de forţă.

Îşi stoarse mintea să găsească ceva de spus care să creeze o legătură cu atacatorul şi să ducă situaţia pe un teren diferit, un pic mai sigur. Îl

întrebă:

— Eşti neamţ?

Bărbatul nu-i răspunse. Se chinui să-şi amintească picul de limbă germană pe care îl învăţase la CERN:

— *Sie sind De utsche r?*

Nu primi niciun răspuns.

În cele din urmă îşi scoase haina ferfeniţită. O lăsă să-i cadă la picioare. I-o dădu neamţului, care-i făcu semn din cuţit să o arunce pe podea. Continua să se dezbrace până la piele, dar, dacă bărbatul va încerca să-l lege, avea de gând să lupte. Mai degrabă mort decât să rămână neputincios.

— De ce faci asta? întrebă.

Bărbatul se încruntă la el ca la un copil care se contrazice singur şi îi răspunse în engleză:

— Pentru că tu m-ai invitat. Hoffmann îl privea şocat.

— Nu te-am *invitat* să faci asta. Cuţitul se ivi din nou.

— Te rog, nu te opri.

— Ascultă-mă, ceva nu e în regulă…

Hoffmann îşi descheiase nasturii de la cămaşă, lăsând-o să cadă peste haină. Se gândea intens, evaluând riscurile şi şansele pe care le avea. Apucă tricoul şi îl trase peste cap. Surprinse privirea flămândă a atacatorului şi simţi cum se strânge carnea pe el. Imediat îşi dădu seama că îi găsise punctul slab. Aceasta era şansa lui. Reuşi să facă un cocoloş din tricoul alb, pe care i-l oferi.

— Uite, spuse.

Când bărbatul întinse mâna, Hoffmann îşi

propti picioarele de peretele căzii ca să-şi adune puterile. Apoi se aplecă încurajator.

— Poftim.

După care se aruncă asupra lui.

Ateriză peste agresor cu suficientă forţă încât să-l trântească la pământ. Cuţitul îi zbură din mână. Dar erau atât de strâns încleştaţi, încât niciunul nu putea să-l lovească pe celălalt. În orice caz, Hoffmann nu dorea decât să scape de senzaţia de claustrofobie pe care i-o dădea baia aceea mizerabilă. Încercă să se ridice în picioare, apucând marginea chiuvetei şi firul întrerupătorului, dar ambele cedară în acelaşi timp. Camera se cufundă în întuneric. Simţi că ceva se încolăceşte în jurul gleznei sale şi îl trage la pământ. Lovi cu călcâiul şi îl călcă, iar bărbatul urlă de durere. Bâjbâia pe întuneric după clanţă. În acelaşi timp, lovea cu picioarele în stânga şi în dreapta. Spera să nimerească în os, în căpăţâna scheletică. „Snopeşte în bătaie un om care e la pământ”, se gândi cu sălbăticie, „loveşte-l, loveşte-l, loveşte-l!” Ţinta lui scâncea, încovrigată ca un fetus. Când nu mai părea să fie nicio ameninţare, Hoffmann deschise uşa şi intră în dormitor împleticindu-se.

Se trânti pe scaunul de lemn. Îşi prinse capul între genunchi. I se făcu imediat rău. În ciuda căldurii din cameră, tremura de frig. Avea nevoie de haine. Se întoarse cu precauţie spre baie şi împinse uşa. Opunea rezistenţă. Bărbatul se târâse lângă toaletă. Bloca uşa. Hoffmann îi dădu o lovitură, iar bărbatul gemu şi se dădu din drum. Hoffmann sări peste el, luă hainele şi cuţitul. Se

întoarse în dormitor şi se îmbrăcă repede. „Auzi, «tu m-ai invitat»”, îşi spuse cu furie. Cum adică el îl invitase? îşi verifică telefonul, dar tot nu avea semnal.

În baie, bărbatul îşi ţinea capul deasupra toaletei. Îşi ridică privirea când Hoffmann intră. Cu briceagul îndreptat spre el, Hoffmann îl privea fără milă.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

Bărbatul îşi întoarse capul şi scuipă sânge. Prudent, Hoffmann se apropie, se aşeză pe vine şi îl examină de la jumătate de metru. Avea înjur de şaizeci de ani, deşi îi era greu să spună cu precizie din cauza sângelui de pe faţă. Avea o tăietură la o sprânceană. Depăşindu-şi repulsia, Hoffmann mută cuţitul în mâna stângă, se aplecă şi îi descheie haina de piele. Bărbatul îşi ridică braţele, dându-i voie să îl percheziţioneze. Găsi un buzunar interior din care scoase un portofel şi un paşaport UE roşu-închis. Era neamţ. Îl deschise. Din fotografie nu prea se vedea asemănarea. Citi că îl cheamă Johannes Karp, născut în 14.04.1952, în Offenbach am Main.

— Şi spui că ai venit din Germania pentru că te-am invitat eu? îl întrebă Hoffmann.

— *Ja.*

Hoffmann sări înapoi.

— Eşti nebun!

— Nu, nemernicule, tu eşti nebun, spuse neamţul când îşi mai recuperă forţele. Mi-ai dat codurile de la casă.

În colţul gurii avea spume de sânge. Scuipă un dinte în palmă şi îl examină.

— *Ein ve rruckte r Mann!* *{41}*

— Unde e invitaţia?

Făcu un gest slab din cap spre dormitor.

— În calculator.

Hoffmann se ridică. Îndreptă cuţitul spre Karp.

— Să nu te mişti, da?

Intră în cameră, se aşeză pe scaun şi deschise laptopul. Porni imediat. Pe ecran se afla o poză cu chipul lui Hoffmann. Era de proastă calitate. Părea o imagine mărită, preluată de pe o înregistrare video a unei camere de supraveghere. Fusese surprins cu faţa la cameră, cu o figură neutră, inexpresivă. Era decupată atât de mult, încât făcea imposibilă identificarea locaţiei.

Apăsă pe câteva taste şi intră în registrul hard diskului. Numele programelor erau toate în germană. Căută lista fişierelor cel mai recent vizionate. Ultimul folder fusese editat în seara precedentă, puţin după ora şase şi se numea *De r Rote nburg Canibal* *{42}*. În el erau fişiere Adobe care conţineau articole de ziar despre cazul lui Armin Meiwes, tehnician IT şi canibal, care întâlnise pe un website o persoană interesată. Şi-a drogat victima şi a mâncat din ea, iar acum ispăşea o condamnare pe viaţă pentru crimă în Germania. În alt folder găsi nişte capitole dintr-un roman: *De r Me tzge rme iste r* *{43}* –

„Maestrul măcelar”, oare aşa se traducea? Conţinea zeci de mii de cuvinte care păreau să alcătuiască o operă fantastică, un flux al conştiinţei neîmpărţit în paragrafe, din care Hoffmann nu înţelegea nimic. Mai era un folder

numit *Das Opfe r,* ceea ce Hoffmann ştia că înseamnă „victima”. Era în engleză şi conţinea transcrieri ale unei conversaţii online, un dialog, după cum observă pe măsură ce citea, dintre o persoană care visa să comită o crimă şi o alta care îşi imagina moartea. Ceva i se părea familiar la a doua voce. Recunoştea expresii, secvenţe de vise care odată îi împânziseră şi lui mintea ca nişte pânze de păianjen, dar pe care le îndepărtase ulterior, sau cel puţin aşa crezuse.

Acum se contopeau în faţa lui ca şi cum s-ar fi reflectat într-o oglindă întunecată şi era atât de absorbit de ceea ce vedea pe ecran, încât fu aproape un miracol că o uşoară schimbare de lumină sau un curent de aer îl făcu să-şi ridice privirea către cuţitul îndreptat spre el. Îşi dădu capul pe spate, iar vârful îi trecu pe lângă ochi. Lama avea peste cincisprezece centimetri. Era un briceag cu buton. Neamţul îl lovi cu piciorul sub coaste, apoi se aruncă asupra lui şi încercă să-l înjunghie din nou. Şocat, Hoffmann scoase un ţipăt de durere, se prăvăli cu scaunul pe spate şi se trezi cu Karp deasupra lui. Cuţitul strălucea în lumina palidă. Din reflex, fără vreo intenţie conştientă, îi prinse încheietura bărbatului cu mâna stângă, slăbită. Cuţitul îi tremura în faţa ochilor.

— *Es ist, was Sie sich wünsche n,* îi şopti Karp liniştitor. Asta îţi doreşti.

Vârful cuţitului îi atinse pielea. Se strâmbă de efort, încercând să ţină la distanţă cuţitul, să câştige milimetri, până când, în sfârşit, braţul atacatorului cedă şi, cu o forţă supranaturală,

Hoffmann îl izbi de rama de metal a patului. Patul alunecă pe roţile sale, se lovi de perete şi se opri. Mâna stângă a lui Hoffmann încă mai strângea încheietura bărbatului, iar cea dreaptă îi apucase faţa. Degetele îi apăsau ochii în orbite, iar podul palmei îl sufoca. Karp mugea de durere. Cu mâna liberă încerca să desprindă degetele lui Hoffmann. La rândul lui, Hoffmann cuprinse cu toată mâna gâtul sfrijit al atacatorului, sugrumându-l. Se aplecă peste el. Îşi puse în strânsoare toată forţa, toată groaza şi furia, ţinându-l imobilizat pe Karp în pat. Simţea mirosul pielii de animal a hainei nemţeşti şi izul rânced şi leşinător al transpiraţiei. Barba neamţului îl înţepa. Pierduse noţiunea timpului, timpul fusese dizolvat de explozia de adrenalină. Degetele care încercau să-i desprindă mâna deveneau tot mai neputincioase. Când auzi cuţitul căzând pe covor cu un zgomot surd, i se păru că trecuseră numai câteva secunde. Corpul se destinse sub el, iar după ce îşi retrase mâinile se răsturnă într-o parte.

Auzi lovituri în perete şi o voce de bărbat cu accent franţuzesc întrebă ce naiba se întâmplă. Se ridică şi închise uşa. Ca măsură suplimentară de precauţie, fixă scaunul de lemn sub clanţă. Mişcările declanşară valuri de durere în tot corpul: în cap, în încheieturile degetelor, în degete, mai ales în cutia toracică şi chiar şi în degetele de la picioare pe care le izbise de capul bărbatului. Îşi atinse uşor scalpul şi văzu sânge. Cândva în timpul încăierării, rana se deschisese. Mâinile îi erau pline de zgârieturi, de parcă s-ar fi luptat să iasă dintr-un crâng de ciulini. Îşi supse

încheieturile julite ale degetelor, simţind gustul sărat şi metalic al sângelui. Loviturile din perete se opriseră.

Tremura. Se simţea iar rău. Intră în baie şi vomită în toaletă. Chiuveta era desprinsă de perete, dar robinetele încă mergeau. Se spălă pe faţă cu apă rece şi se întoarse în dormitor.

Neamţul zăcea pe podea. Nu se mişcase. Ochii săi deschişi priveau dincolo de umerii lui Hoffmann, cu o expresie bizară, plină de speranţă, căutând parcă un anumit oaspete care nu avea să vină niciodată. Hoffmann îngenunche şi îi verifică pulsul la încheietură. Îi dădu o palmă. Îl zgâţâi ca şi cum aşa l-ar fi putut trezi la viaţă.

— Haide, şopti. Asta-mi mai lipsea!

Capul neamţului se clătina ca al unei păsări cu gâtul frânt. Se auzi un ciocănit energic în uşă. Un bărbat strigă:

— *Ça va? Qu 'e st-ce qui se passe?* {44}

Era aceeaşi voce pe care o auzise prin perete. Încercă de câteva ori clanţa, după care se opri din ciocănit. De data aceasta strigă mai tare şi mai insistent:

— *Alle z! Laisse z-moi reîntre r!* {45}

Cu chiu, cu vai, Hoffmann se ridică în picioare. Clanţa se zgâlţâi din nou, după care individul de afară începu să zguduie uşa. Scaunul se mişcă un pic, dar rezistă. Bărbatul încetă să mai împingă. Hoffmann se aştepta să-şi reînnoiască atacul, dar nu se întâmplă nimic. Se furişă în dreptul vizorului şi privi. Coridorul era gol.

Calmă şi vicleană, controlându-i impulsurile şi membrele, împingându-l la acţiuni pe care o oră

mai târziu avea să le privească neîncrezător, groaza animalică puse iar stăpânire pe el. Luă ghetele mortului, scoase şireturile, le înnodă şi făcu o sfoară de un metru. Pipăi lampa de pe perete, dar era slab fixată. Galeria perdelei de la duş îi rămase în mână, împroşcând tencuiala roz. În cele din urmă, se hotărî să folosească mânerul de la uşa băii. Târî corpul neamţului şi îl rezemă de uşă. Făcu un laţ din şireturi, trecu gâtul lui Karp prin el, legă şnurul de clanţă şi trase. Era un efort teribil să tragă de sfoară cu o mână şi să înalţe cu cealaltă corpul pe care îl ţinea de subsuoară, dar reuşi să îl ridice suficient ca scena să pară veridică. Răsuci încă o dată şnurul în jurul clanţei şi îi făcu nod.

După ce băgă lucrurile neamţului înapoi în rucsac şi netezi patul, dormitorul arăta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îşi băgă în buzunar mobilul lui Karp, închise laptopul şi îl duse la fereastră. Dădu perdeaua la o parte. Fereastra se deschise uşor. Evident, era des folosită. Pe ieşirea de incendiu, printre găinaţurile uscate de porumbel, erau sute de mucuri de ţigară umede şi vreo douăzeci de doze de bere. Sări pervazul de fier şi întinse mâna după întrerupător. Obloanele se lăsară în spatele lui.

Până jos era cale lungă. Avea de coborât şase etaje, iar scara zăngănea la fiecare pas. Îşi dădea seama că atrage atenţia, mai ales a celor din clădirile de vizavi sau a clienţilor care se aflau atunci în camerele de hotel. Din fericire, majoritatea ferestrelor pe lângă care trecea aveau obloanele trase, iar la celelalte nu se zărea nicio

siluetă în spatele giulgiului de muselină. Hotelul Diodati îşi făcea siesta. Continuă să coboare. Singurul său gând era să se îndepărteze cât putea de mult de cadavru.

Din acel punct înalt de observaţie, văzu că ieşirea de incendiu dădea spre o terasă mică de ciment. Fusese făcută cândva o încercare penibilă de a amenaja acolo un loc de odihnă în aer liber. Mai rămăseseră doar nişte piese de mobilier din lemn pentru grădină şi câteva umbrele verzi, decolorate, cu reclame la bere. Socoti că drumul cel mai scurt către stradă e prin hotel, dar când ajunse la parter şi văzu uşa glisantă din sticlă care dădea spre recepţie, groaza animalică se împotrivi. Nu putea să rişte să dea peste bărbatul din camera vecină. Trase un scaun de lemn la perete şi se urcă pe el.

Trebuia să sară doi metri ca să ajungă în curtea alăturată, plină de buruieni care sufocau tot felul de piese de echipament de catering ruginite şi un cadru vechi de bicicletă. Pe partea cealaltă erau nişte tomberoane uriaşe. Curtea aparţinea, în mod evident, unui restaurant. Vedea cum bucătarii cu bonetele lor albe se agită prin bucătărie, strigă şi trântesc tigăile. Puse laptopul pe zid, se ridică şi se aşează călare. În depărtare se auzea o sirenă de poliţie. Înşfacă laptopul, îşi trase piciorul şi sări în curte, aterizând într-un strat de urzici. Trase o înjurătură. Dintre tomberoane se ivi un tânăr, curios să vadă ce se întâmplă. Ţinea în mână o găleată goală şi fuma o ţigară. Părea să fie arab, era bine ras şi avea în jur de douăzeci de ani.

— *Ou e st la rue*? {46} întrebă Hoffmann timid.

Bătu cu degetele în laptop, ca şi cum acest obiect i-ar fi justificat prezenţa.

Tânărul îl privi şi se încruntă. Apoi îşi scoase încet ţigara din gură şi îi arătă peste umăr.

— *Me rei.*

Hoffmann se repezi pe aleea îngustă, ieşi pe poarta de lemn şi năvăli în stradă.

Gabrielle pierduse mai bine de o oră dând târcoale grădinilor publice din Parc de Bastions, declamând toate cuvintele pe care ar fi vrut să i le fi spus lui Alex pe trotuar, până când, la al treilea sau al patrulea ocol, îşi dădu seama că vorbeşte singură ca o bătrână nebună şi că trecătorii se uită la ea. În acel moment chemă un taxi şi plecă acasă. La stradă era parcată o maşină de patrulă în care se aflau doi jandarmi. Dincolo de poartă, în faţa reşedinţei, bietul bodyguard-şofer, pe care Alex îl trimisese să aibă grijă de ea, vorbea la telefon. Închise şi îi aruncă o privire plină de reproş. Tuns chilug, ghemuit pe scări, arăta ca un Buddha masiv şi răuvoitor.

— Mai ai maşina, Camille? îl întrebă.

— Da, *madame.*

— Şi trebuie să mă duci oriunde vreau eu?

— Aşa este.

— S-o tragi la scară, da? Mergem la aeroport.

Urcă în dormitor şi începu să azvârle nişte haine într-o valiză. Mintea ei relua obsesiv scena de la galerie şi umilinţa prin care trecuse. Cum

putuse să-i facă aşa ceva? Nu avea nicio îndoială că Alex e cel care îi sabotase expoziţia, dar putea să facă o concesie şi să accepte faptul că nu fusese rău intenţionat. Dar nu, ceea ce o scotea din minţi era concepţia lui afurisită, stângace şi incurabilă, despre gesturile romantice. Odată, în urmă cu un an sau doi, când îşi petreceau vacanţa în sudul Franţei şi luau masa într-un restaurant ridicol de scump, cu fructe de mare, din Saint-Tropez, făcuse o remarcă stupidă despre duzinele de homari ţinuţi cu cruzime într-un singur recipient, care îşi aşteptau rândul să fie opăriţi de vii. În secunda următoare, Hoffmann cumpărase toată marfa la un preţ dublu faţă de cel din meniu şi poruncise ca toţi homarii să fie duşi afară şi aruncaţi în mare. Fusese destul de amuzant să vadă cum au luat-o toţi la sănătoasa când au dat de apă. Evident, Hoffmann nu avusese nicio reacţie. Deschise o altă valiză şi aruncă în ea o pereche de pantofi. Încă nu-l putea ierta pentru scena din acea zi. Avea nevoie de cel puţin câteva zile să se calmeze.

Intră în baie şi se opri, complet zăpăcită de rafturile de sticlă pline de cosmetice şi parfumuri. Este greu să-ţi dai seama cât bagaj îţi trebuie dacă nu ştii cât timp vei fi plecat sau unde vei sta. Îşi privi chipul în oglindă, apoi jalnica ţinută pe care o alesese, după ore întregi, pentru lansarea carierei sale de artist şi începu să plângă. Nu se autocompătimea, căci nu putea suferi aşa ceva. Era îngrozită. „Să nu fie bolnav", îşi spuse. „Doamne Dumnezeule, te rog să nu mi-l iei în felul ăsta!" în tot acest timp, continua să-şi studieze cu

detaşare chipul. Cât de mult o urâţeau lacrimile! Faţa ei arăta ca un tablou plin de mâzgălituri. După un timp, căută în buzunarul hainei un şerveţel. În schimb, simţi colţurile unei cărţi de vizită:

Profesor Robert WALTON
Directorul Centrului de calcul
CERNO rganizaţia Europeană pentru Cercetare Nucleară
1211 GENEVA 23ELVEŢIA.

12.

„... Potrivit punctului meu de vedere, varietăţile sunt specii în proces de formare sau sunt, cum le-am denumit, specii incipiente". {47}

Charle's Darwin, Origine a speciilor (1859).

Era trecut de trei când Hugo Quarry ajunse la birou. Lăsase câteva mesaje vocale pe telefonul lui Hoffmann, dar nu primise niciun răspuns. Era uşor îngrijorat pentru că nu ştia pe unde umblă partenerul său. Aşa-zisul bodyguard al lui Hoffmann, pe care îl găsise vrăjind o femeie la recepţie, nu ştia că misiunea şi banii lui părăsiseră

hotelul. Quarry îl concedie pe loc.

Cu toate acestea, englezul era într-o dispoziţie bună. Acum era sigur că vor încasa o investiţie de două ori mai mare decât cea pe care o estimase iniţial, adică două miliarde de dolari, ceea ce însemna încă patruzeci de milioane de dolari pe an sub formă de comisioane de management. Băuse câteva pahare de vin excelente. Pe drumul de întoarcere, sărbători printr-un apel la compania Benetti şi îşi comandă o pistă de elicopter pentru iaht.

Zâmbetul nu i se mai ştergea de pe chip. Scanerul de recunoaştere facială nu reuşi să-i regăsească fizionomia în baza de date, aşa că fu nevoit să mai încerce o dată, după ce îşi veni în fire. Trecu pe sub ochii inexpresivi, dar vigilenţi ai camerelor de supraveghere din hol. În lift, strigă cu veselie „Cinci”, după care fredonă tot drumul până sus. Era imnul facultăţii {48}, atât cât îşi amintea din el: *„Sonent voce's omnium,* tumtii tum-tii tum-tii-tum”. După ce ieşi din lift, începu să aşeze pălării imaginare pe capetele ursuze ale trântorilor plicticoşi de la Digi Syst sau Ecoâec sau cum naiba se numeau. Îşi păstră zâmbetul chiar şi în momentul în care uşa de sticlă de la Hoffmann Investment Technologies glisă, dezvăluindu-l pe inspectorul Jean-Philippe Leclerc de la Departamentul de Poliţie din Geneva, care îl aştepta la recepţie. Îi examină legitimaţia de vizitator, după care o compară cu silueta şifonată din faţa lui. Bursele americane deschideau în zece minute. Trebuia să scape de el.

— Domnule inspector, n-am putea s-o lăsăm pe

altă dată? Vă cer asta pentru că suntem cu toţii cam epuizaţi astăzi.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, *monsie un* Speram să vorbesc cu dr. Hoffmann, dar, între timp, aş vrea să discut cu dumneavoastră câteva lucruri. Vă promit că durează numai zece minute.

Ceva din felul în care tipul îşi depărtase uşor picioarele îl avertiza pe Quarry că trebuie să se împace cu situaţia.

— Desigur, spuse el, afişându-şi zâmbetul caracteristic. Vă stau la dispoziţie oricât de mult timp doriţi. Să mergem în biroul meu.

Întinse braţul, arătându-i poliţistului drumul.

— Mergeţi la dreapta, până în capăt.

Se simţea ca şi cum ar fi zâmbit timp de cincisprezece ore neîncetat. Îl dureau muşchii feţei de atâta încântare. Imediat ce Leclerc se întoarse cu spatele, îi aruncă o privire plină de furie.

Leclerc traversă încet ringul de tranzacţionare, uitându-se cu interes înjur. Sala imensă, cu ecrane şi ceasuri cu diferite fusuri orare, era mai mult sau mai puţin ceea ce se aştepta să vadă într-o companie financiară. Mai văzuse şi la televizor. În schimb, îl surprinseră angajaţii – erau toţi tineri, diferenţa de vârstă fiind aproape insesizabilă – şi tăcerea. Toată lumea stătea la birou. Era o zzatmosferă apăsătoare, de concentrare. I se părea că se află într-o sală de examinare a unui colegiu de băieţi. Sau, poate, un seminar. Da, un seminar al lui Mamon. Comparaţia i se păru reuşită. Pe câteva ecrane observă un slogan, scris cu litere albe şi roşii, ca în fosta

Uniune Sovietică.

COMPANIA VIITORULUI NU ARE HÂRTII COMPANIA VIITORULUI LUCREAZĂ FĂRĂ INVENTAR COMPANIA VIITORULUI ESTE COMPLET DIGITALĂ COMPANIA VIITORULUI ESTE AICI.

— Ce vă pot oferi, domnule inspector? întrebă Quarry, zâmbind iar. Ceai, cafea, apă?

— Cred că un ceai, dacă tot mă aflu în compania unui englez. Mulţumesc.

— Două ceaiuri, dragă Amber, te rog. *English bre akfast.*

— Ai primit o mulţime de apeluri, Hugo, îi spuse Amber.

— Da, sumt convins.

Deschise uşa şi se retrase într-o parte, lăsându-l pe Leclerc să intre primul, apoi se duse direct la birou.

— Vă rog, luaţi loc, domnule inspector. Mă scuzaţi. Durează o secundă.

Se uită la ecranul computerului. Bursele europene erau în cădere liberă. DAX scăzuse cu unu la sută, CAC {49}, cu doi la sută, iar FTSE {50}, cu unu şi jumătate. Dolarul depăşise euro cu peste un cent. Nu avea timp să verifice toate poziţiile lor, dar la „Profit şi pierdere” văzu că VyXAL-4 crescuse cu 68 de milioane de dolari într-o singură zi. Deşi era bine dispus, avea totuşi o

vagă presimţire sumbră. Ca şi cum s-ar fi apropiat o furtună.

— Minunat! Totul e-n regulă. Se aşeză voios la birou.

— Aşadar, l-aţi prins pe nebun?

— Încă nu. Am înţeles că dumneavoastră lucraţi împreună cu dr. Hoffmann de opt ani.

— Corect. Am început afacerea în 2002. Leclerc scoase agenda şi pixul. Le ridică.

— Vă deranjează dacă...?

— Pe mine nu. Pe Alex l-ar deranja.

— Poftim?

— Nu avem voie să folosim în incintă sisteme de recuperare de date pe bază de carbon. Adică agende şi ziare, pe înţelesul tuturor. Compania trebuie să fie complet digitală. Dar Alex nu e aici, aşa că nu vă faceţi griji. Continuaţi.

— Sună cam excentric.

Leclerc notă cu grijă în agendă.

— Excentric e un fel de a spune. Eu i-aş spune curată sminteală, dar ce să-i faci? Ăsta e Alex. E un geniu, iar geniile nu văd lumea aşa cum o vedem noi. O mare parte din viaţă mi-am petrecut-o explicând muritorilor de rând comportamentul lui Alex. Merg înaintea lui ca Ioan Botezătorul. Sau în urmă.

Se gândea la prânzul de la Beau-Rivage, când fusese obligat să explice unor simpli pământeni acţiunile lui Hoffmann. Mai întâi, întârzierea de o oră şi jumătate – „îşi cere scuze, dar lucrează la o teoremă complicată” – apoi fuga subită, în timpul apetitivelor –

„Ăsta e Alex, prieteni, având un moment

evrica”. Oaspeţii protestaseră şi îşi dăduseră ochii peste cap, dar trecuseră impoliteţea cu vederea. La urma urmei, Hoffmann n-avea decât să se dea în leagăn şi să cânte la ukulele din partea lor, atâta timp cât le aducea un câştig de optzeci şi trei la sută.

— Îmi puteţi spune cum v-aţi întâlnit? întrebă Leclerc.

— Desigur. Când am început să lucrăm împreună.

— Şi cum s-a întâmplat?

— Ce? Vreţi să vă spun toată povestea de amor?

Quarry îşi duse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate, în poziţia lui preferată, cu picioarele pe birou, întotdeauna încântat să povestească o întâmplare pe care o spusese de o sută de ori, şlefuind-o într-o legendă corporatistă: despre împrejurările în care Sears l-a întâlnit pe Roebuck, Rolls l-a întâlnit pe Royce şi Quarry, pe Hoffmann.

— Era în 2001, în preajma Crăciunului. Eu eram la Londra, lucram pentru o mare bancă americană. Voiam să am propriul fond. Ştiam că pot să strâng banii – aveam multe contacte, deci asta nu era o problemă – dar nu aveam un plan de bătaie care să mă ţină pe termen lung. Trebuie să ai o strategie în domeniul ăsta. Ştiaţi că speranţa medie de viaţă a unui fond de hedging este de trei ani?

— Nu, spuse Leclerc politicos.

— E adevărat. Tot asta e şi durata de viaţă a unui hamster. În fine, un tip de la sediul nostru din Geneva mi-a pomenit de un tocilar de la CERN de

care auzise el şi care avea, cică, nişte idei destul de interesante pe partea de algoritmică. Ne-am gândit să-l angajăm pe post de quant, dar nu voia să coopereze deloc. Nu voia să ne vadă, nu voia să ştie de nimic. Era nebun de legat, un pustnic! Am râs de ne-am prăpădit. Quanţii! Ce poţi să le faci? Dar era ceva la tipul ăsta care mă interesa. Nu ştiu cum să-ţi spun, un fel de presentiment. Din întâmplare, aveam în plan să mă duc la schi de sărbători, aşa că m-am hotărât să-l caut…

Se hotărâse să-l contacteze în Ajunul Anului Nou. Îşi închipuise că până şi un pustnic poate suporta companie într-o astfel de seară. Aşa că îi lăsase pe Sally şi pe copii în cabana de la Chamonix – pe care o închiriaseră împreună cu familia Baker, vecinii lor absolut oribili de la Wimbledon – şi, ignorându-le reproşurile, plecase singur cu maşina la Geneva, bucuros că găsise o scuză ca să dispară. Sub o lună în al treilea pătrar, munţii erau învăluiţi într-o lumină albăstruie, iar străzile, pustii. Pe vremea aceea nu exista sistem de navigaţie prin satelit şi, când s-a apropiat de aeroportul din Geneva, a tras pe dreapta să consulte harta Hertz. Saint-Genis-Pouilly se afla drept înainte, chiar după CERN: un teren arabil, fără dâmburi, acoperit de o gheaţă strălucitoare. Era un orăşel franţuzesc, cu o cafenea în centrul pietruit, şiruri de case îngrijite, cu acoperiş roşu şi câteva blocuri de apartamente moderne şi noi, construite din ciment şi văruite în ocru, cu balcoane decorate cu clopoţei de vânt, scaune de

metal pliante şi jardiniere goale. Quarry a sunat mult la uşa lui Hoffmann fără să primească niciun răspuns. Pe sub ea se zărea o fâşie palidă de lumină, ceea ce îl îndreptăţea să creadă că este cineva acasă. În cele din urmă, un vecin i-a spus că *tout le monde par le CERN* *{51}* e la o petrecere, într-o casă de lângă stadionul sportiv. Pe drum, s-a oprit la un bar şi a cumpărat o sticlă de coniac. A condus pe străzile întunecate până când a găsit casa.

După mai bine de opt ani, încă îşi amintea ce entuziasmat a fost după ce a încuiat maşina şi a coborât pe trotuar, îndreptându-se către luminiţele multicolore şi muzica puternică. În întuneric, oameni singuri sau cupluri bine dispuse se duceau în acelaşi loc. Simţea că a venit ziua decisivă. Îşi închipuia că astrele se aliniaseră deasupra mohorâtului orăşel european, iar ceva extraordinar era pe cale să se întâmple. Gazdele

— Bob şi Maggie Walton, un cuplu de englezi, mai în vârstă decât musafirii şi foarte anoşti – stăteau la intrare în întâmpinarea oaspeţilor. Păreau încurcaţi la vederea lui şi au rămas încă şi mai uimiţi când au auzit că este un prieten de-al lui Alex Hoffmann. Iau lăsat impresia că nimeni nu a mai spus aşa ceva vreodată. Walton a refuzat sticla de coniac de parcă ar fi fost mită.

— Poţi s-o iei când pleci.

Nu fusese prea amabil. Dar avea dreptate, pentru că venise neinvitat şi probabil ieşea în evidenţă cu haina lui scumpă de schi printre tocilarii salariaţi la stat. Îl întrebase unde îl găseşte pe Hoffmann, iar Walton îi răspunsese,

privindu-l cu subînţeles, că nu ştie sigur unde este, dar că, în mod normal, Quarry ar trebui să-l recunoască imediat. „Doar sunteţi prieteni atât de buni!”

— Şi? întrebă Leclerc. L-aţi recunoscut?

— O, da. Întotdeauna recunoşti un american, nu credeţi? Era singur în mijlocul unei camere de la parter, toată lumea se strângea în jurul lui – era un bărbat chipeş, care îţi sărea în ochi – dar el nu observa. Puteai să vezi pe chipul lui că se află cu mintea complet în altă parte. Nu avea o expresie ostilă, ci pur şi simplu era absent. M-am obişnuit cu asta de atunci.

— Şi atunci a fost prima oară când aţi vorbit?

— Da.

— Ce i-aţi spus?

— „Tu trebuie să fii dr. Hoffmann”.

Îi arătase sticla de coniac şi se oferise să aducă două pahare, dar Hoffmann îi spusese că nu bea. Quarry îl întrebase: „Atunci de ce ai mai venit la o petrecere de Revelion?” Hoffmann îi zisese că nişte colegi drăguţi şi grijulii se gândiseră că nu e bine pentru el să rămână singur într-o asemenea noapte. „Dar s-au înşelat”, adăugase el. Se simţea foarte bine de unul singur. După care dispăruse în altă cameră, unde Quarry îl urmase la scurt timp. Atunci gustase pentru prima oară din farmecul legendar al lui Hoffmann. Era plin de nervi. „Am mers o sută de kilometri ca să te văd”, îi spusese, ţinându-se după el.

— Mi-am lăsat nevasta şi copiii plângând într-o colibă din creierii munţilor şi am condus pe gheaţă şi prin zăpadă ca să ajung aici! Măcar vorbeşte cu

mine!

— De ce ţii atât de mult să mă cunoşti?

— Pentru că am auzit că lucrezi la un software foarte interesant. Un coleg de-al meu de la AmCor a zis că a vorbit cu tine.

— Da şi i-am zis că nu mă interesează să lucrez la bancă.

— Nici pe mine.

Pentru prima dată, Hoffmann îl privea cu un strop de interes.

— Şi ce vrei să faci?

— Vreau să am un fond de hedging.

— Ce-i ăla fond de hedging?

Stând vizavi de Leclerc, Quarry îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. În acel moment aveau zece miliarde dolari – curând, douăsprezece miliarde – în active sub administrare, dar, numai cu opt ani în urmă, Hoffmann nu ştia nici măcar ce este un fond de hedging! Şi, cu toate că petrecerea aglomerată şi zgomotoasă de Revelion nu era un loc potrivit pentru explicaţii, Quarry nu avusese de ales. Îi strigase lui Hoffmann în ureche: „Este o cale de a maximiza câştigurile şi, în acelaşi timp, de a minimiza riscurile. E nevoie de multe calcule ca să funcţioneze. De informatică”.

— O.K., continuă, a zis Hoffmann, încuviinţând.

— Bun, a spus Quarry, căutând înjur puţină inspiraţie. Bun, o vezi pe fata aia de acolo, cea din grupul ăla, brunetă, tunsă scurt, care se tot uită la tine?

Quarry a ridicat sticla de coniac spre ea şi i-a

zâmbit.

— Bun. Să zicem că eu cred că are chiloţi negri – pentru mine e genul de fată care poartă chiloţi negri – şi sunt sigur de asta, atât de convins de acest detaliu vestimentar, încât sunt dispus să pariez pe un milion de dolari. Problema este că, dacă mă înşel, sunt ars. Aşadar, pariez şi pe faptul că nu are chiloţi negri, ci de oricare altă culoare dintr-o paletă întreagă de culori. Să zicem că pun nouă sute cincizeci de mii de dolari pe posibilitatea asta. Ăsta e celălalt segment de piaţă. Asta înseamnă hedging. O.K., am dat un exemplu grosolan din toate punctele de vedere, dar fii atent la mine. Dacă am dreptate, fac cincizeci de mii, iar dacă mă înşel, pierd tot atât, pentru că sunt acoperit. Şi pentru că, în procentaj de nouăzeci şi cinci la sută, milionul meu de dolari stă pe loc – niciodată n-o să fiu nevoit să îl arăt, iar singurul risc îl reprezintă ecartul de curs {52} – pot să pariez şi cu alte persoane. Sau pot să pariez pe cu totul altceva. Clenciul e că nu trebuie să am dreptate tot timpul. Dacă îi ghicesc culoarea lenjeriei jumătate din timp, o să ajung foarte bogat. Şi chiar se uită la tine, să ştii.

— Vorbiţi despre mine? i-a întrebat ea de la distanţă.

Fără să aştepte un răspuns şi-a lăsat prietenii şi a venit la ei zâmbitoare.

— Gabby, a spus ea cu mâna întinsă către Hoffmann.

— Alex.

— Iar eu sunt Hugo.

— Da, arăţi ca un Hugo.

Prezenţa ei l-a iritat pe Quarry, nu numai pentru că era atentă numai la Hoffmann, iar pe el nu îl băga în seamă deloc, ci pentru că nu apucase să termine ce avea de spus. Şi, din punctul lui de vedere, ea avea în conversaţie doar rol de exemplu, nu de participant.

— Pariam pe culoarea chiloţilor tăi, a spus el mieros.

De-a lungul vieţii, Quarry făcuse foarte puţine gafe în relaţiile sociale. Aceasta, după cum el însuşi recunoscu, fusese una dintre ele.

— De atunci nu poate să mă sufere. Leclerc zâmbi şi notă în agendă.

— Dar relaţia dumneavoastră cu dr. Hoffmann a început în seara aia?

— O, da. Acum, dacă stau să mă gândesc, aş spune că aştepta pe cineva ca mine la fel de mult cum aşteptam eu pe cineva ca el.

La miezul nopţii musafirii ieşiseră în grădină, aprinseseră lumânări – „de-alea mici” – şi le puseseră în baloane de hârtie. Duzini de lampioane strălucitoare, uşoare ca fulgul, se ridicaseră ca nişte luni galbene în aerul îngheţat. Cineva a strigat: „Puneţi-vă o dorinţă!” Quarry, Hoffmann şi Gabrielle au stat împreună tăcuţi, cu privirea în sus, scoţând aburi pe gură, până când luminile au devenit de mărimea stelelor şi apoi au dispărut. După aceea, Quarry s-a oferit să-l ducă pe Hoffmann acasă. Spre disperarea lui, Gabrielle li s-a alăturat, aşezându-se în spate şi povestindu-le viaţa ei, deşi nimeni nu i-o ceruse: despre o dublă specializare în artă şi franceză, la o universitate din nord de care nu auzise niciodată,

un master la Royal Collège of Art, studii de management, slujbe temporare şi despre ONU. Până şi ea a amuţit când au intrat în apartamentul lui Hoffmann.

Nu voia să-i lase înăuntru, dar Quarry a pretins că are nevoie la toaletă – „Serios, parcă mă străduiam să sărut o fată la sfârşitul unei întâlniri dezastruoase!” Hoffmann nu a avut încotro şi i-a condus la etaj. A descuiat uşa şi i-a poftit într-o junglă plină de zarvă şi căldură tropicală: plăcile de bază bâzâiau pretutindeni, ochi verzi şi roşii clipeau de sub canapea; în spatele mesei, depozitate pe rafturi, erau cabluri negre care împodobeau pereţii ca nişte plante agăţătoare. Quarry şi-a amintit de o poveste pe care o citise chiar înainte de Crăciun, despre un om din Maidenhead care ţinea un crocodil în garaj. În colţ se afla un terminal Bloomberg pentru agenţii de bursă care tranzacţionează on-line de acasă. Întorcându-se de la baie, Quarry s-a uitat în dormitor, unde computerele ocupau jumătate din pat.

S-a întors în sufragerie. Gabrielle se descălţase şi se lungise pe canapea.

— Ce faci aici, Alex? l-a întrebat Quarry. Zici că e NASA!

Iniţial Hoffmann a refuzat să vorbească despre asta, dar, treptat, a început să se deschidă. Ţinta lui era, i-a spus, inteligenţa artificială autonomă, adică să creeze un algoritm care, odată ce primeşte o sarcină, să fie capabil să funcţioneze independent şi să înveţe într-un ritm mult peste cel al fiinţelor umane. Hoffmann urma să plece de

la CERN ca să-şi continue cercetarea pe cont propriu, ceea ce însemna că nu va mai avea acces la datele experimentale oferite de Marele Accelerator Electron-Pozitron. Prin urmare, în ultimele şase luni, folosise în schimb fluxul de date al pieţelor financiare. Quarry i-a spus că treaba i se pare costisitoare. Hoffmann a consimţit, deşi principalele cheltuieli nu erau procesoarele – multe fiind deşeuri reciclate – şi nici serviciul Bloomberg, ci energia electrică: trebuie să dea două mii de franci pe săptămână ca să aibă suficient curent. De două ori lăsase cartierul fără lumină. Cealaltă problemă era, desigur, lărgimea de bandă.

— Pot să te ajut eu cu banii, dacă vrei, i-a spus Quarry precaut.

— N-am nevoie. Pun algoritmul să facă bani. Quarry şi-a stăpânit cu greu entuziasmul.

— Serios? E un concept interesant. Şi chiar face bani?

— Normal. Nu-i decât o extrapolare a unui model simplu de analiză. Hoffmann i-a arătat ecranul.

— Astea sunt acţiunile pe care le-a ales de la întâi decembrie, bazându-se pe comparaţii de preţ şi folosind datele acumulate în ultimii cinci ani. Eu doar scriu un email către un broker şi îi spun să cumpere sau să vândă.

Quarry studia tranzacţiile. Erau bune, dar aduceau câştiguri minore. Mărunţiş.

— Poate să facă mai mult decât să acopere cheltuielile? Poată să scoată profit?

— Teoretic, da, dar asta necesită multe

investiţii.

— Poate reuşesc eu să-ţi aduc investiţiile.

— Ştii ce? Pe mine nu mă interesează să fac bani. Nu te supăra, dar nu văd sensul. Lui Quarry nu-i venea să creadă: nu vedea scopul!

Hoffmann nu i-a oferit nimic de băut şi nici nu l-a invitat să ia loc. Oricum nu mai avea unde să stea, Gabrielle ocupase singurul loc disponibil. Quarry a rămas în picioare, transpirând în haina de schi.

— Dar dacă ai face mai mulţi bani, atunci ai folosi profitul pentru cercetare, nu? i-a spus. Adică ar fi exact ce faci tu acum, numai că la o scară mult mai mare. Nu vreau să fiu nesimţit, omule, dar uită-te în jurul tău! Îţi trebuie un sediu ca lumea, aparatură fiabilă, fibră optică.

— Poate şi o menajeră, a adăugat Gabrielle.

— Are dreptate, să ştii. N-ar strica să ai o menajeră. Uite, Alex, asta e cartea mea de vizită. O să mai fiu prin zonă cam o săptămână. Hai să ne întâlnim şi să discutăm.

Hoffmann a luat cartea de vizită şi a băgat-o în buzunar fără să se uite la ea.

— Poate.

La uşă, Quarry s-a aplecat şi i-a şoptit lui Gabrielle:

— Vrei să te las undeva? Mă întorc la Chamonix. Pot să te las în oraş.

— Mă descurc, mersi, a zis ea zâmbind caustic. Cred că mai stau puţin să vedem cine câştigă pariul.

— Treaba ta, dragă. Dar ai văzut dormitorul? Îţi urez mult succes!

Quarry contribuise la capitalul iniţial şi, din bonusurile anuale, îi asigurase lui Hoffmann un birou în Geneva. Avea nevoie de un loc în care să aducă viitorii clienţi, pe care să-i impresioneze cu hardware-ul. Soţia lui protestase. De ce nu se putea ca sediul proiectului său atât de mult discutat să fie în Londra? Nu-i spusese de atâtea ori că City e capitala fondurilor de hedging din toată lumea? Însă Geneva îl atrăgea pe Quarry. Pe lângă faptul că impozitele erau mici, îi oferea ocazia să înceapă de la zero. Nu avusese niciodată intenţia să-şi aducă familia în Elveţia. Nu le propusese şi nici nu se gândise la asta. Adevărul era că viaţa de familie devenise un pachet de acţiuni care nu-şi mai găsea locul în portofoliul lui. Se săturase. Era timpul să le vândă şi să-şi vadă de drum.

În cinstea legendarei companii a lui Jim Simons, tăticul tuturor fondurilor de hedging pe bază de algoritmi, Renaissance Technologies din Long Island, se hotărâse ca noul lor proiect să se numească Hoffmann Investment Technologies. Hoffmann protestase cu înverşunare – era prima oară când îşi dezvăluia mania pentru anonimat – dar Quarry insistase. Simţise de la bun început că imaginea lui Hoffmann de geniu matematician avea să reprezinte o parte importantă a strategiei de vânzare, la fel ca în cazul lui Jim Simons. AmCor consimţise să îşi asume rolul de broker principal şi să renunţe la nişte clienţi vechi. Primea în schimb zece la sută din câştiguri şi

beneficia de o reducere a taxei de management. După aceea, Quarry a asistat la o mulţime de conferinţe ale investitorilor, a călătorit în SUA şi Europa, trăgând după el valiza cu rotile prin cincizeci de aeroporturi diferite. I-a plăcut la nebunie partea aceasta, rolul de comis-voiajor care călătoreşte de unul singur şi îşi farmecă publicul reticent, fără să-şi pregătească discursul, în sala de conferinţe a unui hotel bizar, cu vedere către o autostradă topită de căldură. La început le arăta rezultatele testării retroactive a algoritmului dezvoltat de Hoffmann, apoi îi ademenea cu viitoarele câştiguri, după care îi anunţa că fondul s-a închis. El îşi îndeplinise angajamentul şi le prezentase proiectul din politeţe, însă, din păcate, nu mai aveau nevoie de investiţii. La sfârşit, investitorii veneau să îl caute în barul hotelului. Tactica funcţionase aproape de fiecare dată.

Quarry angajase un tip de la BNP Paribas să supravegheze bucătăria internă a companiei, o recepţioneră, o secretară şi un agent francez de la AmCor, care se încurcase în nişte probleme de reglementare şi trebuia să dispară urgent din Londra. Pe partea tehnică, Hoffmann recrutase un astrofizician de la CERN şi un profesor de matematică polonez pentru posturile de quanţi. Făcuseră simulări pe tot timpul verii, după care, în octombrie 2002, au intrat pe piaţa de capital cu 107 milioane de dolari în active sub administrare. Au înregistrat profituri încă din prima lună şi de atunci le-a mers tot mai bine.

Quarry făcu o pauză, dându-i răgaz lui Leclerc să îl ajungă din urmă cu pixul său ieftin.

Ca răspuns la celelalte întrebări: nu, nu ştia sigur când s-a mutat Gabrielle cu Hoffmann. El şi Hoffmann nu se întâlneau la evenimente mondene. În plus, călătorise mult în primul an. Nu, nu se dusese la nunta lor. A fost o ceremonie restrânsă, care s-a desfăşurat în amurg, undeva pe o plajă din Pacific, având ca martori doi angajaţi ai hotelului, fără participarea rudelor sau a prietenilor. Şi nu, nu ştia că Hoffmann avusese o cădere nervoasă pe când lucra la CERN, deşi bănuia el ceva. În acea seară, când intrase în baia lui Hoffmann, îi cotrobăise în dulap (cum face toată lumea) şi găsise o veritabilă farmacie în miniatură, plină de antidepresive – mirtazapină, litiu, fluvoxamină. Nu şi le amintea pe toate, dar şi-a dat seama imediat că e vorba de ceva serios.

— Şi asta nu v-a făcut să vă răzgândiţi şi să nu mai vreţi să lucraţi cu el?

— Ce anume? Că nu era „normal”? Doamne sfinte, nicidecum! Ca să-l citez pe Bill Clinton – care nu e nicidecum un izvor de înţelepciune, de acord, dar în această privinţă, cel puţin, are dreptate – „normalitatea este supraestimată. Majoritatea oamenilor normali sunt nişte nemernici”.

— Şi nu aveţi nicio idee despre locul în care s-ar putea afla dr. Hoffmann în acest moment?

— Nu, nu am.

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— La masa de prânz. La Beau-Rivage.

— Şi a plecat fără să dea nicio explicaţie?

— Asta e Alex.

— Părea agitat?

— Nu neapărat, zise Quarry, apoi îşi luă picioarele de pe birou şi îşi chemă asistenta prin interfon. Ştii dacă s-a întors Alex?

— Nu, Hugo. Îmi pare rău. Apropo, a sunat Gana. Comitetul de risc te aşteaptă la el în birou. Are nevoie urgentă să dea de Alex. Se pare că e o problemă.

— Mă surprinzi. Ce s-a mai întâmplat?

— A zis să-ţi spun că VIXAL-4 a ridicat Delta Hedge {53}. A spus că o să înţelegi despre ce e vorba.

— O.K., mersi. Spune-i că vin imediat.

Quarry îşi ridică degetul de pe buton şi se uită gânditor la interfon.

— Mi-e teamă că trebuie să vă părăsesc.

Pentru prima oară, îl cuprinse un acces de anxietate. Îşi simţea stomacul ghem. Aruncă o privire către Leclerc, care îl urmărea cu atenţie şi, dintr-odată, îşi dădu seama că vorbise prea mult. Poliţaiul nu părea să mai investigheze spargerea, ci se interesa de Hoffmann.

— E ceva important? întrebă Leclerc, făcându-i semn din cap spre interfon. Delta

Hedge?

— Chiar este. Mă scuzaţi. Asistenta mea o să vă conducă până la ieşire.

Plecă fără să-i mai strângă mâna. Leclerc fu condus înapoi, prin ringul de tranzacţionare, de paznica roşcată a lui Quarry, înzestrată cu un seducător decolteu adânc. Părea că se grăbeşte să-l vadă afară din clădire, ceea ce îl făcea pe Leclerc să-şi încetinească paşii. Observă că atmosfera se schimbase. Ici şi colo oamenii

stăteau adunaţi în grupuri de trei sau patru în jurul câte unui ecran, aplecându-se peste umărul unei persoane care stătea jos şi manevra mouse-ul. Tablouri ale neliniştii. Din când în când, cineva arăta cu degetul către un grafic sau o coloană de cifre. Acum nu i se mai părea că seamănă cu un seminar, ci cu un spital în care doctorii s-au strâns la căpătâiul unui pacient cu simptome grave, de neînţeles. Pe una dintre plasmele uriaşe, un post de televiziune difuza imagini cu un avion prăbuşit. Sub ecranul televizorului se afla un bărbat în costum negru şi cravată. Era preocupat, scria un SMS. Leclerc nu îl recunoscu imediat.

— Genoud, mormăi pentru sine. Maurice Genoud! strigă de data aceasta, îndreptându-se spre el.

Genoud îşi ridică privirea din telefon. Oare i se părea lui Leclerc sau chipul lui

Genoud chiar se crispase, ca şi cum ar fi văzut o fantomă a trecutului?

— Jean-Philippe, spuse cu prudenţă. Îşi strânseră mâinile.

— Maurice Genoud. Te-ai îngrăşat.

Leclerc se întoarse spre secretara lui Quarry.

— Vreţi să ne scuzaţi o clipă, *made moise lle*? Suntem vechi prieteni. Mă conduci tu la uşă, Maurice, da? Stai să mă uit la tine, băiete. Arăţi ca un civil prosper.

Genoud îi zâmbi fals. „Mai bine nu s-ar mai strădui”, îşi spuse Leclerc.

— Dar tu? Am auzit că te-ai pensionat, Jean-Philippe.

— La anul, zise Leclerc. Abia aştept. Ia spune-

mi, ce naiba fac ăştia? adăugă el, arătând spre ringul de tranzacţionare. Presupun că tu pricepi. Eu sunt prea bătrân ca să mai înţeleg.

— Nici eu nu ştiu. Sarcina mea e să-i păzesc.

— Păi nu prea te pricepi! îi întoarse vorba Leclerc, bătându-l pe umăr, iar Genoud se încruntă. Glumesc. Serios acum, ce înţelegi tu din treaba asta? E cam ciudat, nu? Ai atâtea sisteme de securitate şi totuşi un străin intră peste tine şi te atacă. Tu le-ai instalat, nu?

Genoud îşi umezi buzele înainte să răspundă. „Vrea să câştige timp”, îşi spuse Leclerc. Aşa făcea şi când lucra pe Boulevard Carl-Vogt. Trăgea de timp ca să scornească o poveste. Nu mai avea încredere în tânărul acesta încă de când, începător fiind, îl avusese sub comandă. În opinia lui, fostul său coleg nu s-ar fi dat în lături de la nimic. Dacă putea să facă bani fără să încalce legea, ar fi fost dispus să trădeze orice principiu, să accepte orice afacere, să închidă ochii ori de câte ori este nevoie.

— Da, eu le-am instalat, spuse Genoud. Şi ce-i cu asta?

— Nu trebuie să fii aşa defensiv. Nu te condamn. Amândoi ştim că degeaba îi dai cuiva cel mai bun sistem de securitate din lume dacă uită să-l folosească. Şi ce să mai faci atunci?

— Aşa e. Acum, dacă nu te superi, trebuie să mă întorc la lucru. Ăsta nu e spaţiu public, după cum ştii. Nu pot să stau la bârfă.

— Poţi să afli multe bârfind. Se îndreptară spre recepţie.

— Şi cum e dr. Hoffmann? îl întrebă Leclerc,

ca de la om la om.

— Îl cunosc prea puţin.

— Are duşmani?

— Asta trebuie să-l întrebi pe el.

— Deci n-ai auzit să aibă vreun duşman pe aici? Poate cineva care a fost concediat? Genoud îi răspunse fără să mai pretindă că se gândeşte:

— Nu. Pensie uşoară, Jean-Philippe. O meriţi.

13.

„Extincţia speciilor şi a unor grupe întregi de specii, care a jucat un rol atât de evident în istoria lumii organice, decurge aproape inevitabil din principiul selecţiei naturale, deoarece formele vechi sunt înlocuite de forme noi şi perfecţionate”. {54}

Charle’s Darwin, Origine a speciilor (1859).

Comitetul de risc al companiei Hoffmann Investment Technologies se întruni pentru a doua oară în acea zi la 16.25, ora Europei Centrale, la cincizeci de minute după deschiderea pieţelor americane. Cei prezenţi fură directorul executiv, onorabilul Hugo Quarry; directorul financiar Lin Ju-Long; directorul de operaţiuni Pieter van der Zyl şi directorul de risc Ganapathi Rajamani, în al cărui birou se ţinu şedinţa şi care întocmi

procesul-verbal.

Rajamani stătea la birou ca un director de şcoală. În contractul său era stipulată o clauză prin care lui nu-i reveneau bonusuri anuale. Se presupunea că în acest mod îşi va păstra obiectivitatea şi va fi atent la risc. Dar, în opinia lui Quarry, clauza nu făcuse decât să-l transforme într-un snob cu autorizaţie, care strâmba din nas la profiturile mari. Olandezul şi chinezul ocupau singurele două scaune din birou. Quarry se tolănise pe canapea. Printre jaluzelele deschise se uita la Amber conducându-l pe Leclerc la recepţie.

În primul rând, fu remarcată absenţa inexplicabilă a preşedintelui companiei, dr. Alexander Hoffmann. Lui Quarry i se părea că insistenţa lui Rajamani de a-i consemna în procesul-verbal sustragerea de la datorie era primul semn că directorul cel snob venise pregătit să joace dur. Într-adevăr, Rajamani sublinie cu satisfacţie morbidă faptul că poziţia lor devenise riscantă. Anunţă că de la ultima şedinţă a comitetului, care avusese loc în urmă cu patru ore, expunerea fondului la risc crescuse dramatic. Toate indicatoarele de avertizare din carlingă erau aprinse. Era cazul să ia nişte decizii de urgenţă.

Începu să citească date de pe ecranul monitorului. VIXAL abandonase aproape total poziţia long a companiei pe contracte futures S & P, principala lor protecţie împotriva creşterii de piaţă, în favoarea unei abundenţe de poziţii short. Şi urma să scape de toate

— „dar chiar toate” – pariurile pe termen lung pe aproximativ optzeci de acţiuni pe care le vindea

short. Numai în ultimele minute, poziţia long de 70 de milioane pentru Deloitte, care trebuia să acopere o vânzare short uriaşă împotriva rivalei Accenture, fusese lichidată. Şi, probabil cel mai îngrijorător lucru dintre toate, având în vedere faptul că toate pariurile erau anulate unul câte unul, nu exista nicio mişcare de răscumpărare a acţiunilor care erau vândute short.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, îşi încheie Rajamani discursul. Scurt şi la obiect, compania nu mai are Delta Hedge.

Chiar şi Quarry, care se străduise să-şi menţină o expresie neutră, fu luat prin surprindere. Avusese o încredere neclintită în VIXAL, dar era, la urma urmei, vorba despre un fond de hedging. „Numele spune tot, prostănacule. Dacă îi elimini protecţia – dacă te lipseşti de toate formulele matematice extrem de elaborate care ar trebui să te ferească de riscuri – e ca şi cum ai fura toţi banii familiei şi ai paria pe cursele de cai Newmarket 3.45. Protecţia stabileşte o limită a câştigurilor, dar şi atenuează pierderile. Da, nu s-a mai pomenit un fond care să nu treacă şi printr-o perioadă dificilă din când în când, dar, dacă nu are protecţie, deciziile proaste o să-i aducă sfârşitul”. Îl trecură transpiraţiile. Simţea cum îi vine înapoi acel *file t mignon de ve au* de la masa de prânz. Îşi atinse fruntea cu dosul palmei. „Chiar mă trec toate apele, la propriu”, îşi spuse.

Rajamani îşi continua discursul.

— Nici n-am apucat să abandonăm poziţiile long pe contractele futures S & P, că acum le şi

vindem short. Poziţia noastră pe contracte futures VIX a ajuns la aproape un miliard de dolari. Şi cumpărăm opţiuni put în afara banilor, care sunt atât de riscante – adică presupun o scădere masivă a pieţei în general încât singura noastră consolare este că măcar le luăm pe o nimica toată. În plus…

Quarry îşi ridică mâna.

— O.K., Gana. Mersi. Am priceput.

Trebuia să ia repede frâiele şedinţei în mână, altfel s-ar fi transformat într-o debandadă. Îşi dădea seama că sunt supravegheaţi de cei din ringul de tranzacţionare. Toţi ştiau că protecţia dispăruse. Chipurile îngrijorate apăreau şi dispăreau în spatele ecranelor ca ţintele dintr-un poligon de tir.

— O să trag jaluzelele, spuse van der Zyl, dând să se ridice.

— Nu, Piet, lasă-le aşa, zise Quarry deodată. Pentru numele lui Dumnezeu, o să creadă că facem un pact de sinucidere. De fapt, aş vrea să vă văd zâmbind, domnilor, dacă nu vă supăraţi. Să zâmbească toată lumea! E un ordin. Chiar şi tu, Gana. Hai să vadă şi trupele astea nişte adevăraţi ofiţeri cu sânge rece!

Îşi urcă picioarele pe măsuţa de cafea şi, cu degetele împreunate la ceafă, simulă nonşalanţa. Însă unghiile erau înfipte aşa de adânc în carne, încât aveau să lase urme ca nişte cicatrici. Se uita la fotografiile de familie pe care Rajamani le adusese de acasă ca să mai învioreze atmosfera. Una era făcută noaptea, într-un parc din Delhi, la o nuntă. În mijloc se aflau mireasa şi mirele,

rânjind ca nişte ţicniţi. Alta îl arăta pe Rajamani la festivitatea de absolvire de la Cambridge, stând în faţa clădirii care adăpostea Senatul universităţii. Mai era una cu doi copii în uniforme şcolare, un băiat şi o fată, cu priviri serioase.

— O.K., Gana, spuse Quarry. Şi tu ce recomanzi?

— Avem o singură soluţie. Trecem peste VIXAL şi punem protecţia la loc.

— Vrei să ignorăm algoritmul fără să-l consultăm şi pe Alex? întrebă Ju-Long.

— L-aş consulta cu mare plăcere dacă l-aş găsi, ripostă Rajamani. Dar nu răspunde la telefon.

— Credeam că a mers cu tine la masă, Hugo, spuse van der Zyl.

— A fost. Dar a plecat în grabă.

— Unde s-a dus?

— Dumnezeu ştie! A plecat fără să spună un cuvânt.

— Asta e o lipsă de responsabilitate incredibilă, zise Rajamani. Îmi pare rău. Ştia că avem o problemă. Ştia că trebuia să ne întâlnim iar după-masă.

Tăcere.

— În opinia mea şi spun asta pentru că suntem între noi, cred că Alex are o cădere nervoasă, spuse Ju-Long.

— Taci, L.J., zise Quarry.

— Chiar are, Hugo, interveni van der Zyl.

— Şi tu să taci.

Olandezul bătu în retragere.

— O.K., O.K.

— Să consemnez asta? întrebă Rajamani.

— Consemnezi pe dracu'!

Quarry arătă cu vârful pantofului său elegant către computerul lui Rajamani.

— Ascultă-mă bine, Gana. Dacă tu menţionezi în procesul ăla că Alex e instabil psihic, compania e terminată, iar tu o să-ţi asumi responsabilitatea asta în faţa tuturor colegilor de acolo, care ne urmăresc acum fiecare mişcare şi în faţa tuturor investitorilor, care, pentru că au făcut o groază de bani datorită lui Alex, nu o să te ierte niciodată. Înţelegi ce spun? Să-ţi fac un rezumat: fără Alex, nu mai există compania.

Rajamani îl privi câteva secunde. Se încruntă şi îşi ridică mâinile de pe tastatură.

— Bun, reluă Quarry. Cum Alex nu este aici, haideţi să privim din altă perspectivă. Ce-o să spună brokerii dacă nu ignorăm VIXAL-ul şi nu punem la loc Delta Hedge?

— Sunt foarte atenţi la garanţii după ce s-a întâmplat cu Lehman's. N-o să ne lase să tranzacţionăm fără protecţie în actualele condiţii ale înţelegerii.

— Şi când propui să le trimitem banii?

— Cred că până mâine, la ora închiderii, trebuie să le oferim o garanţie considerabilă.

— Şi cam cât crezi că vor să le dăm?

— Nu sunt sigur, zise Ju-Long, iar scăfârlia lui îngrijită şi anostă se clătina dintr-o parte în alta, încercând să cântărească situaţia. Poate jumătate de miliard.

— Jumătate de miliard în total?

— Nu, jumătate de miliard de fiecare.

Quary închise ochii. Cinci brokeri: Goldman, Morgan Stanley, Citi, AmCor, Credit Suisse. Jumătate de miliard pentru fiecare. Două miliarde şi jumătate de dolari. Nu era vorba despre bancnote false, bilete la ordin sau obligaţiuni pe termen lung, ci despre bani lichizi, pe care trebuia să îi trimită până a doua zi, la ora 16.00. Dar nu suma era problema. Hoffmann Investment Technologies tranzacţiona numai douăzeci şi cinci la sută din banii investitorilor. De mai mult nu avea nevoie. Când verificase ultima oară, deţineau patru miliarde de dolari în bancnote depozitate în trezoreria americană. Puteau să se înfrupte din ei oricând aveau nevoie. Dar, Dumnezeule, ce lovitură colosală pentru rezervele lor! Ce salt uriaş către marginea prăpastiei!

Rajamani îi întrerupse firul gândurilor.

— Îmi pare rău, dar e curată nebunie, Hugo. Nivelul ăsta de risc depăşeşte cu mult ceea ce promite prospectul nostru. Dacă pieţele ar creşte puternic, am înregistra pierderi de miliarde de dolari. S-ar putea să dăm faliment. Clienţii ne-ar putea da în judecată.

— Chiar dacă tranzacţionăm în continuare, adăugă Ju-Long, nu e de bun augur – nu-i aşa? – să fim înştiinţaţi de nivelul tot mai mare de risc tocmai când investitorii sunt gata să dea pentru VIXAL-4 încă un miliard de dolari.

— O să investească, spuse van der Zyl sumbru. Oricine ar face-o.

Quary nu mai avea stare. Sări în picioare. S-ar fi plimbat încolo şi încoace prin birou, dar nu era suficient spaţiu. Tocmai acum, când făcuse o

înţelegere de două miliarde de dolari, să se întâmple una ca asta! Câtă nedreptate! Cu faţa schimonosită de furie, încleştă pumnii spre cer. Incapabil să mai suporte expresia de superioritate morală a lui Rajamani, se întoarse cu spatele la colegii săi şi îşi lipi mâinile de peretele de sticlă, privind ringul de tranzacţionare, fără să vadă pe nimeni. Pentru un moment, încercă să vizualizeze cum ar fi să conducă un fond de investiţii necontrolat, neprotejat, expus în faţa deplinei forţe a pieţelor globale. Un ocean de şapte sute de trilioane de dolari de acţiuni şi obligaţiuni, valută şi acţiuni derivative, care creşteau şi se prăbuşeau neîncetat zi după zi, răsucite de curenţi şi valuri într-un vârtej imens, pe care nimeni nu şi-l putea imagina. Era ca şi cum ai încerca să traversezi Atlanticul de Nord pe un capac de tomberon, vâslind cu o lingură de lemn. Dar în el se ascundea cineva care lua viaţa ca pe un joc de noroc, pe care mai devreme sau mai târziu tot îl pierzi. Privind muştele de pe masa unui bar, era în stare să parieze zece mii de dolari pe prima care îşi ia zborul, numai ca să simtă fiorul groazei. Această fiinţă dinăuntrul lui se desfăta. Totuşi, nu dorea să piardă tot ce avea. Îi plăcea să fie cunoscut ca managerul bogat al unui fond de hedging, spuma elitei, echivalentul financiar al Brigăzii de Gărzi {55}. *Sunday Time's* îl clasase pe locul 177 în lista celor mai bogaţi oameni. Publicaseră şi o poză cu el, stând pe puntea unui yacht Riva 115. („Pe malurile lacului Geneva, Hugo Quarry trăieşte visul oricărui celibatar. Este directorul executiv al unuia dintre cele mai de

succes fonduri de hedging din Europa.”) Chiar avea să rişte totul din cauza unui algoritm care şi-a propus să ignore regulile de bază ale investiţiilor? Pe de altă parte, singurul motiv pentru care se afla pe lista celor mai bogaţi oameni era tocmai afurisitul de algoritm. Oftă. Situaţia era fără ieşire. Oare pe unde umbla Hoffmann?

Se întoarse şi spuse:

— Trebuie neapărat să vorbim cu Alex înainte să dăm comanda de anulare. De cât timp n-am mai făcut noi o tranzacţie propriu-zisă?

— Cu tot respectul, Hugo, dar nu despre asta e vorba aici, spuse Rajamani.

— Bineînţeles că despre asta e vorba. Ăsta e un fond de hedging bazat pe algoritmi. Nu avem suficient personal ca să operăm cu două miliarde de dolari. Aş avea nevoie de cel puţin douăzeci de agenţi de top, cu sânge în vine, care ştiu piaţa. Tot ce am sunt nişte quanţi plini de mătreaţă care nu sunt în stare să te privească în ochi.

— Chestia e că problema asta trebuia să fie pusă mai devreme, zise van der Zyl, cu o voce profundă, amplă şi misterioasă, condimentată de trabucuri şi cafea. Nu mă refer la faptul că nu ne-a trecut prin minte mai devreme, ci pur şi simplu ar fi trebuit să luăm măsurile astea săptămâna sau luna trecută. VIXAL a avut succes atât de mult timp, încât ne-a orbit. Nu ne-am gândit niciodată la eventualele măsuri pe care să le luăm în cazul în care dă greş.

În sinea lui, Quarry ştia că van der Zyl are dreptate. Tehnologia îi furase minţile. Era ca un

şofer leneş, dependent de senzorii de parcare şi de sistemul de navigaţie prin satelit. Cu toate acestea, nu-şi putea imagina lumea fără VIXAL, aşa că începu să-i ia apărarea:

— Pot să vă atrag atenţia că VIXAL nu a dat greş? Când am verificat ultima oară ajunseserăm la şaizeci şi opt de milioane. Ce zice la „Profit şi pierdere”, Gana?

Rajamani se uită pe ecran şi spuse:

— Am crescut la şaptezeci şi şapte.

— Bun. Mulţumesc. Nu prea sună a eşec, nu? Sistemul a făcut nouă milioane de dolari cât timp eu mi-am mutat fundul dintr-un birou în altul.

— Da, zise Rajamani calm, dar e un profit pur teoretic, care poate să dispară imediat ce piaţa îşi revine.

— Şi o să-şi revină?

— Nu. Recunosc că în prezent Dow e în scădere.

— Bun. Iată dilema noastră, domnilor. Am căzut de acord că fondul trebuie să fie protejat, dar, în acelaşi timp, trebuie să recunoaştem că VIXAL cunoaşte pieţele mai bine decât noi.

— O, haide, Hugo! E clar că e ceva în neregulă! VIXAL e proiectat să opereze între anumiţi parametri de risc, iar acum nu face asta. Deci nu funcţionează cum trebuie.

— Nu sunt de acord. A avut dreptate cu Vista Airways, nu? A fost ceva absolut extraordinar!

— Ba a fost o coincidenţă. Chiar şi Alex a recunoscut asta, zise Rajamani şi îi chemă în ajutor pe Ju-Long şi van der Zyl.

Haideţi, băieţi, nu mă susţineţi? Ca poziţiile

astea să aibă sens ar trebui ca toată lumea să explodeze în flăcări.

Ju-Long îşi ridică mâna ca la şcoală.

— Dacă tot ai adus vorba, Hugo, pot să te întreb despre vânzarea short a acţiunilor

Vista Airways? A văzut cineva ştirile?

Quarry se trânti cu putere pe canapea.

— Eu nu le-am văzut. Am fost ocupat. De ce? Ce-au zis?

— Că accidentul nu a fost provocat de o defecţiune tehnică, ci de un atac terorist.

— O.K. Şi ce-i cu asta?

— Se pare că un adept al jihādului a postat avertismentul pe un site în timp ce avionul era încă în aer. Toată lumea e furioasă că autorităţile nu l-au văzut la timp. Asta se întâmpla la nouă dimineaţa.

— Scuze, L.J. Pricep mai greu. Ce relevanţă are asta pentru noi?

— La ora nouă am început să vindem short acţiuni Vista Airways. Îi luă ceva timp lui Quarry să reacţioneze.

— Vrei să spui că monitorizăm site-urile unor adepţi ai jihādului?

— Aşa se pare.

— Are sens, de fapt, spuse van der Zyl. VIXAL e programat să caute pe Internet incidenţa limbajului determinat de un sentiment de groază şi să analizeze legăturile pe care le poate avea cu piaţa. Şi unde ar putea găsi un loc mai bun?

— Dar ăsta e un salt incredibil, nu? întrebă Quarry. Să vadă avertizarea, să tragă o concluzie şi să vândă short acţiunile.

— Nu ştiu. Trebuie să-l întrebăm pe Alex. Dar este un algoritm de învăţare. Teoretic, se dezvoltă constant.

— Păcat că nu s-a dezvoltat suficient de mult încât să avertizeze compania aeriană, spuse Rajamani.

— O, haide, zise Quarry, încetează cu pioşenia asta afurisită! E o maşină de făcut bani. Nu e programat să sară în ajutorul Naţiunilor Unite.

Îşi lăsă capul pe spate. Privea în tavan, încercând să pătrundă semnificaţia evenimentelor.

— Doamne sfinte! Sunt pur şi simplu uluit!

— Poate fi o coincidenţă, desigur, spuse Ju-Long. Cum a zis Alex azi-dimineaţă, vânzarea short n-a fost decât un fragment dintr-o schemă întreagă de pariuri pe scăderea pieţei.

— Da, dar chiar şi aşa, e singura situaţie în care am vândut short şi am încasat profitul. Celelalte poziţii le ţinem încă. Ceea ce ridică următoarea întrebare: de ce le păstrăm? Te ia cu furnicături pe şira spinării. Oare ce crede că o să se întâmple mai departe?

— Nu *crede* nimic, spuse Rajamani, pierzându-şi răbdarea. E un algoritm, Hugo, o unealtă. Nu e cu nimic mai viu ca o cheie sau un cric de maşină. Iar problema noastră e că a devenit o unealtă pe care nu te mai poţi baza. Acum, pentru că nu mai avem timp, trebuie să cer oficial comitetului să anuleze VIXAL şi să ia imediat măsuri pentru protecţia fondului.

Quarry se uită la ceilalţi. Se pricepea la nuanţe, aşa că depistă imediat o uşoară schimbare în atmosferă. Ju-Long privea impasibil în gol, van

der Zyl îşi examina o scamă de pe mânecă. Păreau jenaţi. „Sunt oameni inteligenţi şi cumsecade, dar slabi”, îşi spuse. Şi se dădeau în vânt după bonusuri. Pentru Rajamani era foarte uşor să comande închiderea lui VIXAL. Nu pierdea nimic. Dar ei primiseră anul trecut patru milioane de dolari fiecare. Cântări şansele. Trase concluzia că nu îi vor da bătăi de cap. Iar pe Hoffmann nu îl interesa personalul firmei, cu excepţia quanţilor. Îl va susţine în orice va face.

— Gana, spuse binevoitor, îmi pare rău, dar cred că trebuie să pleci.

— Poftim?

Rajamani îi aruncă o privire încruntată. Apoi afişă un zâmbet forţat şi nervos. Încerca să o ia în glumă.

— Haide, Hugo…

— Dacă te consolează în vreun fel, oricum aveam de gând să te concediez săptămâna viitoare. Dar acum mi se pare mai indicat. De ce nu consemnezi asta în procesul-verbal?

„După o scurtă discuţie, Gana Rajamani a fost de acord să renunţe la atribuţiile sale de director de risc, începând din acel moment. Hugo Quarry i-a mulţumit pentru tot ce a făcut pentru companie” – adică, din punctul meu de vedere, nimic. Acum strânge-ţi lucrurile din birou, du-te acasă şi petrece mai mult timp lângă copilaşii tăi încântători. Nu-ţi face griji în privinţa banilor. Îţi dau bucuros salariul pe un an, numai să nu-ţi mai văd mutra pe aici.

Rajamani îşi venea în fire. Până la urmă, Quarry trebuia să recunoască, totuşi, că întâmpina

loviturile sorţii cu mult curaj.

— Stai să înţeleg, zise. Mă concediezi pentru simplul fapt că îmi fac meseria?

— Şi pentru asta, dar mai ales pentru că eşti cumplit de enervant când ţi-o faci. Rajamani spuse cu un crâmpei de demnitate:

— Mulţumesc. O să ţin minte cuvintele astea. Se adresă colegilor: Piet? L.J? Aveţi de gând să interveniţi?

Nu se mişca niciunul. Cu o nuanţă de disperare în glas, adăugă:

— Parcă aveam o înţelegere…

Quarry se ridică şi smulse cablul de alimentare de la computerul lui Rajamani, care se închise cu un zgomot uşor.

— Să nu-ţi copiezi documentele, o să fim anunţaţi de către sistem. Când ieşi, să-i predai secretarei mele telefonul mobil. Să nu vorbeşti cu niciun angajat. Să părăseşti clădirea în cel mult cincisprezece minute. Pachetul tău salarial este condiţionat de respectarea acordului de confidenţialitate. S-a înţeles? N-aş vrea să chem paza. E un gest aşa de ieftin. Domnilor, le spuse celorlalţi, să-l lăsăm să împacheteze.

Rajamani îl strigă.

— Când o să afle lumea ce se întâmplă aici, compania o să fie terminată! O să am eu grijă!

— Da, sunt convins.

— Ai zis că VIXAL o să ne izbească de un munte şi exact asta urmează să facă.

Quarry îi cuprinse cu braţele pe Ju-Long şi van der Zyl şi îi conduse afară din birou. Închise uşa fără să se mai uite în urmă. Ştia că tot spectacolul

se desfăşurase sub ochii quanţilor, dar nu avusese ce să facă. Era chiar vesel. Întotdeauna se simţea bine după ce concedia pe cineva. Avea un efect cathartic asupra lui. Zâmbi la secretara lui Rajamani. Era o fată frumuşică. Va trebui să plece şi ea, din păcate. Quarry avea o concepţie precreştină asupra acestor ritualuri: servitorii trebuie îngropaţi împreună cu stăpânii, în cazul în care aceştia au nevoie de ei în lumea de apoi.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, le spuse lui Ju-Long şi lui van der Zyl, dar fie suntem inovatori, fie nu suntem nimic. Iar Gana e genul de om care i-ar fi spus lui Columb, în 1492, că nu poate să plece pe mare din cauza nivelului de risc.

Cu o duritate la care Quarry nu se aştepta, Ju-Long spuse:

— Riscul era responsabilitatea lui, Hugo. Poate că ai scăpat de el, dar nu ai scăpat de problemă.

— Apreciez asta, L.J., ştiu că îţi era prieten, zise Quarry şi îşi puse mâna pe umărul lui Ju-Long, privindu-l direct în ochii negri. Dar nu uita că în acest moment compania e cu optzeci de milioane de dolari mai bogată decât azi-dimineaţă, când am venit noi la lucru.

Arătă spre ringul de tranzacţionare. Quanţii se întorseseră la treabă. Totul părea să revină la normalitate.

— Sistemul încă funcţionează şi, sincer să fiu, până ce Alex nu ne spune altceva, cred că trebuie să avem încredere în el. Suntem nevoiţi să presupunem că VIXAL vede în evenimente o schemă pe care noi nu o putem distinge. Hai! Se

uită lumea la noi.

Cu Hugo în frunte, traversară ringul de tranzacţionare. Quarry era nerăbdător să-i îndepărteze de locul unde fusese executat Rajamani. În timp ce mergea, încercă iar să îl sune pe Hoffmann. Încă o dată, intră direct căsuţa vocală. De data aceasta nu mai lăsă niciun mesaj.

— Ştii, mă gândeam… zise van der Zyl.

— La ce te gândeai, Piet?

— Mă gândeam că VIXAL sigur a mizat pe colapsul generalizat al pieţei.

— Nu mai spune!

Van der Zyl îi ignoră sarcasmul.

— Uită-te la acţiunile pe care le vinde short: staţiuni, cazinouri, consultanţă în management, produse alimentare şi aparate casnice. Nu fac parte din sectorul lui ţintă.

— Mai sunt vânzările short de contracte S & P şi opţiunile put în afara banilor, spuse

Ju-Long.

— Şi factorul groazei, adăugă van der Zyl. Un miliard de dolari în opţiuni pe factorul groazei. Dumnezeule!

„Chiar e al dracului de mult”, îşi spuse Quarry. Se opri. De fapt, era mult prea mult. Până în acel moment, ameţit de talmeş-balmeşul de date aruncate în stânga şi în dreapta, nu conştientizase importanţa sumei. Se aşeză la un calculator, apăsă nişte taste şi deschise un grafic VIXAL. Ju-Long şi van der Zyl i se alăturară. Graficul arăta nişte valuri ale indicelui de volatilitate, după cum fluctuase în ultimele două zile de tranzacţii. Liniile se ridicau şi cădeau într-un interval îngust. Cu

toate acestea, în ultimele nouăzeci de minute, avusese o tendinţă de creştere: de la aproximativ douăzeci şi patru de puncte la deschiderea pieţelor americane, urcase la aproape douăzeci şi şapte. Era prea devreme să spună dacă asta indica o intensificare a sentimentului de groază de pe piaţă. Oricum, chiar dacă nu era vorba despre aşa ceva, cu o miză de un miliard de dolari, se aşteptau la un profit de o sută de milioane. Încă o dată, Quarry simţi fiori pe şira spinării.

Apăsă un buton şi deschise transmisiunea audio în direct de la sediul S & P 500 din Chicago, un serviciu la care se abonaseră. Îşi făcură imediat o idee despre situaţia pieţei, una pe care nu ar fi înţeles-o numai din cifre.

„Băieţi”, spunea vocea unui american, „singurul cumpărător pe care îl am aici pe foaie, de nouă ore şi jumătate, este un cumpărător Goldman, la cincizeci şi unu întregi, de două sute cincizeci de ori. În afară de asta, fiecare intrare pe care am avut-o, băieţi, a fost pe vânzări. Merrill Lynch a vândut la greu. Pru Bache a vândut la greu, băieţi, cu cincizeci şi trei de la cincizeci şi nouă. Apoi Banca Elveţiei şi Smith au vândut la greu...”

Quarry opri transmisiunea.

— L.J., te apuci tu să lichidezi alea două miliarde şi jumătate în note de trezorerie, în caz că trebuie să dăm mâine garanţia? spuse el.

— Bineînţeles, Hugo.

Privirea lui o întâlni pe cea a lui Quarry. Şi el şi van der Zyl înţeleseseră ce înseamnă fluctuaţia indicelui VIX.

— Trebuie să vorbim la fiecare jumătate de oră, spuse Quarry.

— Şi Alex? întrebă Ju-Long. Trebuie să vadă asta. El înţelege mai bine.

— Îl ştiu pe Alex. O să se întoarcă, nu-ţi face griji.

Şi fiecare o luă pe drumul lui. „Ca nişte conspiratori”, îşi spuse Quarry.

14.

„Numai paranoicii supravieţuiesc”.

Andre w S. Grove, pre se dinte şi director e xe cutiv al companiei iinte l Corporation

pe Rue de Lausanne, la o stradă distanţă de hotelul Diodati, Hoffmann reuşi să oprească un taxi. Pe urmă, taximetristul avea să-şi amintească de el foarte bine din trei motive. În primul rând, pentru că, în acele clipe, se îndrepta către Avenue de France, iar Hoffmann voia să meargă în direcţia opusă. I-a dat o adresă din suburbiile din Vemier, în apropierea unui parc, ceea ce înseamnă că, pentru a ajunge acolo, trebuia să facă un viraj nepermis şi să traverseze câteva benzi intens circulate. Al doilea motiv era că Hoffmann părea foarte crispat şi absent. Când au trecut pe lângă o maşină de poliţie, s-a lăsat în jos şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. Şoferul îl urmărea în oglindă. Ţinea un laptop strâns în braţe. Telefonul mobil i-a

sunat o dată, dar nu a răspuns. După care l-a închis.

Un vânt tăios agita steagurile deasupra clădirilor oficiale. Afară era de două ori mai frig decât promiteau ghidurile pentru acea perioadă a anului. Părea că stă să plouă. Oamenii părăsiseră trotuarele şi se urcaseră în maşini, îngreunând desfăşurarea traficului de la amiază. Prin urmare, abia după ora patru ajunse taxiul în centrul Vemierului. Hoffmann se aplecă şi spuse:

— Lăsaţi-mă aici.

Îi dădu o bancnotă de o sută de franci şi ieşi fără să mai aştepte restul. Acesta era al treilea motiv pentru care taximetristul avea să îl ţină minte.

Vemier se întindea pe un teren deluros de pe malul drept al Ronului. Cu o generaţie în urmă fusese un sat autonom, până să se extindă oraşul peste fluviu şi să-l acapareze. Acum, blocurile de apartamente moderne erau atât de aproape de aeroport, încât locatarii puteau citi pe avioane numele companiilor. Cu toate acestea, unele zone din centru păstraseră parfumul unui târguşor tradiţional elveţian, cu acoperişuri ţuguiate şi obloane verzi, de lemn. Din acest motiv îi rămăsese lui Hoffmann în cap în ultimii nouă ani. În mintea lui, asocia locul cu melancolia după-amiezilor de toamnă, când luminile încep să se aprindă pe stradă, iar copiii se întorc de la şcoală. Merse, coti pe altă stradă şi ajunse la o bancă de lemn circulară, pe care obişnuia să stea atunci când ajungea prea devreme la întâlniri. Împrejmuia un copac bătrân, sinistru, cu frunze de

un verde crud. Nu îndrăzni să se apropie de el, aşa că îşi continuă drumul pe partea opusă a pieţei. Nu se schimbase nimic. Erau acolo spălătoria, magazinul de biciclete, cafeneaua veche şi sordidă în care se adunau bătrânii şi *maison d'artisans communale,* care arăta ca o capelă. Lângă ea se afla casa în care se presupune că se vindecase de depresie. Cândva fusese un magazin, poate un aprozar sau o florărie. Oricum, ceva util. Pe vremea aceea proprietarii locuiau la etaj. Acum, fereastra uriaşă de la parter era acoperită de chiciură şi clădirea arăta ca un cabinet de stomatologie. „După opt ani, singurul lucru nou", îşi spuse, „este o cameră de luat vederi care supraveghează uşa de la intrare".

Cu mâna tremurând, Hoffmann sună la sonerie. Avea oare puterea să o ia din nou de la capăt? Prima dată nu ştiuse la ce să se aştepte. Acum nu mai avea armura aceea vitală pe care i-o asigura ignoranţa.

— Bună ziua, spuse o voce de bărbat tânăr. Hoffmann se prezentă.

— Sunt un fost pacient de-al doamnei doctor Polidori. Secretara mea trebuia să-mi facă o programare pentru mâine.

— Îmi pare rău, dar vinerea dr. Polidori consultă pacienţii de la spital.

— Mâine e prea târziu, trebuie să mă vadă acum.

— Fără programare nu se poate.

— Spuneţi-i despre cine e vorba. E urgent.

— Cum aţi zis că vă cheamă?

— Hoffmann.

— O clipă, vă rog.

Interfonul amuţi. Hoffmann se uită în sus la camera de luat vederi şi îşi ridică mâna la cap, acoperindu-şi faţa. Rana nu mai era lipicioasă, ci acoperită de o pulbere fină. Vârfurile degetelor erau pline de nişte particule de culoarea ruginii.

— Intraţi, vă rog.

Auzi sunetul care însoţea descuierea uşii, dar zgomotul se opri atât de repede, încât Hoffmann trebui să mai sune o dată. Înăuntru era mai confortabil ca altă dată. Văzu o canapea, două fotolii, un covor în nuanţe pastel, liniştitoare, arbuşti ornamentali. În spatele recepţionerului era o fotografie mare cu un luminiş. Razele soarelui cădeau pieziş printre copaci. Lângă fotografie se vedea autorizaţia de liberă practică. Dr. Jeanne Polidori avea o diplomă de master în psihiatrie şi psihoterapie de la Universitatea din Geneva. O altă cameră de luat vederi supraveghea încăperea. Tânărul de la recepţie îl studia cu atenţie.

— Mergeţi sus. E uşa din faţă.

— Da, spuse Hoffmann. Îmi amintesc.

Scârţâitul scărilor îi declanşă un şuvoi de senzaţii uitate. Uneori i se păruse imposibil să ajungă sus. În cele mai grele zile, se simţise ca un om fără oxigen, care încearcă să escaladeze Everestul. „Depresie” nu era un cuvânt potrivit pentru ce trăise. Parcă fusese îngropat într-o cameră îngustă şi rece, de ciment, sub lumea sunetelor şi a luminii. Înţelese acum că nu ar mai putea trece prin asta încă o dată. Mai degrabă s-ar sinucide.

Ea se afla în sala de consultaţii, la calculator.

Când îl văzu se ridică în picioare. Era de-o seamă cu Hoffmann şi părea să fi fost frumoasă în tinereţe. Dar obrazul îi era brăzdat de o crestătură îngustă care începea de sub urechea stângă şi se termina la baza gâtului. Lipsa ţesutului muscular îi dădea un aspect disproporţionat, de parcă ar fi suferit un atac cerebral. De obicei purta o eşarfă. Acum nu o avea. În stilul lui grosolan, Hoffmann o întrebase cândva:

— Ce dracu' ai păţit la faţă?

Ea îi spusese că fusese atacată de un pacient căruia Dumnezeu îi poruncise să o omoare. Între timp, omul îşi revenise complet. Dar de atunci ea ţinea în birou un spray paralizant. Trăsese un sertar şi îi arătase lui Hoffmann cilindrul negru.

Sări peste saluturi şi îi spuse direct:

— Dr. Hoffmann, îmi pare rău, dar i-am spus secretarei dumneavoastră aseară că nu pot să vă consult fără trimitere de la spital.

— Nu vreau să mă consulţi. Deschise laptopul.

— Vreau să te uiţi la ceva. Poţi să faci măcar asta?

— Depinde despre ce e vorba. Îl privi cu atenţie.

— Ce-ai păţit la cap?

— Ne-a spart cineva casa. M-a lovit din spate.

— Te-a consultat cineva?

Hoffmann îşi aplecă fruntea, arătându-i copcile.

— Când s-a întâmplat?

— Azi-noapte. Azi-dimineaţă adică.

— Ai fost la Spitalul Universitar?

— Da.

— Ţi-au făcut un RMN? El încuviinţă din cap.

— Au văzut nişte pete albe. Fie au fost cauzate de lovitură, fie erau acolo dinainte.

— Dr. Hoffmann, îi spuse ea cu delicateţe, mi se pare că, totuşi, îmi ceri să te consult.

— Nu.

Aşeză laptopul în faţa ei.

— Vreau să-mi spui ce părere ai despre asta.

Îl privi cu suspiciune, apoi îşi ridică ochelarii. „Încă îi mai poartă la gât”, observă Hoffmann. Şi-i puse şi se uită la ecran, în timp ce derula documentul, el îi urmărea expresia feţei. Cicatricea hidoasă îi accentua într-un mod bizar frumuseţea chipului. Îşi amintea de ziua în care observase asta pentru prima oară. În opinia lui, acea zi marcase începutul vindecării sale.

— Păi, începu ea, ridicând din umeri, e vorba de o conversaţie între doi bărbaţi, evident. Unul îşi imaginează cum ar fi să ucidă, celălalt visează la moarte şi la experienţa morţii. Tonul e preţios şi bizar. Cred că dialogul a avut loc într-o cameră de chat de pe Internet sau pe un website. Cel care vrea să ucidă nu vorbeşte fluent limba engleză. Aşa-zisa victimă însă da.

Îl privi peste rama ochelarilor.

— Dar ţi-ai dat şi tu seama de astea. Nu văd ce-aş putea să-ţi mai spun.

— E ceva obişnuit?

— Absolut. Se întâmplă chiar zilnic. E una dintre laturile întunecate ale Internetului, iar noi trebuie să îi facem faţă. Internetul adună oameni care în alţi ani, din fericire, nu s-ar fi putut întâlni şi nici n-ar fi ştiut că au aceste înclinaţii

periculoase. Iar rezultatele sunt catastrofale. M-a consultat şi poliţia de câteva ori. Sunt website-uri care îi încurajează pe oameni, mai ales pe tineri, să se sinucidă. Sunt website-uri pentru pedofili, desigur. Pentru canibali…

Hoffmann se aşeză şi îşi puse capul în mâini.

— Cel care visează la moarte sunt eu, nu? spuse.

— Tu trebuie să ştii mai bine, dr. Hoffmann, nu eu. Nu-ţi aminteşti să fi scris asta?

— Nu. Şi totuşi, sunt acolo nişte gânduri pe care le recunosc ca fiind ale mele. Le aveam pe când eram bolnav. În ultimul timp se pare că am făcut multe lucruri de care nu-mi amintesc.

O privi.

— Credeţi că e ceva în creierul meu care îmi face lucrurile astea? Ceva care mă împinge să fac chestii ieşite din comun, de care apoi nu-mi amintesc?

— E posibil.

Împinse laptopul într-o parte şi reveni la computerul ei. Apăsă pe câteva taste, apoi dădu click de câteva ori.

— Văd că n-ai mai venit la mine din luna noiembrie, în 2001, fără nicio explicaţie. De ce?

— Mă vindecasem.

— Nu crezi că asta trebuia să decid eu?

— Nu, nu cred. Nu sunt un copil. Ştiu când mă simt bine. De ani de zile sunt sănătos. M-am însurat. Am o companie. Totul a fost în regulă. Până acum.

— Te-oi fi simţind bine, dar mi-e teamă că genul de tulburare depresivă severă pe care ai

avut-o tu poate reveni.

Derula documentul cu însemnările despre cazul lui şi dădea din cap dezaprobator.

— Văd că au trecut opt ani şi jumătate de la ultima şedinţă. Trebuie să-mi aminteşti ce a declanşat boala prima oară.

Hoffmann refulase cauza în mintea sa atât de mult timp, încât trebui să facă un efort ca să-şi amintească.

— Avusesem nişte probleme legate de cercetarea mea de la CERN. Am fost supus unei anchete interne foarte stresante. Într-un final, au închis proiectul la care lucram.

— Despre ce era proiectul?

— Despre inteligenţa artificială.

— Şi ai fost supus unui stres foarte asemănător în ultima vreme?

— Suficient de asemănător, recunoscu el.

— Ce fel de simptome depresive ai avut?

— Niciunul. De-asta e aşa de ciudat.

— Letargie? Insomnie?

— Nu.

— Impotenţă?

Se gândea la Gabrielle. Se întreba unde este. Spuse încet:

— Nu.

— Dar fanteziile suicidare pe care le aveai? Erau atât de vii, atât de detaliate! S-au întors?

— Nu.

— Bărbatul care te-a atacat e celălalt participant la discuţia de pe Internet? Hoffmann încuviinţă din cap.

— Unde e acum?

— Prefer să nu discut despre asta.

— Dr. Hoffmann, unde este acum?

Cum el nu voia să răspundă, Polidori îi spuse:

— Arată-mi mâinile, te rog.

Fără tragere de inimă, se ridică şi se apropie de birou. Întinse mâinile. Se simţea ca un copil căruia i se cere să demonstreze că s-a spălat înainte să se aşeze la masă. Polidori îi cercetă cu privirea pielea crăpată, după care îl studie din cap până în picioare.

— Ai avut o altercaţie cu cineva?

După o clipă de tăcere, Hoffmann îi răspunse:

— Da. Dar a fost autoapărare.

— E în regulă. Stai jos, te rog. Făcu întocmai.

— În opinia mea, spuse ea, trebuie să te vadă un specialist imediat. Există anumite tulburări, precum schizofrenia sau paranoia, care determină bolnavul să facă acţiuni ieşite din comun, pe care după aceea nu şi le aminteşte. Poate să nu fie cazul tău, dar nu cred că e bine să riscăm, nu? Mai ales dacă s-au văzut anomalii la tomografie.

— Poate că nu e bine.

— Aşadar, ce vreau eu de la tine este să aştepţi jos până ce-mi consult colegul. Ar fi bine să o suni pe soţia ta şi să-i spui unde eşti. Eşti de acord?

— Da, desigur.

Se aştepta să-l conducă la uşă, dar ea rămase la birou. În cele din urmă, se ridică şi luă laptopul.

— Mersi, zise. Cobor la recepţie.

— Foarte bine. O să dureze câteva minute.

Când ajunse la uşă, se întoarse. Îl fulgerase un gând.

— Dosarul la care te uitai e al meu.

— Da.

— E în computer?

— Da. Aici a fost dintotdeauna. De ce?

— Ce scrie în el, mai exact?

— Sunt însemnările mele despre tratament: medicamentele prescrise, şedinţele de psihoterapie.

— Înregistrezi şedinţele de obicei? Ezită.

— Uneori.

— Şedinţele cu mine le-ai înregistrat? Ezită iar.

— Da.

— Apoi ce se întâmplă cu ele?

— Le transcrie asistentul meu.

— Şi le ţii în computer.

— Da.

— Pot să le văd?

Din câţiva paşi fu lângă birou.

— Nu. Bineînţeles că nu!

Puse repede mâna pe mouse ca să închidă documentul, dar el o prinse imediat de încheietură.

— Te rog, lasă-mă să mă uit la dosarul meu personal.

Îndepărtă mouse-ul de ea. Mâna ei se îndreptă spre sertarul cu spray-ul paralizant. Hoffmann îi blocă accesul cu piciorul.

— N-o să-ţi fac rău, îi spuse. Vreau doar să văd ce ţi-am zis. Lasă-mă să mă uit un minut la transcrieri şi plec.

Groaza din ochii ei îi făcea rău lui Hoffmann, dar nu avea de gând să mai dea înapoi acum.

După câteva secunde, dr. Polidori cedă. Împinse scaunul în spate şi se ridică. El îi luă locul în faţa computerului. Jeanne îl privea din pragul uşii, de la o distanţă sigură, strângându-şi haina în jurul corpului ca şi cum i-ar fi fost frig.

— De unde ai luat laptopul ăla? îl întrebă.

Dar el nu o auzea. Compara cele două ecrane, derula un document pe unul, apoi pe celălalt, de parcă s-ar fi privit în două oglinzi întunecate. Cuvintele erau identice. Tot ce îi dezvăluise ei cu nouă ani în urmă fusese decupat, lipit şi urcat pe un website pe care neamţul îl citise.

Fără să-şi ridice privirea, o întrebă:

— Computerul ăsta e conectat la Internet?

Dar apoi văzu că era. Intră în registrul sistemului. Găsi imediat viruşi. Erau patru fişiere ciudate, ceva ce nu mai văzuse niciodată:

— Ţi-a spart cineva computerul, îi spuse. Şi a furat transcrierile.

Se uită spre prag, dar ea nu mai era acolo. Sala de consultaţii era goală, iar uşa, întredeschisă. Îi auzea vocea în depărtare. Părea că vorbeşte la telefon. Înşfacă laptopul şi se repezi pe scările înguste, acoperite cu mochetă. Recepţionerul sări din spatele biroului şi încercă să-l oprească, dar Hoffmann îl împinse într-o parte fără dificultate.

Afară, normalitatea zilei părea că-i râde în faţă. Câţiva bătrâni se adunaseră în cafenea, o

mamă plimba un cărucior, o bonă lua rufele de la spălătorie. Coti la stânga şi o apucă pe strada acoperită de frunze uscate, trecând repede pe lângă casele cenuşii, cu obloanele trase şi ieşire la stradă, pe lângă patiseria acum închisă, pe lângă gardurile vii şi maşinile mici. Nu ştia încotro se îndreaptă. De obicei, când făcea mişcare – indiferent dacă se plimba, făcea jogging sau alerga – se concentra mai bine, mişcarea îi stimula creativitatea. Nu se întâmpla asta acum. Avea mintea răvăşită. Porni în jos, pe panta unui deal. La stânga se aflau parcele de teren, apoi, spre uimirea lui, zări câmpii întinse, o fabrică imensă cu spaţiu de parcare, blocuri, iar în depărtare, munţii. Deasupra lui cerul se arcuia ca o cupolă, împânzit de o flotă de nori care înaintau ca nişte nave de război în defilare.

După un timp, ajunse la zidul de ciment care despărţea drumul de o autostradă suspendată. Strada se îngusta într-o pasarelă care se întindea pe partea stângă a autostrăzii asurzitoare. Ajuns în capătul ei, trecu printre nişte copaci şi ieşi pe malul fluviului. Ronul era lat, măsurând probabil două sute de metri de la un mal la celălalt şi curgea încet. Avea o culoare maro-verzuie, opacă. Şerpuia leneş pe terenurile întinse şi mângâia pădurile care se înălţau pe malul opus. Cele două maluri erau unite de un pod numit Passerelle de Chèvres. Îl recunoscu. Trecuse pe lângă el de multe ori şi văzuse copiii sărind de acolo vara ca să se răcorească. Priveliştea liniştită contrasta într-un mod bizar cu vuietul de pe autostradă. Pe când se apropia de pod, Hoffmann simţi că a ieşit

cu mult în afara cursului firesc al vieţii şi că îi va fi cumplit de greu să se întoarcă. Pe la jumătatea drumului, se opri şi se căţără pe balustrada de metal. I-ar fi trebuit doar câteva secunde să străbată distanţa de cinci sau şase metri până jos, unde ar fi fost luat de un curent uşor şi dus tot mai departe. Înţelegea de ce Elveţia este capitala lumii pentru sinuciderea asistată. Ţara întreagă părea să te încurajeze să dispari în intimitate, cu discreţie, fără să deranjezi pe nimeni.

Ideea îl tenta. Nu-şi putea face iluzii. Se vor găsi o grămadă de probe ADN şi de amprente în camera de hotel, care vor stabili o legătură între el şi victimă. Arestarea lui era numai o chestiune de timp. Îşi imagina ce îl aşteaptă: o armată de poliţişti, avocaţi şi ziarişti. Luni bune de acum înainte îl vor întâmpina bliţurile aparatelor de fotografiat. Se gândi la Quarry şi la Gabrielle, mai ales la ea.

„Dar nu sunt nebun”, îşi spuse. „Oi fi omorât eu un om, dar *nu sunt nebun.* Fie sunt victima unui plan elaborat menit să mă facă *să cre* ci că sunt nebun, fie e o înscenare şi cineva încearcă să mă şantajeze şi să mă distrugă”. Se întreba dacă poate să aibă încredere că autorităţile – de exemplu, pedantul şi ruginitul de Leclerc – vor da de capătul acestei curse elaborate şi diavoleşti mai iute decât el însuşi. Întrebarea conţinea şi răspunsul.

Scoase din buzunar mobilul neamţului. Telefonul lovi apa cu un pleoscăit scurt, lăsând pe suprafaţa mâloasă o cicatrice albă, ştearsă.

Pe malul îndepărtat, câţiva copii stăteau lângă

biciclete şi îl priveau. Coborî, parcurse şi restul podului, apoi trecu prin dreptul lor cu laptopul în mână. Se aştepta să strige după el, dar rămăseseră împietriţi şi muţi. Se gândi că, probabil, înfăţişarea lui are ceva care îi sperie.

Gabrielle nu mai fusese niciodată la CERN. Încă de la început îi aminti de universitatea ei din nordul Angliei: clădiri de birouri hidoase, din anii şaizeci şi şaptezeci, răspândite pe un campus uriaş, coridoare murdare, pline de oameni scorţoşi, majoritatea tineri, discutând în faţa unor afişe care anunţau conferinţe şi concerte. Avea până şi acelaşi iz academic de podea lustruită, căldură a corpurilor şi mâncare de la cantină. Îşi spuse că Alex s-ar simţi în largul lui mai degrabă aici decât în birourile elegante din Les Eaux-Vives.

Asistentul profesorului Walton o lăsă în holul Centrului de calcul şi plecă să îl caute. Acum, că era singură, îi venea să o ia la fugă. Ceea ce păruse o idee inspirată în baia din Cologny, după ce-i găsise cartea de vizită, acum i se părea o reacţie isterică şi jenantă. Îl sunase. Fără să ţină seama de uimirea lui, îl întrebase dacă poate să vină imediat şi îi spusese că îi va da mai multe amănunte când se vor întâlni. Căutând ieşirea, observă un calculator vechi într-o carcasă de sticlă. Când se apropie, văzu că este vorba de procesorul NeXT, cel care pornise World Wide Web-ul inventat la CERN în

1991. Afişul iniţial, destinat personalului de serviciu, era încă lipit de carcasa neagră de metal:

„Acest aparat este un server. NU ÎL OPRIŢI!” „Extraordinar!” îşi spuse. „Totul a început de la ceva atât de banal!”

— Cutia Pandorei, se auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse şi îl văzu pe Walton. Se întrebă de cât timp o priveşte.

— Sau legea efectelor neintenţionate. Încerci să reconstitui originea universului şi ajungi să inventezi eBay. Vino în biroul meu. Mi-e teamă că nu am mult timp la dispoziţie.

— Eşti sigur? Nu vreau să te deranjez. Pot să vin altă dată.

— E-n regulă, zise el, privind-o cu atenţie. Te interesează să faci artă din fizica particulelor sau e vorba de Alex?

— De fapt, e vorba de Alex.

— Mă gândeam eu.

O conduse pe coridorul acoperit de fotografii cu modele vechi de calculatoare către un corp de birouri ponosite, dar funcţionale. Uşi de sticlă mată, neoane orbitoare, linoleum, pereţi cenuşii. Nu se aştepta ca aceasta să fie casa Marelui Accelerator de Hadroni. Dar chiar şi acum şi-l putea imagina lejer pe Alex aici. Acesta era habitatul potrivit pentru bărbatul pe care îl luase de soţ şi nu biroul lui cu tapiţerie de piele şi capitonat cu ediţii princeps, amenajat în Cologny.

— Aici dormea marele om, spuse Walton, deschizând uşa unei cămăruţe spartane, în care se aflau două birouri şi două computere, cu vedere către parcare.

— Dormea?

— E drept că şi muncea. Douăzeci de ore de

lucru pe zi, patru ore de somn. Îşi punea salteaua în colţul ăla.

Zâmbi vag amintirii şi îşi întoarse ochii cenuşii spre ea, privind-o cu gravitate.

— Cred că Alex deja plecase de aici când l-ai cunoscut tu la petrecerea noastră de

Revelion. Sau urma să plece, oricum. Presupun că are o problemă.

— Da, are.

El încuviinţă, de parcă se aştepta la aşa ceva.

— Vino să stai jos.

O conduse pe coridorul care ducea către camera sa de lucru. Era identică, numai că avea un singur birou, iar Walton o personalizase într-un fel, acoperind linoleumul cu un vechi covor persan şi aşezând nişte plante la pervazul ruginit de metal. Pe dulap era un radio, de la care se auzea încet muzică clasică, un cvartet de coarde. Îl opri.

— Cu ce te pot ajuta?

— Spune-mi ce făcea el aici şi ce s-a întâmplat. Am înţeles că a avut o cădere nervoasă şi am o presimţire că trece iar prin ceva asemănător. Îmi cer scuze, zise ea, coborându-şi privirea. Nu ştiam pe cine altcineva să întreb.

Walton stătea la birou. Făcuse o turlă cu degetele sale lungi împreunate, de care îşi apăsa buzele. O studie o vreme. În cele din urmă, o întrebă:

— Ai auzit vreodată de Desertron?

Desertron, îi explică Walton, trebuia să fie marele accelerator de particule al Americii. Planul

era să se sape un tunel de optzeci şi şapte de kilometri în stâncile din Waxahachie, Texas. Dar în 1993 Congresul Statelor Unite, în infinita sa înţelepciune, a votat abandonarea proiectului. Contribuabilii americani au economisit 10 miliarde de dolari. („Cred că dansau în stradă de bucurie.”) în schimb, decizia a distrus carierele unei întregi generaţii de fizicieni americani, inclusiv pe cea a tânărului strălucit Alex Hoffmann, care îşi termina atunci doctoratul la Princeton.

Până la urmă, Alex s-a numărat printre cei norocoşi. Deşi avea numai douăzeci şi cinci de ani sau cam aşa ceva, era destul de renumit, aşa că a fost răsplătit cu o bursă la CERN, unde trebuia să lucreze la Marele Accelerator Electron-Pozitron, predecesorul Marelui Accelerator de Hadroni. Majoritatea colegilor săi au fost nevoiţi să plece şi să devină quanţi pe Wall Street, unde au construit derivate în loc de acceleratori de particule. Iar când nici *asta* n-a mers şi sistemul bancar s-a prăbuşit, Congresul a trebuit să-l salveze, ceea ce l-a costat pe contribuabilul american 3,7 trilioane de dolari.

— Asta e încă o ilustrare a legii consecinţelor neintenţionate, spuse Walton. Ştiai că

Alex mi-a oferit o slujbă acum cinci ani?

— Nu.

— Asta a fost înainte de criza bancară. I-am zis că, din punctul meu de vedere, ştiinţa sofisticată şi banii nu fac casă bună. E un compus instabil. Se poate să fi folosit cuvintele „magie neagră”. Din păcate, ne-am certat iar.

Dând din cap cu înflăcărare, Gabrielle îi spuse:

— Înţeleg ce vrei să spui. E un fel de tensiune. Am simţit-o la el dintotdeauna, dar mai ales în ultimul timp.

— Da, asta e. De-a lungul timpului, am cunoscut destul de mulţi oameni care au trecut de la ştiinţa pură la bani – niciunul nu a avut aşa de mult succes ca Alex, ce-i drept – şi întotdeauna îţi dai seama, deşi ei n-ar recunoaşte-o nici în ruptul capului, că în sinea lor se dispreţuiesc pe ei înşişi.

Părea că suferă pentru ce ajunsese profesia lui, de parcă toţi ar fi căzut dintr-o stare de graţie şi iarăşi îi aminti lui Gabrielle de un preot. Era înzestrat cu o calitate nepământeană, la fel ca Alex.

Îl ajută să-şi reia discursul.

— Ziceai ceva de anii nouăzeci…

— Da, aşa, să ne întoarcem la anii nouăzeci.

Alex ajunsese în Geneva la câţiva ani după ce savanţii de la CERN inventaseră World Wide Web. Oricât de straniu ar suna, asta a fost ceea ce i-a captivat imaginaţia. Nu recrearea Big Bangului sau găsirea particulei lui Dumnezeu, nu antimateria, ci posibilitatea unei puteri de procesare în serie, care să dea naştere unei maşini cu raţiune proprie, unui creier global.

— Era un romantic în privinţa asta. Periculos. Am fost şeful lui de secţie la Centrul de Calcul. Eu şi Maggie l-am ajutat să se pună pe picioare. Avea grijă de băieţii noştri când erau mici. Nu se pricepea deloc.

— Sunt convinsă, zise Gabrielle şi îşi muşcă buza, imaginându-şi-l pe Alex în preajma copiilor.

— Dar *de loc*! Când veneam acasă îl găseam

dormind sus în paturile lor, iar ei se uitau la televizor la parter. Era prea dur cu el însuşi, se extenua. Avea obsesia asta cu inteligenţa artificială, deşi nu-i plăceau conotaţiile prezumţioase ale IA şi prefera să-i spună MRA – maşină cu raţiune autonomă. Ai înclinaţii spre partea tehnică?

— Nu, deloc.

— Şi nu e greu să fii căsătorită cu Alex?

— Sincer, cred că e exact invers. Asta face relaţia să meargă.

„Sau făce a”, era gata să adauge. Se îndrăgostise de matematicianul introvertit, de stângăcia lui în relaţiile sociale, de naivitatea lui bizară. Acum îi era greu să îl înţeleagă pe noul Alex, preşedintele miliardar al fondului de hedging.

— Păi, fără să intru în detalii prea tehnice, una dintre provocările întâlnite aici este simpla analiză a informaţiilor pe care le producem. Acum merge cu douăzeci şi şapte de trilioane de biţi pe zi. Soluţia lui Alex a fost să inventeze un algoritm care trebuia să înveţe ce să caute, să zicem, apoi să ştie singur cum să procedeze mai departe. Asta l-ar face să lucreze infinit mai repede decât un om. În teorie, ideea era genială, dar în practică, s-a dovedit a fi un dezastru.

— Deci nu a funcţionat?

— Ba da, a funcţionat. Ăsta a fost dezastrul. S-a răspândit în sistem ca o ciumă. Într-un final, a trebuit să-l punem în carantină, adică să oprim tot. Din păcate, am fost nevoit să-i spun lui Alex că linia asta de cercetare e prea nesigură ca să mai

fie continuată. Necesita o restricţionare, ca tehnologia nucleară, altfel era ca şi cum ai dezlănţui un virus. N-a vrut să mă asculte. Lucrurile au luat o întorsătură neplăcută pentru un timp. La un moment dat a fost scos din instituţie cu forţa.

— Şi atunci a suferit căderea nervoasă? Walton încuviinţă cu tristeţe.

— N-am văzut niciodată un om atât de nefericit. Ai fi zis că i-am omorât copilul.

15.

„În timp ce mă gândeam la toate acestea (…) mi-a venit în minte un nou concept: «sistemul nervos digital». (…) Un sistem nervos digital constă din procesele digitale care permit unei companii să observe şi să reacţioneze la mediul de afaceri, să perceapă mai bine provocările competitorilor să-i şi să poată genera şi organiza reacţii în timp util”. {56}

Bill Gate’s, @face îi cu vite za gândului (2000).

Când Hoffmann ajunse la birou, programul de lucru se terminase. Era înjur de 18.00 în Geneva, ora prânzului în New York. Oamenii ieşeau din clădire, îndreptându-se spre casă, spre bar sau

spre sala de fitness. Stătea vizavi şi se uita după poliţişti. După ce se convinse că nu sunt prin preajmă, traversă strada cu paşi mari, se opri sumbru în faţa scanerului de recunoaştere facială, intră, traversă holul ca o săgeată, se urcă într-un lift şi ajunse la ringul de tranzacţionare. Locul era încă înţesat de lume. Majoritatea angajaţilor nu plecau înainte de ora opt. Îşi lăsă capul în jos şi se îndreptă spre birou, încercând să nu ia în seamă privirile curioase pe care le atrăgea. De la biroul ei, Marie Claude îl privea venind. Deschise gura să-i spună ceva, dar Hoffmann îşi ridică mâinile.

— Ştiu, spuse. Am nevoie de zece minute, apoi mă ocup de toate. Nu lăsa pe nimeni înăuntru, O.K?

Intră şi închise uşa. Se aşeză pe scaunul ortopedic, scump, cu mecanismul său revoluţionar de înclinare a spătarului şi deschise laptopul neamţului. Cine îi citise dosarele medicale? Asta era întrebarea. Cel care o făcuse era în spatele întregii poveşti. Hoffmann era derutat. Nu crezuse niciodată că poate avea duşmani. E adevărat că nu avea prieteni. Dar corolarul singurătăţii sale, îşi spusese dintotdeauna, este lipsa duşmanilor.

Capul îi zvâcnea din nou de durere. Îşi trecu degetele peste zona rasă. Parcă era o minge de fotbal cusută. Avea umerii înţepeniţi. Începu să-şi maseze gâtul, rezemându-se de spătar, cu ochii la detectorul de incendiu, aşa cum mai făcuse de o mie de ori până atunci, de fiecare dată când încerca să se concentreze. Contempla luminiţa roşie, la fel ca aceea de pe tavanul dormitorului din Cologny, care întotdeauna îl făcea să se

gândească la Marte înainte să adoarmă. Încetul cu încetul, se opri din masaj.

— Căcat, spuse el în şoaptă.

Se îndreptă din spinare şi se uită la screensaverul de pe laptop: era o imagine cu el, privind în sus, în gol, absent. Se căţără pe scaun, făcându-l să se clatine periculos sub picioarele lui când se urcă pe birou. Detectorul de incendiu era un pătrat din plastic alb, cu un senzor pentru monoxid de carbon, o luminiţă care arăta că primeşte curent, un buton de testare şi o mască peste alarma propriu-zisă. Pipăi pe la margini. Părea să fie lipit de tavan. Trase de el şi îl răsuci. Într-un final, îngrozit şi înciudat, îl apucă tare şi îl smulse cu totul.

Ţiuitul de protest pe care îl declanşă aparatul era atât de puternic, încât lui Hoffmann i se părea că ar putea să-l atingă cu mâna. Carcasa tremura în mâinile lui, aerul vibra odată cu ea. Era încă legat de tavan printr-un cablu şi, când Hoffmann îşi puse degetul în spatele aparatului ca să-l oprească, primi un şoc electric care muşcă din el cu violenţa unui animal. Îi ajunse până la inimă. Ţipă, aruncă detectorul, lăsându-l să atârne şi îşi scutură cu putere degetele, ca şi cum le-ar fi uscat. Ţiuitul îl afecta la nivel fizic. Simţea că o să-i curgă sânge din urechi dacă nu îl opreşte imediat. De data aceasta, apucă detectorul de carcasă şi se lăsă cu toată greutatea, aproape legănându-se cu el. Aparatul ieşi cu o bucată din tavan. Liniştea subită era la fel de şocantă ca ţiuitul.

Mult mai târziu, când a trebuit să retrăiască ultimele ore, Quarry a fost întrebat ce moment l-a îngrozit cel mai tare, iar el a răspuns că, lucru curios, cea mai înspăimântătoare a fost clipa în care a auzit alarma şi a fugit dintr-un capăt al ringului de tranzacţionare în celălalt, unde l-a găsit pe Hoffmann, singurul om capabil să înţeleagă un algoritm care chiar şi atunci mai făcea încă un pariu neprotejat de treizeci de miliarde de dolari, plin de sânge şi praf, stând pe birou, sub gaura din tavan şi vorbind fără noimă despre faptul că îl spionează cineva pretutindeni.

Quarry nu era primul sosit. Găsise uşa deschisă, iar înăuntru se aflau Marie-Claude şi nişte quanţi. Quarry îşi făcu loc printre ei cu umerii şi le ordonă să se întoarcă la lucru, înălţându-şi capul, îşi dădu seama imediat, chiar şi din acel unghi, că Hoffmann suferise o traumă. Privirea lui era sălbatică, iar hainele, răvăşite. Avea sânge uscat în păr. Mâinile îi arătau de parcă până atunci ar fi lovit în ciment.

— O.K., Alexi, cum merge treaba acolo? îl întrebă, încercând să pară cât mai degajat.

— Uită-te şi singur, îi strigă Hoffmann surescitat.

Sări de pe birou şi îi întinse palma. Ţinea în mână componentele dezmembrate ale detectorului de incendiu. Le scormonea cu degetul arătător, ca un naturalist care inspectează măruntaiele unei creaturi moarte. Ridică o lentilă mică de care atârna un cablu scurt.

— Ştii ce-i asta?

— Nu sunt sigur.

— E o cameră web.

Lăsă piesele să-i alunece printre degete pe birou. Unele căzură pe podea.

— Ia uită-te la asta!

Îi dădu lui Quarry laptopul. Ciocăni uşor în ecran.

— Unde crezi că a fost făcută poza asta?

Se lungi din nou pe scaun. Quarry se uita când la el, când la ecran. Apoi ridică ochii în tavan.

— Drace! De unde-l ai?

— A fost al tipului care m-a atacat azi-noapte.

Încă de atunci observase Quarry utilizarea ciudată a timpului trecut – „a fost”? – şi se întrebase cum de intrase laptopul în posesia lui Hoffmann. Dar nu avea timp să îi ceară lămuriri.

Hoffmann sărise deja în picioare. Nu mai gândea limpede. Nu putea să stea locului.

— Vino, spuse Hoffmann, făcându-i semn. Vino!

Îl apucă pe Quarry de braţ şi îl scoase din cameră. Îi arătă tavanul de deasupra biroului lui Marie-Claude, unde se afla un detector identic. Îşi duse degetul la buze. Apoi îl conduse la marginea ringului de tranzacţionare şi îi mai arătă încă unul, două, trei, patru. Era unul şi în sala de şedinţe. Chiar şi la toaletă bărbaţilor. Se urcă pe chiuvetă. Reuşi să-l atingă. Trase tare şi detectorul se desprinse, însoţit de mult moloz. Hoffmann sări jos şi i-l arătă lui Quarry. Altă cameră web.

— Sunt peste tot. Le-am observat de luni de zile, dar nu le-am văzut niciodată cu adevărat. Sigur e unul şi în biroul tău. Eu am câte unul în

fiecare cameră, chiar şi în dormitor. Iisuse! Chiar şi în *baie.*

Îşi duse mâna la frunte. Abia acum înţelegea proporţiile situaţiei.

— Incredibil!

Deşi nu o mărturisise niciodată, Quarry se temuse dintotdeauna că rivalii s-ar putea să încerce să-i spioneze. El cu siguranţă ar fi făcut-o dacă ar fi fost în locul lor. De aceea apelase la serviciile lui Genoud de consultanţă în securitate. Îngrozit, întoarse detectorul în palmă:

— Crezi că sunt camere în *toate!*

— Păi putem să le verificăm, dar eu aşa cred.

— Doamne şi când te gândeşti că îi dăm lui Genoud o avere ca să cureţe locul de microfoane!

— Asta e toată frumuseţea. Numai el putea să le pună, nu vezi? El s-a ocupat şi de casa mea atunci când am cumpărat-o. Ne-a ţinut sub supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Uite.

Hoffmann îşi scoase telefonul mobil.

— El s-a ocupat şi de codificarea telefoanelor noastre, nu?

Îl desfăcu. Fără să ştie de ce, gestul îi aminti lui Quarry de un om care sparge cleştii unui homar. Dintr-o singură mişcare, demontă mobilul lângă chiuvetă.

— E dispozitivul ideal pentru interceptarea convorbirilor. Nici nu trebuie să-i pui microfon, pentru că are deja unul încorporat. Am citit despre asta în *Wall Stre e t Journal.* Crezi că l-ai închis, dar de fapt e activ în permanenţă şi îţi înregistrează conversaţiile chiar şi când nu

vorbeşti la telefon. Şi îl ţii tot timpul încărcat. Al meu s-a comportat foarte straniu astăzi.

Era atât de convins că are dreptate, încât Quarry se molipsi de paranoia lui. Îşi examină telefonul cu mare atenţie, ca şi cum ar fi fost o grenadă gata să-i explodeze în mână, după care îşi sună secretara.

— Amber, caută-l, te rog, pe Maurice Genoud şi adu-l aici imediat. Spune-i să lase alte treburi şi să vină în biroul lui Alex.

După aceea închise.

— Să vedem ce are de spus nemernicul. N-am avut încredere în el niciodată. Mă întreb ce pune la cale.

— Păi e destul de evident, nu crezi? Suntem un fond de hedging care aduce optzeci şi trei la sută profit. Dacă cineva ne-ar clona, copiindu-ne toate tranzacţiile, ar face o avere. Nici n-ar avea nevoie să ştie cum procedăm. Deci e evident de ce vor să ne spioneze. Singurul lucru pe care nu-l înţeleg este de ce a făcut celelalte chestii.

— Ce chestii?

— A făcut un cont în insulele Cayman, a transferat bani m şi din el, a trimis e-mailuri în numele meu, mi-a cumpărat o carte despre groază şi teroare, a sabotat expoziţia lui Gabby, mi-a citit dosarele medicale şi mi-a adus pe cap un psihopat. Parcă ar fi fost plătit să mă scoată din minţi!

Ascultându-l, Quarry deveni iar neliniştit, dar înainte să apuce să spună ceva îi sună telefonul. Era Amber.

— Domnul Genoud era jos. Urcă acum.

— Mersi, zise Quarry, apoi i se adresă lui

Hoffmann: Se pare că e în clădire. E cam ciudat, nu? Ce caută aici? Poate ştie că suntem pe urmele lui.

— Poate.

Dintr-odată, Hoffmann se puse iar în mişcare. Ieşi din toaleta bărbaţilor, traversă holul şi intră în birou. Îi mai venise o idee. Deschise cu putere sertarul şi scoase cartea pe care o văzuse Quarry de dimineaţă: volumul de Darwin pentru care îl sunase la miezul nopţii.

— Uită-te la asta, spuse Hoffmann, întorcând filele.

O ridică şi îi arătă o poză cu un bătrân înnebunit de groază. „O imagine grotescă”, îşi spuse Quarry. „Parcă-i dintr-un spectacol de circ ambulant”.

— Ce vezi?

— Văd un smintit din Epoca Victoriană, care arată de parcă tocmai s-a căcat o cărămidă.

— Da, dar mai uită-te o dată. Vezi electrozii ăştia?

Quarry se uită. Două mâini, una de fiecare parte a feţei, aplicau nişte tije subţiri de metal pe frunte. Capul victimei era susţinut de un suport de oţel. Bărbatul părea îmbrăcat în halat chirurgical.

— Bineînţeles că îi văd.

— Electrozii îi aplică un doctor francez, Guillaume-Benjamin-Armand Duchenne, care credea că expresiile feţei umane sunt oglinda sufletului. Stimula muşchii faciali utilizând ceea ce victorienii numeau galvanism, adică electricitatea produsă de o reacţie acidă. O foloseau adesea ca să facă o broască moartă să sară. Atracţia

petrecerii.

Aşteptă să înţeleagă Quarry importanţa celor spuse, dar, pentru că prietenul lui încă părea derutat, adăugă:

— E un experiment care provoacă apariţia expresiei faciale caracteristice groazei cu scopul de a o imortaliza.

— O.K., spuse Quarry cu prudenţă. Am înţeles. Exasperat, Hoffmann agită cartea în aer.

— Păi nu asta mi se întâmplă *mie!* Asta e singura ilustraţie din carte unde poţi vedea clar electrozii. În celelalte, Darwin a cerut să fie scoşi. Sunt subiectul unui experiment conceput să mă facă să trăiesc groaza, iar reacţiile mele sunt în permanenţă monitorizate.

Quarry aşteptă un moment, pentru că nu avea curaj să vorbească, apoi zise:

— Îmi pare rău să aud asta, Alexi. Cred că te simţi groaznic.

— Întrebarea este: cine face asta şi de ce? E clar că nu a fost ideea lui Genoud. El e numai o unealtă.

Acum era însă rândul lui Quarry să nu fie atent. Se gândea la responsabilităţile pe care le avea ca director executiv faţă de investitori, faţă de angajaţi şi (nu i-a fost ruşine să recunoască ulterior) faţă de el însuşi. Mintea lui se întorsese cu mulţi ani în urmă, vizualizând dulăpiorul cu medicamente al lui Hoffmann – atât de multe, încât puteau să ţină un drogat fericit timp de şase luni. Îşi aminti apoi cum îi ordonase lui Rajamani să nu consemneze în procesul-verbal nicio îngrijorare legată de sănătatea mentală a

preşedintelui companiei. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă totul ar deveni public.

— Hai să luăm loc, îi propuse lui Hoffmann. Trebuie să vorbim despre ceva. Hoffmann se enervă că îi luase avântul.

— E urgent?

— Chiar este, da.

Quarry se aşeză pe canapea şi îi făcu semn lui Hoffmann să i se alăture.

Dar Hoffmann îi ignoră gestul şi se duse la birou. Şterse cu mâna mizeria făcută de senzorul de incendiu.

— O.K., poţi să începi. Dar să nu spui nimic până nu-ţi scoţi bateria din telefon.

Hoffmann nu era surprins că Hugo nu pricepuse semnificaţia cărţii lui Darwin. Întreaga lui viaţă înţelesese lucrurile mai repede decât ceilalţi. De aceea era nevoit să-şi petreacă multe zile călătorind de unul singur în mintea sa. Într-un final, ceilalţi îl prindeau din urmă, dar atunci el era de mult în altă parte.

Îl privea pe Quarry desfăcându-şi telefonul şi aşezând cu grijă bateria pe măsuţa de cafea.

— Avem o problemă cu VIXAL-4, spuse Quary.

— Ce problemă?

— A ridicat Delta Hedge. Hoffmann îl ţintui cu privirea.

— Vorbeşti prostii!

Îşi trase tastatura mai aproape, se logă şi începu să verifice poziţiile după sector, mărime, tip şi dată. Clickurile mouse-ului erau la fel de

rapide ca semnalele Morse şi fiecare imagine era pentru el mai uimitoare decât cea de dinainte.

— Ce demenţă! Nu asta era programat să facă.

— Aproape totul s-a întâmplat între masa de prânz şi deschiderea burselor americane. N-am putut să dăm de tine. Partea bună e că a ghicit bine până acum. Dow a scăzut cu aproape o sută şi, dacă te uiţi la „Profit şi pierdere”, am crescut cu peste două sute de milioane astăzi.

— *Dar nu asta trebuie să facă,* repetă Hoffmann.

Bineînţeles că trebuia să existe o explicaţie raţională. Întotdeauna există una. Şi în cele din urmă o va găsi. Sigur avea legătură cu tot ce i se întâmplase lui.

— O.K., în primul rând, suntem siguri că informaţiile astea sunt corecte? Putem să avem încredere în ce vedem pe ecran? Sau e vreun sabotaj? Un virus?

Îşi amintea de programele virusate din computerul psihiatrului.

— S-ar putea ca întreaga companie să fie supusă unui atac cibernetic din partea unei persoane sau a unui grup. V-aţi gândit la asta?

— Poate că este, dar asta nu explică vânzarea short de acţiuni Vista Airways. Şi, crede-mă, nu pare deloc să fie o coincidenţă.

— Da, dar chiar este. Am mai vorbit despre asta. Quarry îl întrerupse nervos.

— Ştiu că am mai vorbit, dar povestea s-a schimbat în cursul zilei. Acum se pare că accidentul n-a fost cauzat de nicio defecţiune

tehnică. O avertizare de bombă a fost pusă pe un website terorist islamic în timp ce avionul era în aer. FBI n-a fost pe fază. Noi da.

Hoffmann nu reuşi să înţeleagă din prima. Informaţiile veneau prea repede.

— Dar asta depăşeşte cu mult parametrii lui VIXAL. Ar fi un punct de inflexiune extraordinar! Un salt de proporţii!

— Credeam că e un algoritm care învaţă singur.

— Aşa e.

— Atunci poate că a învăţat ceva.

— Nu fi idiot, Hugo. Nu merge aşa.

— O.K., deci nu merge aşa. Bine, nu eu sunt expertul. Chestia este că trebuie să luăm o decizie cât mai rapid. Fie anulăm VIXAL, fie mâine după-amiază scoatem două miliarde şi jumătate numai ca să ne lase băncile să ne continuăm tranzacţiile.

Marie-Claude bătu la uşă şi intră.

— A venit *monsie un* Genoud.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse Quary lui Hoffmann.

Se simţea ca într-un joc video, când toate obiectele zboară spre el în acelaşi timp. Marie-Claude se dădu la o parte, lăsându-l pe fostul poliţist să intre. Privirea acestuia se îndreptă imediat spre gaura din tavan.

— Intră, Maurice, spuse Quarry. Închide uşa. După cum poţi vedea, ne-am ocupat singuri de treburi pe aici. Şi ne întrebam dacă ai să ne dai vreo explicaţie.

— Nu cred, zise Genoud, închizând uşa. De ce aş avea?

— Măi să fie, spuse Hoffmann, omul ştie să-şi păstreze cumpătul, Hugo, nu glumă. Trebuie să recunoşti.

Quarry îşi ridică mâna.

— O.K., Alex. Te rog, aşteaptă un minut. În regulă, Maurice. Lasă vrăjeala. Trebuie să ştim de cât timp se întâmplă asta. Trebuie să ştim cine te plăteşte. Şi mai trebuie să ştim dacă ai umblat la calculatoarele noastre. E urgent, pentru că suntem într-o situaţie foarte volatilă. Nu vrem să chemăm poliţia să se ocupe de tine, dar o s-o facem dacă e cazul. Aşa că depinde de tine, iar sfatul meu e să fii cât se poate de sincer.

După câteva momente, Genoud se uită la Hoffmann.

— Pot să-i spun?

— Să-i spui ce? zise Hoffmann.

— Mă puneţi într-o situaţie foarte neplăcută, dr. Hoffmann.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte, îi spuse Hoffmann lui Quarry.

— Foarte bine, dată fiind situaţia în care sunt pus, să nu vă aşteptaţi să mai păstrez discreţia, zise Genoud şi se întoarse către Quarry. Dr. Hoffmann mi-a dat instrucţiile.

Calmul cu care vorbise i se părea lui Hoffmann atât de insolent, încât îi venea să-i ardă o palmă.

— Măgarule! Chiar crezi că o să te creadă cineva?

Genoud continuă netulburat, adresându-i-se direct lui Quarry şi ignorându-l pe

Hoffmann.

— E adevărat. Când v-aţi mutat în birourile

astea, mi-a dat instrucţii să instalez camere ascunse. Ştiam că nu avea de gând să-ţi spună. Dar, având în vedere că el este directorul companiei, am crezut că îmi este permis să fac ce-mi cere. Iar ăsta e adevărul absolut, jur.

Hoffmann zâmbi şi clătină din cap.

— Hugo, asta e o absurditate fără margini! Numai tâmpenii de-astea am auzit toată ziua. N-am vorbit niciodată cu tipul ăsta să instaleze camere de supraveghere. De ce aş vrea să-mi filmez propria companie? Şi de ce mi-aş asculta propriul telefon? E o absurditate fără margini, repetă Hoffmann.

— N-am spus niciodată că am vorbit despre asta, zise Genoud. După cum ştiţi prea bine, dr. Hoffmann, instrucţiile mi le-aţi trimis prin e-mail.

E-mail! Iarăşi!

— Tu-mi spui că ai pus toate camerele de filmat şi în tot timpul ăsta, în ciuda miilor de franci aruncaţi, n-am discutat nici măcar o singură dată despre asta?

— Exact.

Hoffmann pufăi cu dispreţ şi neîncredere.

— E de necrezut! Nu ţi s-a părut ciudat deloc? îl întrebă Quarry pe Genoud.

— Nu neapărat. Mi-a dat impresia că e ceva neoficial, ca să zic aşa. Că nu vrea să recunoască ce face. Am încercat să aduc o dată vorba despre asta, dar s-a uitat direct prin mine.

— Cred şi eu. N-aveam de unde să ştiu despre ce vorbeşti. Şi cum dracu' te-am plătit pentru asta?

— Prin transfer de numerar, spuse Genoud. De

la o bancă din insulele Cayman. Hoffmann rămase înlemnit. Quarry se uita la el cu atenţie.

— O.K., zise el împăciuitor. Să spunem că ai primit într-adevăr nişte e-mail-uri. De unde ştiai că sunt chiar de la mine şi nu de la altcineva?

— De ce m-aş fi gândit la asta? E vorba de compania ta, apărea adresa ta de e-mail, am fost plătit prin contul tău bancar. Şi, ca să fiu sincer, dr. Hoffmann, chiar ai o reputaţie de om greu de abordat.

Frustrat, Hoffmann trase o înjurătură şi lovi cu pumnul în birou.

— Iar o luăm de la capăt! Cică am comandat o carte pe Internet. Cică i-am cumpărat toată expoziţia lui Gabrielle prin Internet. Cică i-am cerut, tot pe Internet, unui nebun să mă omoare!

Îşi aminti fără să vrea scena înfiorătoare de la hotel, felul în care se clătina capul mortului. Uitase de ea câteva minute. Îl observă pe Quarry privindu-l cu groază.

— Cine-mi face asta, Hugo? întrebă disperat. Cine face toate astea şi mai şi filmează?

Trebuie să mă ajuţi să aflu! Sunt prins într-un coşmar din care nu pot să mai ies.

Quarry simţea că îi vâjâie capul. Făcu un efort să-şi păstreze calmul.

— Bineînţeles că o să te ajut, Alex. Haide să-i dăm de capăt, o dată pentru totdeauna! Se întoarse către Genoud:

— Maurice, presupun că ai păstrat toate e-mail-urile.

— Normal.

— Poţi să ni le arăţi?

— Bineînţeles, dacă asta doriţi.

Stilul lui Genoud devenise foarte scorţos şi protocolar în timpul ultimului schimb de replici. Îşi ţinea spatele drept, de parcă onoarea lui de fost poliţist ar fi fost pusă sub semnul întrebării. „Ce ipocrit afurisit!” îşi spuse Quarry, gândindu-se că, oricare ar fi adevărul, omul instalase totuşi o reţea de supraveghere secretă.

— În regulă. Atunci n-o să te superi dacă ni le arăţi şi nouă. Alex, lasă-l la computerul tău.

Hoffmann se ridică de pe scaun ca în transă. Cioburile de la detectorul de incendiu trosniră sub tălpile sale. Din reflex, se uită la dezastrul pe care-l făcuse în tavan. Prin gaură se vedea un hău întunecat. Înăuntru, acolo unde se atingeau firele, scântei albealbăstrui izbucneau intermitent. I s-a părut că vede ceva mişcându-se în spaţiul gol. Închise ochii, dar scânteile i se întipăriseră pe retină. Strălucirea era atât de puternică, de parcă s-ar fi uitat la soare. Viermele suspiciunii îi muşca din creier.

Aplecat deasupra calculatorului, Genoud strigă triumfător:

— Uite!

Se ridică şi se dădu la o parte, lăsându-i pe Hoffmann şi pe Quarry să vadă e-mailurile. Selectase mesajele salvate în aşa fel încât pe ecran să apară numai cele primite de la Hoffmann. Erau cu zecile şi fuseseră trimise cu un an în urmă. Quarry apucă mouse-ul şi începu să le deschidă la întâmplare.

— Toate sunt trimise de pe adresa ta de e-mail, Alex. Nu încape nicio îndoială.

— Da, simt convins. Dar nu eu le-am trimis.

— Bine, dar cine?

Hoffmann se gândea. Nu mai putea fi vorba de hackeri, securitate compromisă sau server clonat. Era ceva de anvergură, ca şi cum în companie s-ar fi dezvoltat un sistem dual de operare.

Quarry citea mai departe.

— Nu-mi vine să cred, spuse el. Te-ai spionat şi pe tine în propria casă!

— N-am chef să mă repet, dar nu sunt eu la mijloc.

— Îmi pare rău, Alex, dar e mâna ta. Ascultă aici: „Către: Genoud. De la: Hoffmann. Nevoie urgentă camere web Cologny douăzeci şi patru bucăţi ascunse imediat”.

— Haide, omule! Eu nu vorbesc aşa. Nimeni nu vorbeşte aşa.

— Ba se pare că da. Uită-te pe ecran. Hoffmann se întoarse deodată către Genoud.

— Unde sunt transmise informaţiile? Ce se întâmplă cu imaginile şi înregistrările audio?

— După cum ştii, totul e trimis prin flux digital către un server securizat.

— Probabil sunt *mii* de ore înregistrate! exclamă Hoffmann. Cine are timp să le vadă pe toate? Eu cu siguranţă n-aş putea. Îţi trebuie o întreagă echipă pentru asta. Nu-ţi ajunge o singură zi.

Genoud ridică din umeri.

— Nu ştiu. Adesea m-am întrebat şi eu. N-am făcut decât să urmez ordinele.

„Numai o maşină poate să analizeze cantitatea asta de informaţii”, îşi spuse Hoffmann. „Ar fi avut

nevoie de cea mai recentă tehnologie de recunoaştere facială şi vocală… de instrumente de căutare…”

Quarry îi întrerupse şirul gândurilor cu altă exclamaţie:

— Când am închiriat noi o unitate industrială în Zimeysa?!

— Pot să vă spun exact, domnule Quarry, răspunse Genoud. Acum şase luni. E un spaţiu imens. Se află pe Route de Clerval, la numărul cincizeci şi patru. Dr. Hoffmann a comandat un nou sistem de securitate şi supraveghere pentru locaţia asta.

— Ce se află acolo? întrebă Hoffmann.

— Calculatoare.

— Cine le-a pus acolo?

— Nu ştiu. O firmă de calculatoare.

— Deci nu eşti singura persoană căreia i-am scris? Am vorbit prin e-mail şi cu firme?

— Nu ştiu. Presupun că da. Quarry încă mai citea mesajele.

— Incredibil, îi spuse lui Hoffmann. Dacă e adevărat ce scrie aici, atunci eşti proprietarul absolut al întregii clădiri!

— E adevărat, dr. Hoffmann, zise Genoud. Mi-aţi dat contractul de securitate. De-asta mă aflam aici când m-aţi chemat.

— Chiar e adevărat? insistă Quarry. E clădirea ta?

Dar Hoffmann nu-l mai asculta. Îşi amintea de vremurile de la CERN, când Bob Walton trimisese un memoriu către preşedinţii Comitetelor de experimente şi către cel al Consiliului consultativ

tehnic, cu propunerea ca proiectul de cercetare al lui Hoffmann, MRA-1, să fie închis. Memoriul conţinea şi o avertizare lansată de Thomas S. Ray, inginer de sistem software şi profesor de zoologie la Universitatea din Oklahoma:

„Entităţile artificiale care se dezvoltă liber şi autonom ar trebui considerate primejdioase pentru viaţa organică şi ar trebui întotdeauna ţinute într-un spaţiu restricţionat, cel puţin până când toată lumea înţelege adevăratul potenţial de care dispun. Evoluţia este un proces egoist. Chiar şi organismele digitale captive pot intra într-un conflict de interese cu noi”.

Trase adânc aer în piept.

— Hugo, trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Desigur. Maurice, vrei să ieşi un minut?

— Nu, cred că el ar trebui să stea aici şi să lămurească situaţia. Vreau să copiezi toate e-mail-urile pe care le-ai primit de la mine, îi spuse lui Genoud. Mai vreau o listă cu tot ce ai făcut la aşa-zisele mele ordine. Încă una cu tot ce ţine de unitatea industrială din Zimeysa. După care vreau să scoţi toate camerele şi microfoanele din toate clădirile pe care le avem. Începi de la mine de acasă. Şi vreau să termini până diseară. Ai înţeles?

Genoud se uită la Quarry pentru confirmare. Quarry ezită, apoi încuviinţă.

— Cum doreşti, răspunse Genoud sec.

Îl lăsară să-şi vadă de treabă. Odată ieşiţi din birou, după ce închiseră uşa, Quarry spuse:

— Sper din tot sufletul că ai o explicaţie, Alex. Pentru că, drept să-ţi spun…

Hoffmann duse un deget în dreptul buzelor şi se uită la detectorul de incendiu de deasupra biroului lui Marie-Claude.

— O, bine, înţeles, zise Quarry cu multă emfază. Mergem în biroul meu.

— Nu, nu e sigur. Aici.

Hoffmann îl conduse la toaletă şi închise uşa. Detectorul de incendiu zăcea făcut bucăţi lângă chiuvetă, acolo unde îl lăsase. Abia îşi mai recunoştea chipul în oglindă. Arăta ca unul care scăpase din aripa securizată a unui spital de boli nervoase.

— Hugo, mă crezi nebun? îl întrebă.

— Dacă tot mă întrebi, să fiu al naibii că da. Sau poate. Nu ştiu.

— Nu, e-n regulă. Nu te condamn dacă aşa crezi. Înţeleg cum se vede din exterior. Iar ce urmează să-ţi spun n-o să-ţi schimbe părerea.

Nici lui nu-i venea să creadă ce spune.

— Cred că problema noastră principală e VIXAL.

— Pentru că a ridicat Delta Hedge?

— Pentru că a ridicat Delta Hedge, dar şi pentru că a făcut mai mult decât am anticipat.

Quarry îl privea printre gene.

— Despre ce vorbeşti? Nu înţeleg.

Uşa se deschise puţin. Cineva încerca să intre. Quarry o ţinu cu mâna.

— Nu acum, spuse el, fără să-şi dezlipească privirea de la Hoffmann. Dispari şi pişăte într-o găleată!

— O.K., Hugo, răspunse o voce.

Quarry închise uşa, lipindu-se cu spatele de

ea.

— Mai mult decât ai anticipat? Cum adică?

— S-ar putea ca VIXAL să ia nişte decizii care nu sunt în totalitate compatibile cu interesele noastre, zise Hoffmann cu prudenţă.

— Te referi la interesele companiei?

— Nu, vreau să spun interesele *noastre.* Ale oamenilor.

— Nu sunt aceleaşi?

— Nu neapărat.

— Iartă-mă. Sunt în ceaţă. Vrei să spui că el face toate astea? El a pus camerele?

„Drept să spun, cel puţin Quarry ia în serios ideea”, se gândi Hoffmann.

— Nu ştiu. Nu sunt sigur că asta vreau să zic. Trebuie să o luăm pas cu pas, până ce avem suficiente informaţii ca să tragem o concluzie. Dar cred că prima mişcare ar fi să anulăm poziţiile pe care le-a luat pe piaţă. E foarte riscant şi nu numai pentru noi.

— Chiar dacă face bani?

— Banii nu mai contează acum. Nu poţi să uiţi de ei măcar o dată?

Lui Hoffmann îi era tot mai greu să îşi păstreze calmul, dar reuşi să-şi ducă gândul până la capăt şi şopti:

— Acum miza e alta.

Gânditor, Quarry îşi împreună braţele, cu privirea aţintită în gresie.

— Eşti sigur că te simţi în stare să iei asemenea decizii?

— Da, serios. Ai încredere în mine, te rog, măcar de dragul celor opt ani de când lucrăm

împreună. O să fie ultima dată, îţi promit. De mâine, tu o să te ocupi de tot.

Se priviră îndelung. Fizicianul şi finanţatorul. Quarry pur şi simplu nu ştia ce să mai creadă. Dar, aşa cum a afirmat după aceea, în cele din urmă compania era a lui Hoffmann. Geniul lui atrăsese clienţii, maşina lui făcuse banii. Prin urmare, decizia de a o opri trebuia să-i aparţină tot lui.

— E copilul tău, îi spuse. Se retrase din dreptul uşii.

Hoffmann ieşi în ringul de tranzacţionare, iar Quarry îl urmă. Se simţea bine să acţioneze, să riposteze. Bătu din palme.

— Fiţi atenţi cu toţii!

Se urcă pe un scaun ca să îl vadă quanţii mai bine. Bătu iar din palme.

— Veniţi aici un minut!

La comanda lui, se ridicară de la calculatoare. O armată de fantome cu doctorat. Îi vedea schimbând priviri. Unii şopteau între ei. Era clar că toţi sunt enervaţi de ce se întâmplă. Van der Zyl ieşi din birou, la fel şi Ju-Long. Nu-l vedea pe Rajamani. Aşteptă câţiva angajaţi rătăciţi de la Incubator să dea ocol birourilor, după care îşi drese vocea.

— O.K. Trebuie să ne ocupăm de nişte anomalii, ca să nu le spun altfel. În primul rând, pentru siguranţa noastră, trebuie să demontăm poziţiile pe care ni le-am construit în ultimele ore.

Se opri. Nu voia să creeze panică. În plus, nu uitase că tavanul era împânzit cu detectoare de incendiu. Probabil că tot ce spunea era înregistrat.

— Asta nu înseamnă neapărat că avem o

problemă cu VIXAL, dar tot trebuie să aflăm de ce face lucrurile astea. Nu ştiu cât o să dureze, aşa că, între timp, trebuie să recuperaţi Delta. Protejaţi cu poziţii long pe alte pieţe. Lichidaţi, dacă este nevoie. Numai să ieşim din rahatul în care am intrat.

Quarry se adresă lui Hoffmann şi celorlalţi:

— Trebuie să ne mişcăm cu mare grijă. Dacă începem să lichidăm poziţii de asemenea dimensiuni prea repede, o să destabilizăm preţurile.

Hoffmann încuviinţă.

— Aşa e, dar VIXAL o să ne ajute să atingem valorile maxime, chiar şi neutralizat. Se uită la şirul de ceasuri digitale de sub uriaşele ecrane TV.

— Avem peste trei ore până închide America. Imre, Dieter, ne ajutaţi cu venitul fix şi cursurile valutare? Franco şi Jon, luaţi fiecare trei sau patru oameni şi separaţi acţiunile şi pariurile pe sectoare. Kolya, tu să faci la fel cu indicii. Voi, ceilalţi, vă reluaţi sarcinile obişnuite.

— Dacă aveţi vreo problemă, spuse Quarry, eu şi Alex suntem aici să vă ajutăm. Vreau doar atât să mai spun: să nu vă gândiţi că ne retragem. Astăzi am acceptat încă o investiţie de două miliarde. Aşa că afacerea creşte în continuare, O.K? E clar? În următoarele douăzeci şi patru de ore o să ne punem pe picioare, după care o să trecem la lucruri încă şi mai măreţe. Aveţi întrebări?

Cineva ridică mâna.

— Da?

— E adevărat că l-ai concediat pe Gana

Rajamani?

Surprins, Hoffmann se uită la Quarry. Quarry avusese de gând să-l anunţe după ce vor depăşi criza. Fără să stea pe gânduri, răspunse:

— Gana plănuia de câteva săptămâni să se mute la Londra, unde e familia lui. De pretutindeni răsunară exclamaţii de surpriză. Quarry îşi ridică mâna.

— Vă asigur că ne susţine în tot ce facem. Mai vrea cineva să-mi pună vreo întrebare capcană şi să-şi distrugă cariera?

Quanţii râseră crispaţi.

— Bun.

— De fapt, ar mai fi ceva, Hugo, zise Hoffmann.

Privind chipurile quanţilor înălţate spre el, îl învălui pentru prima oară un sentiment de tovărăşie. El îi recrutase pe toţi. El crease echipa, compania. Îşi dădu seama că nu va mai avea prea curând ocazia să le vorbească. Poate niciodată.

— Aş vrea să mai adaug ceva. Aşa cum unii dintre voi aţi ghicit deja, a fost o zi a dracului de dificilă. Şi, orice mi s-ar întâmpla, vreau să ştiţi cu toţii…

Se opri şi înghiţi în sec. Spre groaza lui, ochii i se umpluseră de lacrimi, gata să se reverse în faţa tuturor, iar emoţiile îl sugrumau. Îşi coborî privirea, aşteptând să-şi revină, apoi ridică din nou capul. Dacă nu termina repede ce avea de spus, ar fi cedat nervos complet.

— Vreau doar să ştiţi că sunt foarte mândru de ceea ce am făcut împreună aici. N-a fost niciodată vorba numai de bani. Pentru mine cu siguranţă nu

şi cred că nici pentru cei mai mulţi dintre voi. Aşa că vă mulţumesc. A însemnat foarte mult. Asta e tot.

Nimeni nu aplaudă. Toţi erau derutaţi. Hoffmann coborî de pe scaun. Îl vedea pe

Quarry uitându-se la el ciudat, însă directorul executiv îşi reveni imediat şi strigă:

— Bun, gata cu discursul de îmbărbătare. Înapoi la galere, sclavi! Începeţi să vâsliţi! Ne paşte o furtună.

În timp ce quanţii se îndepărtau, Quarry îi spuse lui Hoffmann:

— A sunat ca un discurs de adio.

— Nu asta era intenţia mea.

— Aşa a sunat. Ce-ai vrut să spui cu „orice mi s-ar întâmpla”? Dar înainte ca Hoffmann să răspundă, cineva strigă:

— Alex, ai o secundă? Se pare că avem o problemă.

16.

„Viaţa inteligentă de pe o planetă ajunge la maturitate atunci când izbuteşte pentru întâia oară să priceapă cauza propriei sale existenţe”. {57}

Richard Dawkins, Ce n-a e goistă (1976).

„Colapsul generalizat al sistemului”, aşa cum

a fost numit, a avut loc la Hoffmann Investment Technologies la 19.00, ora Europei Centrale. Exact în acelaşi moment, dar la o distanţă de aproape şase mii cinci sute de mile, la 13.00, ora Standard de Est, la Bursa din New York s-au înregistrat activităţi neobişnuite. Zeci de acţiuni au fost afectate de o volatilitate drastică a preţurilor, de o asemenea magnitudine, încât a activat automat aşa-numitele *lichidity re ple nishment points* sau LRP-uri. În declaraţia sa ulterioară din faţa Congresului, preşedintele Comisiei pentru Securitate şi Schimb din Statele Unite a explicat că:

„LRP-urile sunt considerate «denivelări pentru limitarea vitezei», iar scopul lor este să amortizeze volatilitatea unor acţiuni, transformând provizoriu tranzacţionarea automată în piaţă de licitaţie atunci când se ajunge la o schimbare a preţurilor de o anumită amploare. În acest caz, tranzacţionarea acelor acţiuni la NYSE {58} este

«Încetinită» şi, pentru o anumită perioadă, se opreşte pentru a permite furnizorului de lichiditate desemnat să solicite lichiditate suplimentară înainte de revenirea la tranzacţionarea automată”. {59}

Totuşi, nu era decât o intervenţie tehnică obişnuită, nesemnificativă în acel moment. În următoarea jumătate de oră, foarte puţini americani au fost atenţi la ce se întâmplă. Iar la Hoffmann Investment Technologies quanţii nu aflaseră nimic.

Cel care îl chemase pe Hoffmann se numea Croker şi avea un doctorat la Oxford. Hoffmann îl recrutase de la Rutherford Appleton Laboratory în timpul aceleiaşi călătorii în care lui Gabrielle îi venise ideea să facă artă din radiografii. Croker încercase să instaleze manual un dispozitiv de neutralizare a algoritmului, cu scopul de a lichida poziţiile enorme de pe VIX, dar sistemul nu îi recunoştea autoritatea.

— Lasă-mă să încerc, zise Hoffmann.

Se aşeză în locul lui Croker şi introduse parola sa, care îi acorda acces nelimitat la fiecare parte din VIXAL, dar chiar şi cererea lui de operator privilegiat fu respinsă. Încercă să-şi mascheze groaza.

În timp ce Hoffmann dădea clickuri în gol, încercând diverse mijloace de a intra în sistem, Quarry, van der Zyl şi Ju-Long se strânseseră în spatele lui. Quarry se simţea surprinzător de calm. Chiar resemnat. O parte din el ştiuse dintotdeauna că aşa se va întâmpla. La fel cum, ori de câte ori se urca în avion şi îşi punea centura, se aştepta să moară. Momentul în care te abandonezi unei maşini controlate de altcineva este momentul în care îţi accepţi pieirea. După un timp, spuse:

— În cazul ăsta, opţiunea de forţă majoră ar fi să scoatem afurisenia asta din priză? Hoffmann îi răspunse fără să se întoarcă:

— Dacă facem asta, nu mai tranzacţionăm deloc. Punct. Nu ne-am schimba poziţiile actuale, ci pur şi simplu le-am îngheţa.

Sala răsuna de strigăte de panică şi de uimire. Unul câte unul, quanţii îşi abandonau

calculatoarele şi veneau să vadă ce face Hoffmann. Ca spectatorii adunaţi în jurul unui puzzle uriaş, se aplecau din când în când şi îi dădeau sugestii. S-a gândit Hoffmann să pună aia acolo? N-ar fi mai bine dacă ar încerca şi invers? îi ignora. Nimeni nu cunoştea VIXAL ca el. El îl proiectase în cele mai mărunte detalii.

Pe ecranele uriaşe, ştirile după-amiezii de pe Wall Street îşi urmau cursul firesc. Subiectul principal erau grevele din Atena împotriva măsurilor de austeritate luate de guvern. Se puneau în discuţie riscul de neplată, extinderea revoltelor, căderea monedei euro. Şi totuşi, fondul de hedging făcea bani. În cel mai bizar mod posibil. Quary se întoarse pentru câteva secunde să consulte contul de „Profit şi pierdere” de pe ecranul vecin. Arăta o creştere de aproape 300 de milioane de dolari în acea zi. O parte din el se întreba de ce vor cu disperare să neutralizeze algoritmul. Reuşiseră să creeze un rege Midas din cipuri de silicon. Cum adică nu urmărea interesele oamenilor?

Brusc, Hoffmann îşi ridică mâinile de pe tastatură în maniera dramatică a unui pianist care îşi încheie concertul.

— Nu e bine. Nu reacţionează. M-am gândit că măcar am putea face o lichidare ordonată, dar e clar că nu. Sistemul trebuie oprit cu totul şi pus în carantină până aflăm care e problema.

— Şi cum facem asta? întrebă Ju-Long.

— De ce nu aplicăm metoda clasică? sugeră Quarry. Deconectăm temporar VOCAL-ul, după care sunăm brokerii sau le trimitem e-mail-uri şi le

spunem să elimine poziţiile.

— O să trebuiască să le dăm o explicaţie plauzibilă pentru faptul că nu mai folosim algoritmul şi tranzacţionăm direct.

— Foarte simplu, spuse Quarry. Scoatem aparatele din priză şi le spunem că a fost o cădere bruscă de curent în sala calculatoarelor şi că trebuie să ne retragem de pe piaţă până se rezolvă situaţia. Şi, ca toate minciunile bune, este foarte aproape de adevăr.

— De fapt, trebuie să mai rezistăm două ore şi cincizeci de minute până închid bursele, interveni van der Zyl. Iar de poimâine începe weekendul. Luni dimineaţă portofoliul o să fie neutru şi n-o să avem probleme. Numai să nu-şi revină pieţele între timp.

— Dow a scăzut deja cu un procent, spuse Quarry. S & P, la fel. Şi e tâmpenia asta cu datoria suverană care vine din zona euro, deci nu există nicio şansă ca pieţele să închidă în urcare azi.

Cei patru directori ai companiei se uitau unii la alţii.

— Deci rămâne aşa? Sunteţi de acord? Toţi încuviinţară.

— Mă ocup eu, spuse Hoffmann.

— Vin cu tine, se oferi Quarry.

— Nu. Eu l-am pornit, eu îl opresc.

Drumul de la ringul de tranzacţionare la sala calculatoarelor i se păru foarte lung. Simţea în ceafă privirile apăsătoare ale celorlalţi. Se gândea că acum, dacă s-ar fi aflat într-un film science-fiction, accesul la plăcile de bază i-ar fi refuzat. Dar când se opri în faţa scanerului, încuietoarele

se retraseră, iar uşa se deschise. În noaptea rece şi plină de zumzet, ochii miilor de unităţi centrale de procesare clipiră la apropierea lui ca într-o junglă. Simţea că este un act criminal, aşa cum fusese şi când cei de la la CERN, cu mulţi ani în urmă, îi închiseseră proiectul. Cu toate acestea, deschise cutia metalică şi apucă mânerul izolant. „E doar sfârşitul unei etape”, îşi spuse. Afacerea avea să meargă mai departe, cu sau fără el la conducere. Smuci mânerul şi, în câteva secunde, luminiţele şi sunetul se stinseră. Numai zgomotul făcut de aparatul de aer condiţionat tulbura liniştea care se aşternuse. Parcă s-ar fi aflat într-o cameră mortuară. Se îndreptă către lumina care năvălea prin uşa deschisă.

Când se apropie de quanţii făcuţi ciorchine în jurul ecranului, toată lumea se întoarse cu faţa la el. Nu le putea descifra expresiile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Quarry. N-ai reuşit să mergi până la capăt?

— Ba da. L-am oprit.

Privi dincolo de chipul derutat al lui Quarry. Pe ecrane vedea cum VIXAL-4 tranzacţionează în continuare. Confuz, se duse la terminal, mutându-şi privirea de la un ecran la altul.

— Du-te tu şi verifică, îi spuse Quarry unuia dintre quanţi.

— Sunt şi eu în stare să apăs pe un întrerupător, Hugo, obiectă Hoffmann. Nu m-am ţicnit atât de tare încât să nu mai recunosc diferenţa dintre pornit şi oprit. Dumnezeule, ia uită-te la asta!

VIXAL continua să tranzacţioneze pe fiecare

piaţă. Vindea short euro, se arunca pe obligaţiuni de trezorerie, îşi consolida poziţia pe contracte VIX futures.

Quantul strigă din pragul sălii de calculatoare:

— E oprită alimentarea!

Ringul de tranzacţionare fu străbătut de murmure exaltate.

— Şi unde e algoritmul dacă nu se află în hardware-ul nostru? întrebă Quarry. Hoffmann nu-i răspunse.

— Cred că asta o să vrea să ştie şi organele de reglementare, spuse Rajamani.

După aceea, nimeni n-a ştiut să spună de cât timp îi privea. Cineva a spus că fusese în biroul său în tot acel timp. Îi văzuse degetele depărtând jaluzelele şi privindu-l pe Hoffmann când îşi ţinea discursul pe ringul de tranzacţionare. Altcineva a susţinut că a dat de el la un terminal liber din sala de şedinţe, descărcând informaţii pe un dispozitiv de memorie. Alt quant, un indian, a mărturisit că Rajamani l-a abordat în bucătăria comună şi l-a întrebat dacă vrea să fie informatorul lui din interiorul companiei. Isteria avea să cuprindă întreaga companie Hoffmann Investment Technologies, împărţind oamenii în eretici, discipoli, apostoli şi martiri. Adevărul era greu de stabilit. Toţi au fost, însă, de acord cu un singur lucru: Quarry făcuse o greşeală fatală. Când l-a concediat, ar fi trebuit să se asigure că directorul de risc părăseşte incinta sub escorta agenţilor de pază. Dar acesta, prins de iureşul evenimentelor, uitase complet de el.

Rajamani stătea pe marginea ringului de

tranzacţionare, cu o cutie de carton în mâini, în care se aflau obiectele sale personale: fotografiile de la absolvire, de la nuntă, cea în care apăreau copiii; o cutie de ceai Darjeeling, pe care până atunci o ţinuse în frigiderul comun şi de care nimeni nu avusese voie să se atingă; un cactus în forma degetului mare ridicat; şi un bilet înrămat, scris de mâna şefului Oficiului britanic anticorupţie. Acesta îi mulţumea pentru ajutorul acordat în urmărirea pe cale judiciară a unui caz care, fiind numai vârful aisbergului, ar fi trebuit să vestească un nou început în restabilirea ordinii din City, dar la care au renunţat cu discreţie în faza de apel.

— Parcă ţi-am spus să dispari, spuse Quarry răguşit.

— Acum plec, răspunse Rajamani. Mâine dimineaţă am o întâlnire cu Ministrul de Finanţe al Genevei. Vă avertizez că o să vă dau în judecată pe toţi, o să fiţi condamnaţi şi o să plătiţi amenzi de milioane de dolari dacă aveţi de gând să administraţi în continuare o companie care este incapabilă să tranzacţioneze. Aveţi o tehnologie periculoasă, scăpată de sub control şi vă garantez, Alex şi Hugo, că SEC ŞI FSA {60} o să vă revoce accesul la toate pieţele din America şi Londra şi o să fiţi anchetaţi. Să vă fie ruşine! Să vă fie ruşine tuturor!

Cu toate că Rajamani îşi ţinuse discursul pe deasupra cutiei de ceai şi a cactusului în formă de deget, îşi păstrase demnitatea neştirbită, datorită încrederii pe care o avea în sine. Cu bărbia în vânt, împărţind priviri pline de mânie şi dispreţ, se

îndreptă cu fermitate către recepţie. Câţiva martori îşi aminteau de angajaţii de la Lehman Brothers, care şi ei părăsiseră sediul cu obiectele personale în braţe.

— Aşa, hai, dispari odată! strigă Quarry în urma lui. O să vezi tu ce de avocaţi ne angajăm noi din zece miliarde de dolari! Şi o să te vânăm ca pe un animal pentru că ai încălcat contractul. O să te *îngropăm,* aşa să ştii!

— Aşteaptă puţin! strigă Hoffmann.

— Lasă-l, Alex, nu-i da satisfacţie, îi spuse Quarry.

— Dar are dreptate, Hugo. Suntem în pericol. Dacă VIXAL ne-a scăpat de sub control, ăsta e un adevărat risc sistemic. Trebuie să-l ţinem de partea noastră până rezolvăm situaţia.

Plecă după Rajamani, ignorând protestele lui Quarry, dar indianul îşi grăbi paşii. Îl ratǎ la recepţie. La lifturi îl prinse din urmă. Holul era gol.

— Gana! strigă. Te rog. Stai să vorbim.

— N-avem ce vorbi, Alex.

Îşi ţinea cutia la piept. Stătea cu spatele la panoul de control al liftului. Apăsă butonul de chemare cu ajutorul cotului.

— N-am nimic cu tine personal. Îmi pare rău.

Uşile se deschiseră. Se întoarse, intră fără să piardă o singură clipă şi dispăru brusc. Uşile se închiseră.

Preţ de câteva secunde, Hoffmann rămase neclintit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Traversă cu ezitare coridorul şi apăsă butonul de chemare. Uşile se deschiseră către tubul de sticlă

care forma casa liftului. Se aplecă peste margine, privind golul de cincizeci de metri la al cărui capăt întunecos şi liniştit se afla parcarea subterană. Ţipă cu disperare:

— Gana!

Niciun răspuns. Îşi încordă auzul, dar nu se auzea nimeni strigând. Rajamani alunecase atât de repede, încât probabil nimeni nu observase.

O luă la fugă pe coridor, spre ieşirea de urgenţă. Alerga şi sărea peste treptele de ciment, străbătând etaj după etaj ca să ajungă cât mai repede la subsol, la garajul subteran, la uşile liftului. Strecurându-şi degetele în fantă, încercă să le deschidă, însă acestea nu se clintiră. Se retrase şi căută din priviri un obiect care l-ar fi putut ajuta. Se gândi să spargă geamul unei maşini parcate, să deschidă portbagajul şi să ia cricul. Dar apoi zări o uşă metalică pe care era desenat un fulger. În spatele ei se afla un mic depozit de unelte: perii, lopeţi, găleţi, un ciocan. Găsi o rangă mare, de aproape un metru şi alergă cu ea înapoi la uşile liftului. O introduse în fantă, agitând-o înainte şi înapoi. Uşile se deschiseră suficient cât să-şi pună piciorul între ele, apoi genunchiul. Îşi strecură piciorul cu totul. Mişcarea declanşă un mecanism automat care împinse uşile până la capăt.

În lumina care se revărsa de la etajele superioare, îl văzu pe Rajamani zăcând cu faţa în jos în casa liftului. Sângele îi curgea din cap şi se strângea într-o baltă care era, deocamdată, de mărimea unei farfurii. În jurul lui se aflau împrăştiate fotografiile. Hoffmann sări lângă el.

Cioburile de sticlă îi scrâşniră sub tălpi. Se simţea miros de ceai. Se aplecă şi apucă mâna lui Rajamani, care era uimitor de caldă şi de moale şi, pentru a doua oară în acea zi, încercă să găsească pulsul unui om, nereuşind nici de această dată. În spate, chiar deasupra lui, uşile se închiseră. Cuprins de panică, Hoffmann privi în jur. Liftul începu să coboare. Lumina se micşora pe măsură ce liftul se apropia. Ajunse la etajul cinci, apoi la patru. Hoffmann apucă ranga şi încercă să o introducă între uşi, dar se dezechilibră. Căzu pe spate, lângă cadavrul lui Rajamani, privind liftul care se apropia şi ţinând ranga deasupra capului ca pe o suliţă, ca şi cum s-ar fi pregătit de atacul unei fiare sălbatice. Simţea un miros înecăcios de ulei, iar curentul de aer îi lovea obrajii. Lumina se stinse, dispăru, ceva greu îl izbi în umăr, ranga se înălţă şi rămase fixă ca un stâlp de susţinere. Preţ de câteva secunde, simţi cum ranga preia toată greutatea. Ţipa orbeşte în bezna cumplită, către podeaua liftului, care probabil se afla la câţiva centimetri de chipul lui, aşteptându-se ca ranga să cedeze în orice clipă. Dar apoi viteza se schimbă, motorul scoase un vaiet, ranga îi căzu în mâini, iar liftul începu să se ridice, urcând tot mai iute şi dezvăluind cu fiecare etaj lumina albă care se revărsa în abis.

Hoffmann se adună şi vârî ranga între uşi, potrivind-o în deschizătură. Uşile se depărtară puţin. Liftul urcase la ultimul etaj şi se oprise. Auzi o bufnitură, după care văzu că începe iar să coboare. Se ridică şi îşi introduse degetele în fanta îngustă. Atârna cu picioarele depărtate. Muşchii

erau încordaţi la maximum. Lăsându-şi capul pe spate, urlă din cauza efortului. Uşile cedară un pic, apoi se deschiseră larg. Întunericul se lăsa în spatele său. Curentul de aer şi urletul liftului deveneau tot mai puternice. Cu un ultim efort, făcu un salt înainte, pe podeaua de ciment.

Leclerc se afla în biroul său din sediul poliţiei, pe punctul de a pleca acasă, când primi un telefon despre un cadavru descoperit într-un hotel de pe Rue de Berne. Pe baza descrierii – faţă suptă, păr strâns în coadă, haină de piele – îşi dădu seama imediat că era vorba de bărbatul care îl atacase pe Hoffmann. Cauza morţii, i se spuse, era strangularea, dar nu se ştia precis dacă era vorba despre o sinucidere sau o crimă. Victima era un neamţ: Johannes Karp, în vârstă de cincizeci şi opt de ani. Pentru a doua oară în acea zi, Leclerc îşi sună nevasta să o anunţe că întârzie, după care se urcă în spatele unei maşini de patrulă, la oră de vârf şi porni către partea nordică a fluviului.

Era în tură de aproape douăzeci de ore şi se simţea frânt de oboseală. Dar perspectiva unei morţi suspecte, caz întâlnit numai de vreo opt ori pe an în Geneva, îi dăduse energie. Cu luminile şi sirena pornite, maşina goni pe bulevardul Carl-Vogt, traversă podul, trecu pe banda stângă de pe Rue de Sous-Terre, forţându-i pe ceilalţi participanţi la trafic să-i elibereze calea. Pe bancheta din spate, Leclerc sună la biroul şefului şi lăsă un mesaj, anunţând că suspectul din cazul Hoffmann se pare că a fost găsit mort.

În faţa hotelului Diodati de pe Rue de Berne era o atmosferă aproape carnavalescă. Patru maşini de poliţie împrăştiau lumini albastre în întunericul timpuriu al serii. Pe trotuarul opus se strânsese o mulţime considerabilă, în care se găseau şi nişte negrese prostituate, îmbrăcate sumar şi ţipător, glumind cu localnicii. Benzi fluturânde, cu dungi negre şi galbene, ţineau spectatorii la distanţă. Din când în când, se declanşa câte un bliţ. „Parcă sunt nişte fani nerăbdători să-şi vadă idolul”, se gândea Leclerc în timp ce ieşea din maşină. Unul dintre jandarmi ridică banda, iar Leclerc se aplecă şi trecu pe sub ea. Pe vremuri patrulase în zona aceasta. Ajunsese să cunoască numele tuturor prostituatelor. Unele dintre ele probabil deveniseră bunici. Dacă se gândea bine, vreo două erau bunici încă de pe atunci.

Intră în Diodati. I se spunea altfel în anii optzeci. Nu-şi amintea cum. Oaspeţii hotelului fuseseră adunaţi la recepţie, de unde nu aveau voie să plece până ce nu dădeau o declaraţie. Printre ei se aflau câteva prostituate şi nişte bărbaţi în costume elegante, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Acum stăteau într-o parte, jenaţi şi morocănoşi. Pentru că ideea de a se urca în liftul minuscul nu-i surâdea deloc, Leclerc o luă pe scări, oprindu-se la fiecare etaj părăsit ca să-şi tragă răsuflarea. În faţa camerei în care fusese găsit cadavrul, coridorul era înţesat de oameni în uniformă. Fu nevoit să-şi pună o salopetă albă, mănuşi albe din latex şi să-şi îmbrace pantofii în plastic transparent. Refuză să-şi tragă şi gluga.

„Arăt ca un iepure alb tâmpit”, îşi spuse.

Nu îl cunoştea pe detectivul însărcinat cu acest caz. Era un tip nou, pe care îl chema Moynier şi care avea, se pare, douăzeci de ani şi ceva, deşi îi era greu să-şi dea seama din cauza glugii. I se vedea numai faţa ovală şi rozalie ca a unui bebeluş, în cameră se mai aflau un patolog şi un fotograf, tot în costume albe. Amândoi erau oameni cu experienţă, dar nu atât de multă ca Leclerc. Nimeni nu era de-o seamă cu Leclerc. Leclerc era bătrân ca munţii Jura. Analiză din priviri cadavrul atârnat de clanţa uşii. Deasupra laţului care se afundase în came, capul se înnegrise. Chipul era brăzdat de nenumărate tăieturi şi zgârieturi. Avea un ochi umflat rău. Osos, spânzurat, neamţul arăta ca o cioară moartă lăsată în gard de un fermier ca să le sperie pe celelalte, în baie nu se găsea niciun întrerupător. Chiar şi aşa, se vedea că bazinul toaletei e mânjit cu sânge. Galeria perdelei de duş atârna, desprinsă din perete. La fel şi chiuveta.

Moynier spuse:

— Un tip de alături jură că a auzit zgomote de încăierare înjur de ora trei. E sânge şi lângă pat. Pentru moment, o să declar că e vorba de crimă.

— Ce mişcare inteligentă, spuse Leclerc. Patologul tuşi pentru a-şi masca hohotul de râs. Moynier nu observă nimic. Spuse mai departe:

— Am făcut bine că te-am sunat? Crezi că ăsta e omul care l-a atacat pe bancherul american?

— Aşa se pare.

— Bine atunci. Leclerc, sper că n-ai nimic de obiectat, dar, având în vedere că eu am ajuns

primul, ăsta e cazul meu acum.

— Dragul meu, n-ai decât să-l iei.

Leclerc se întreba cum de se intersectase ocupantul acelei camere mizere cu proprietarul unei vile de 60 de milioane de dolari din Cologny. Pe pat, obiectele personale ale mortului fuseseră băgate câte unul în pungi de plastic şi aranjate pentru a fi inspectate. Haine, aparat de fotografiat, două cuţite, un impermeabil care părea sfâşiat în faţă. „Hoffmann avea pe el unul exact la fel când a mers la spital”, îşi spuse Leclerc. Ridică un încărcător.

— Ăsta nu e de la vreun laptop? întrebă. Unde e?

— N-am găsit niciunul, răspunse Moynier dând din umeri. Telefonul mobil al lui Leclerc suna. Era în buzunarul hainei.

Nu putea să ajungă la el prin salopeta de iepure tâmpit. Enervat, desfăcu fermoarul şi îşi scoase mănuşile. Moynier începu să protesteze că va contamina scena, dar Leclerc îi întoarse spatele. Cel care îl suna era asistentul său, tânărul Lullin, care se afla încă la birou. Îi spuse că tocmai se uitase în registrul după-amiezii. Un psihiatru, dr. Polidori din Vemier, sunase cu nişte ore în urmă, în legătură cu un pacient de-al ei care prezenta simptome schizofrenice periculoase – spusese că individul a avut o altercaţie cu cineva – dar când maşina de patrulă ajunsese la cabinetul ei, bărbatul dispăruse. Numele lui este Alexander Hoffmann. Psihiatrul n-a ştiut să le spună unde locuieşte, dar le-a făcut o descriere.

— A menţionat cumva dacă avea cu el un

laptop? întrebă Leclerc. Auzea un foşnet de pagini. După o pauză, Lullin îi zise:

— De unde ai ştiut?

Încă ţinând ranga strâns în mâini, Hoffmann o luă la goană pe scări, de la subsol până la parter, hotărât să le spună tuturor ce se întâmplase cu Rajamani. La uşa din hol se opri. Pe fereastra dreptunghiulară zări un grup de şase jandarmi în uniforme negre şi bocanci, cu armele trase, traversând în pas alergător zona de recepţie şi îndreptându-se către interiorul clădirii, în urma lor gâfâia Leclerc. Odată ce trecură cu toţii de turnichet, uşa de la intrare fu încuiată, iar doi poliţişti înarmaţi se postară de-o parte şi de alta.

Hoffmann se întoarse şi coborî iute scările până ajunse înapoi în parcare. Rampa care dădea în stradă era la vreo cincizeci de kilometri depărtare. Porni spre ea. În spatele lui, auzi un scârţâit uşor de roţi pe ciment. Un BMW mare şi negru ieşi brusc dintr-un loc de parcare, se redresă şi, cu farurile aprinse, veni drept spre el. Fără să se mai gândească, Hoffmann sări în faţa maşinii, obligând şoferul să oprească, apoi alergă la portieră şi o deschise.

Ce arătare trebuie să fi fost preşedintele companiei Hoffmann Investment Technologies! Plin de sânge şi praf, cu hainele murdare de ulei şi ţinând în mâini o rangă de aproape un metru. Nici nu era de mirare că şoferul nu ştia cum să se dea jos mai repede. Hoffmann azvârli ranga pe scaunul din dreapta, puse cutia automată în poziţia D şi

apăsă cu putere pe pedala de acceleraţie. Maşina greoaie porni pe rampă legănându-se. În faţa lui, uşa de oţel abia începuse să se ridice. Fu nevoit să frâneze şi să aştepte să se deschidă complet. În oglinda retrovizoare îl vedea pe proprietarul maşinii. Adrenalina îi preschimbase groaza în furie, iar acum urca rampa, pregătit să-şi ia revanşa. Hoffmann încuie uşile. Bărbatul începu să ţipe şi să bată cu pumnii în geamul portierei. Prin sticla groasă şi fumurie vocea lui se auzea înăbuşit, ca şi cum bărbatul s-ar fi aflat sub apă. Uşa de oţel se ridicase complet. Hoffmann îşi mută piciorul de pe frână pe acceleraţie. Disperat să plece, apăsa întruna pedala. BMW-ul făcu un salt peste bordura trotuarului, apoi viră pe două roţi pe strada pustie, cu sens unic.

La al cincilea etaj, Leclerc şi oamenii lui ieşiră din liftul funcţional. Inspectorul apăsă un buton şi se aşeză în dreptul camerei de supraveghere. Era seară, iar recepţionerul plecase acasă. Le deschise Marie-Claude. Bărbaţii înarmaţi dădură năvală pe lângă ea. Îngrozită, femeia îşi duse mâna la gură.

— Îl caut pe dr. Hoffmann. E aici? o întrebă Leclerc.

— Da, bineînţeles.

— Ne duci la el, te rog?

Îi conduse către ringul de tranzacţionare. Quarry auzi agitaţia şi se întoarse. Până atunci încercase să-şi dea seama ce se întâmplase cu Hoffmann. Ajunsese la concluzia că sigur încă e cu Rajamani şi îi luase absenţa prelungită drept un semn bun. După un timp de gândire, îşi zisese că ar fi mai bine dacă fostul director de risc ar fi

convins să nu încerce să le închidă afacerea în acel moment de cumpănă. Dar când dădu cu ochii de Leclerc şi de jandarmi, ştiu imediat că intraseră la apă. Cu toate acestea, era hotărât să se ducă la fund cu demnitate, aşa cum făcuseră şi strămoşii săi.

Spuse calm:

— Pot să vă ajut cu ceva, domnilor?

— Trebuie să vorbim cu dr. Hoffmann, spuse Leclerc.

Poliţistul se legăna la stânga şi la dreapta, ridicându-se în vârful picioarelor, încercând să-l identifice pe american printre capetele uimite ale quanţilor care se întorceau spre el din spatele monitoarelor.

— Rămâneţi pe loc, vă rog.

— Cred că tocmai aţi trecut pe lângă el. A ieşit să discute cu unul dintre directori.

— Afară din clădire? Sau unde?

— Am crezut că a ieşit pe coridor…

Leclerc trase o înjurătură. Le spuse jandarmilor de lângă el:

— Voi trei, verificaţi sediul! apoi către ceilalţi:

— Voi trei, veniţi cu mine!

După care se adresă întregii săli:

— Nu părăseşte nimeni clădirea fără acordul meu. Nu dă nimeni telefoane. O să încercăm să terminăm cât mai repede. Vă mulţumesc pentru înţelegere.

Se întoarse iute la recepţie. Quarry veni după el:

— Îmi cer scuze, inspectore. Mă scuzaţi. Dar ce a făcut Alex mai precis?

— A fost găsit un cadavru. Trebuie să vorbim cu el. Mă iertaţi…

Părăsi birourile cu paşi mari şi ieşi pe coridor. Era pustiu. I se părea că ceva nu este în regulă cu acel loc. Privirea lui cerceta toate cotloanele.

— Ce companii mai sunt la etajul ăsta?

Quarry se ţinea după el. Chipul îi era alb ca varul.

— Suntem numai noi, l-am închiriat pe tot. Despre ce cadavru e vorba? Leclerc se adresă oamenilor să-i:

— O să începem de jos şi continuăm până la ultimul etaj. Unul dintre jandarmi chemă liftul. Uşile se deschiseră.

Leclerc fu primul care observă pericolul şi, cu ochii ieşiţi din orbite, îi strigă să rămână pe loc.

— Iisuse, spuse Quarry, privind abisul. Alex…

Uşile începeau să se închidă. Jandarmul apăsă iar butonul ca să le redeschidă. Leclerc se lăsă în genunchi, se târî până la margine şi se uită în jos. Era imposibil să străpungă întunericul cu privirea. Simţi ceva umed pe gât şi când se şterse văzu pe degete un lichid vâscos. Îşi ridică privirea şi zări fundul liftului. Se oprise chiar la etajul de deasupra. De el atârna ceva. Leclerc îşi retrase repede capul.

Gabrielle terminase de împachetat. Valizele erau în hol: una mare, una mai mică şi o geantă de umăr. Bagajul era insuficient pentru o mutare definitivă, dar era mai mult decât îi trebuia pentru o seară. Ultimul avion către Londra era programat să decoleze la

09.25, iar British Airways anunţase pe site că

sporise măsurile de securitate după atentatul cu bombă de la Vista Airways. Trebuia să plece chiar în acel moment dacă voia să-l mai prindă. Se duse în atelierul ei şi îi scrise lui Alex un bilet în stilul clasic, demodat, pe hârtie albă, cu stilou cu peniţă de oţel şi cerneală indiană.

Primul lucru pe care dorea să i-l spună era că îl iubeşte şi că nu îl părăseşte definitiv.

„Poate ai fi preferat asta”. Pur şi simplu avea nevoie să se rupă o vreme de Geneva. Fusese la CERN şi se întâlnise cu Bob Walton – „Nu te enerva, e bine intenţionat, îşi face griji pentru tine” – şi i-a prins bine pentru că, pentru prima oară, a înţeles ce lucru extraordinar încerca să facă el şi cât de epuizat trebuie să fie.

Îi părea rău că l-a acuzat de eşecul expoziţiei. Dacă tot mai susţinea că nu el a cumpărat toate lucrările, bineînţeles că îl credea. „Dar, scumpule, eşti convins de ce spui? Cine altcineva ar fi putut să o facă?” Poate că avea iar o cădere nervoasă, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, ea dorea să îl ajute. Ceea ce *nu* şi-a dorit niciodată este să afle pentru prima oară de problemele lui din trecut de la un poliţist, ultimul de la care s-ar fi aşteptat să audă aşa ceva. „Dacă o să mai fim împreună, trebuie să fim sinceri unul cu celălalt”. În urmă cu mulţi ani, venise în Elveţia numai pentru câteva luni, pentru o slujbă temporară, dar a ajuns să se stabilească aici şi să îşi construiască viaţa în jurul lui Alex. Poate dacă ar fi avut copii, situaţia ar fi fost alta. Ce se întâmplase în ziua aceea o făcuse să-şi dea seama că munca, fie ea şi creativă, nu este un substitut pentru viaţă, în timp ce, credea

ea, pentru el este *exact asta: un surogat.*

Apoi trecu la problema esenţială. După cum îi spusese Walton, el îşi dedicase viaţa încercării de a crea o maşină care poate să gândească, să înveţe şi să acţioneze independent de oameni. Pentru ea, ideea era înfricoşătoare, chiar dacă Walton o asigurase că intenţiile lui fuseseră în întregime onorabile – „şi, pentru că te cunosc, sunt sigură că au fost”. Dar să ai o asemenea ambiţie şi să o pui în întregime în serviciul banului nu era ca şi cum ai aduce împreună sacrul şi profanul? Nici nu era de mirare că se comportase aşa de ciudat. Până şi *a dori* să ai un miliard de dolari, nemaivorbind de *a de ţine* o astfel de sumă, era curată nebunie în opinia ei. A fost o vreme când şi el i-ar fi dat dreptate. Dacă cineva inventează un lucru de care are nevoie toată lumea, foarte bine, de acord. Dar să-l foloseşti pentru jocuri de noroc (nu înţelesese niciodată cu ce anume se ocupa de fapt compania lui, dar ăsta i se părea esenţialul), ei bine, lăcomia asta era mai cruntă decât nebunia, era *primejdioasă – nimic bun* n-ar fi ieşit din ea – şi de asta trebuia *să plece din Ce ne va* ca să nu fie înghiţită de oraşul ăsta şi de valorile lui.

Scria cu frenezie, pierzând noţiunea timpului. Stiloul aluneca pe hârtie, lăsând în urmă o caligrafie elaborată. Lumina se retrăgea din seră. Dincolo de lac scânteiau luminile oraşului. O măcina gândul că Alex se afla undeva, acolo, cu minţile rătăcite.

„Mă simt groaznic să plec când tu nu eşti bine, dar dacă nici nu mă laşi să te ajut şi nici la doctor nu te duci, atunci n-are rost să mai stau, nu-i aşa? Dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Te rog. Oricând. E tot ce mi-am dorit vreodată. Te iubesc. G”.

Băgă scrisoarea într-un plic, îl lipi, scrise pe el un „A” uriaş şi porni cu el spre birou, oprindu-se o clipă în hol ca să-l roage pe şoferul-bodyguard să-i pună valizele în maşină şi să o ducă la aeroport.

Intră în biroul soţului ei şi rezemă plicul de tastatura calculatorului. Se poate să fi apăsat din greşeală pe o tastă, pentru că ecranul se lumină deodată şi văzu imaginea unei femei aplecându-se peste birou. Îi trebui un moment să-şi dea seama că este ea. Se uită în spate, apoi deasupra, la luminiţa roşie a detectorului de incendiu. Femeia de pe ecran făcea la fel.

Apăsă mai multe taste, la întâmplare. Nu se întâmplă nimic. Apăsă ESCAPE şi imaginea se micşoră în colţul din stânga sus al ecranului. Era doar una dintre cele douăzeci şi patru de filmări diferite, care arătau împreună ca un ochi de insectă bombat. I se păru că într-una dintre ele se mişcă ceva. Apucă mouse-ul şi dădu click pe ea. Pe ecran apăru o imagine filmată pe timp de noapte, cu ea aşezată pe pat, îmbrăcată într-un halat scurt şi stând cu picioarele încrucişate şi mâinile sub cap. O lumânare strălucea lângă ea intens ca un soare. Filmul era mut. Femeia din imagine îşi descheie cordonul, îşi scoase halatul şi întinse mâinile, goală. Capul unui bărbat, capul

nevătămat al lui Alex, apăru în colţul din dreapta jos al ecranului. Şi el se dezbrăca.

Auzi pe cineva tuşind politicos.

— *Madame* Hoffmann? întrebă o voce din spatele ei.

Gabrielle îşi dezlipi de pe ecran privirea îngrozită şi dădu peste şofer, care aştepta în prag. În spatele lui se vedeau două şepci negre de jandarm.

În New York, începând cu ora 13.30, bursa a înregistrat o asemenea volatilitate, încât frecvenţa de *lichidity re ple nishment points* a crescut la o medie de şapte pe minut, înlăturând de pe piaţă un procent de lichiditate estimat la douăzeci şi cinci la sută. Dow scăzuse cu peste un procent şi jumătate, iar S & P 500, cu două procente. VIX crescuse cu zece procente.

17.

„Masculii cei mai viguroşi, sau cei care au avut cel mai mult succes în lupta cu condiţiile lor de viaţă, lasă în general cea mai numeroasă progenitură”. {61}

Charle's Darwin, Origine a speciilor (1859).

Zimeysa era pământul de nicăieri. Nu avea istorie, geografie sau locuitori. De fapt, numele era un acronim: Zona Industrială Meyrin-Satigny. Hoffmann conducea printre nişte clădiri joase, care nu arătau nici a blocuri de birouri şi nici a fabrici, ci erau mai curând un amestec între cele două. Ce se întâmpla aici? Ce se construia? Era imposibil de spus. Braţele scheletice ale macaralelor se întindeau deasupra şantierelor de construcţii şi a parcărilor pentru camioane, goale pe timpul nopţii. Putea să fie oriunde în lume. Aeroportul se afla la mai puţin de un kilometru spre est. Luminile terminalului străluceau palid pe cerul întunecat, vălurit de nori joşi. De câte ori trecea un avion pe deasupra se auzea un zgomot ca de talaz care se rostogoleşte şi se sparge de mai. Un crescendo asurzitor care îi întindea lui Hoffmann nervii la maximum, urmat de vaietul refluxului. Luminile de aterizare se retrăgeau dintre macarale şi acoperişurile plate, lăsându-le în urmă ca pe nişte epave.

Conducea BMW-ul cu mare grijă, cu faţa aproape lipită de parbriz. Erau multe lucrări la drumuri, se întindeau cabluri, mai întâi o bandă era închisă, apoi cealaltă, de parcă s-ar fi organizat o cursă cu obstacole. Cotitura către Route de Clerval era la dreapta, după un centru de distribuţie de piese auto – Volvo, Nissan, Honda. A semnalizat direcţia. Drept în faţă, pe stânga, a văzut o staţie de benzină. A tras în dreptul pompelor şi a intrat în magazin. Filmul camerei de supraveghere îl arăta ezitând, apoi îndreptându-se hotărât către un raft cu bidoane de

benzină: metalice, roşii, calitate bună, treizeci şi cinci de franci bucata. Filmarea era lentă, mişcările păreau sacadate, ca de marionetă. A cumpărat cinci bucăţi şi a plătit în bani gheaţă. Camera de la casă îi arăta clar rana din vârful capului. Vânzătorul l-a descris ca fiind într-o stare de agitaţie. Faţa şi hainele îi erau unsuroase, pline de ulei. Avea sânge uscat în păr.

— Ce-i cu atâtea lucrări la drumuri? a întrebat Hoffmann cu un zâmbet strâmb.

— De luni întregi e aşa, *monsie un* Bagă cabluri cu fibră optică.

Hoffmann a ieşit în curte cu bidoanele de benzină. A trebuit să facă două drumuri ca să le aducă pe toate la cea mai apropiată pompă. A început să le umple pe rând. În afară de el nu mai era niciun client. Se simţea îngrozitor de expus stând singur sub luminile fluorescente. A observat că vânzătorul îl priveşte. Un alt avion a trecut pe deasupra lor, făcând aerul să vibreze. Îi zdruncina măruntaiele. A terminat de umplut şi ultima canistră, a deschis portiera din spate şi le-a pus pe toate pe banchetă. S-a întors în magazin, a plătit o sută şaizeci şi opt de franci pentru benzină şi încă douăzeci şi cinci pentru o lanternă, două brichete şi trei bucăţi de pânză de curăţat. Tot în bani gheaţă. A ieşit din magazin fără a mai privi înapoi.

Leclerc examină repede cadavrul din casa liftului. Nu era mare lucru de văzut. Îi amintea de un caz de sinucidere din gara Comavin, de care se ocupase mai demult. Avea nervii tari. Numai

cadavrele neidentificate, care îl priveau cu ochi vii şi plini de reproş, îi dădeau fiori: „Unde erai când am avut nevoie de tine?”

La subsol, vorbi pe scurt cu afaceristul austriac a cărui maşină o furase Hoffmann. Bărbatul era furios la culme, îl trăgea pe Leclerc la răspundere pentru cele întâmplate chiar mai mult decât îl învinovăţea pe cel care comisese infracţiunea – „Plătesc toate impozitele, mă aştept ca poliţia să mă apere” şi aşa mai departe iar Leclerc era nevoit să asculte politicos. Numărul de înmatriculare şi descrierea maşinii fuseseră transmise către toţi poliţiştii genovezi. Chiar în acele momente, poliţia percheziţiona clădirea şi evacua angajaţii. Medicii legişti erau aşteptaţi să sosească din clipă în clipă. Doamna Hoffmann fusese luată din casa de la Cologny şi adusă pentru interogatoriu. Biroul şefului de poliţie fusese înştiinţat, dar comisarul se afla la un dineu oficial în Zürich, ceea ce era o mare uşurare. Leclerc nu ştia ce altceva ar mai fi putut să facă.

Pentru a doua oară în acea seară, era nevoit să urce multe scări. Ameţise de atâta efort. Simţea furnicături în mâna stângă. Trebuia să se ducă la un control. Soţia îl bătea la cap întruna. Se întreba dacă Hoffmann îşi omorâse colegul şi pe neamţul din hotel. La prima vedere, părea imposibil. Mecanismul de siguranţă al liftului cedase. Dar, trebuia să recunoască, era o coincidenţă ieşită din comun că acelaşi om se aflase la ambele scene ale crimei într-un interval de două ore.

Ajungând la al cincilea etaj, se opri să-şi mai tragă răsuflarea. Intrarea în birourile fondului de

hedging era liberă. Un jandarm tânăr stătea de gardă. Leclerc îl salută dând din cap şi trecu pe lângă el. Pe ringul de tranzacţionare domnea o atmosferă de isterie generală, nu de şoc, aşa cum s-ar fi aşteptat să fie la moartea unui coleg. Angajaţii, atât de tăcuţi la început, erau acum adunaţi în grupuri şi vorbeau cu însufleţire. Englezul, Quarry, veni alergând spre el. Pe ecrane, cifrele erau în continuă schimbare.

— Aţi aflat ceva de Alex? întrebă Quarry.

— Se pare că a ameninţat un şofer şi i-a furat maşina. L-am dat în urmărire.

— Nu-mi vine să cred… Leclerc îl întrerupse.

— Mă scuzaţi, *monsie un* Pot să văd biroul doctorului Hoffmann, vă rog? Quarry încercă să se eschiveze:

— Nu ştiu ce să zic. Cred că ar trebui să chem avocatul… Leclerc îi răspunse ferm:

— Sunt sigur că o să vă sfătuiască să cooperaţi. Se întreba ce încearcă să ascundă bancherul. Quarry bătu imediat în retragere:

— Da, bineînţeles.

Podeaua din biroul lui Hoffmann era plină de moloz. Gaura din tavan se căsca deasupra mesei de lucru. Leclerc o privea cu uimire:

— Când s-a întâmplat asta?

Jenat, Quarry se fâstâci, de parcă ar fi trebuit să recunoască existenţa unei rude nebune.

— Acum o oră, Alex a smuls detectorul de incendiu.

— De ce?

— Credea că e o cameră ascunsă în el.

— Şi era?

— Da.

— Cine a instalat-o?

— Consultatul nostru pentru probleme de securitate, Maurice Genoud.

— Cine l-a autorizat?

— Păi… se bâlbâi Quarry, neştiind cum să scape. De fapt, se pare că Alex.

— Hoffmann se spiona pe sine însuşi?

— Da, aşa se pare. Dar nu-şi aminteşte să fi cerut asta.

— Şi unde e Genoud acum?

— Cred că a coborât la oamenii tăi după ce a fost descoperit cadavrul lui Gana. El se ocupă de securitatea întregii clădiri.

Leclerc se aşeză la biroul lui Hoffmann şi începu să umble prin sertare.

— Nu-ţi trebuie mandat pentru asta? întrebă Quarry.

— Nu.

Leclerc găsi cartea lui Darwin şi CD-ul de la secţia de radiologie a Spitalului Universitar. Pe canapea observă un laptop. Îl deschise, studie fotografia lui Hoffmann, apoi deschise fişierul care conţinea conversaţia lui Hoffmann cu mortul, Karp. Era atât de absorbit, încât abia îşi ridică privirea când intră Ju-Long.

— Scuză-mă, Hugo, zise Ju-Long, dar cred că trebuie să vezi ce se întâmplă la burse. Încruntat, Quarry se aplecă spre ecran, schimbând afişaj după afişaj. Bursele cădeau vertiginos. VIX crescuse peste măsură, euro cădea, investitorii renunţau la acţiuni şi se agăţau de aur şi de obligaţiuni de trezorerie pe zece ani, ale căror

câştiguri scădeau drastic. Banii dispăreau de pe piaţă. Numai în tranzacţiile electronice de S & P futures, în mai puţin de nouăzeci de minute, lichiditatea din segmentul de cumpărare scăzuse de la

6 miliarde la 2,5 miliarde de dolari.

„Asta a fost”, îşi spuse.

— Inspectore, dacă am terminat, trebuie să mă întorc la treabă, îi zise. E o lichidare de proporţii în curs de desfăşurare în New York.

— Ce rost mai are? întrebă Ju-Long. Oricum nu mai avem niciun control. Disperarea din glasul lui îl făcu pe Leclerc să-şi ridice deodată privirea.

— Avem nişte probleme tehnice, explică Quarry. Observase expresia bănuitoare de pe chipul lui Leclerc.

Totul s-ar transforma într-un coşmar dacă subiectul anchetei n-ar mai fi căderea nervoasă a lui Hoffmann, ci prăbuşirea întregii companii. Organele de reglementare ar năvăli peste ei la prima oră a dimineţii.

— Nu avem motive să ne facem griji, dar trebuie să vorbesc cu oamenii mei…

Tocmai se ridicase de la birou, când deodată Leclerc îi spuse cu fermitate:

— O clipă, te rog.

Se uita la ringul de tranzacţionare. Până în acel moment nu observase că şi compania avea probleme. Dar, de data aceasta, zări pe lângă pâlcurile de angajaţi neliniştiţi câteva figuri rătăcite alergând de colo-colo. Mişcările lor transmiteau un mesaj clar de panică, pe care, la început, îl pusese pe seama morţii colegului şi a

dispariţiei liderului lor. Deodată îşi dădu seama că de fapt fenomenul nu avea nicio legătură cu ei şi că era ceva de proporţii.

— Ce fel de probleme tehnice? întrebă.

Se auzi un ciocănit scurt în uşă, după care se ivi capul unui jandarm.

— Am dat de urma maşinii furate. Leclerc se întoarse cu faţa la el.

— Unde e?

— A sunat un tip dintr-o staţie de benzină din Zimeysa. Cineva cu semnalmentele lui

Hoffmann, aflat la volanul unui BMW negru, a cumpărat o sută de litri de combustibil.

— O sută de litri? Doamne, cât de departe vrea să fugă?

— De asta a sunat tipul. A zis că nu i-a pus în rezervor.

Numărul 54 de pe Route de Clerval era la capătul unei străzi pe care se aflau un centru de manipulare a mărfurilor şi o fabrică de reciclare a deşeurilor şi care se termina într-o fundătură, lângă o cale ferată. Clădirea se înălţa albă în amurg, în spatele unei perdele de copaci. O construcţie pătrăţoasă de oţel, cu două sau trei etaje. Îi era greu să-şi dea seama exact cât de înaltă e, pentru că nu avea ferestre. De marginile acoperişului erau ataşate lumini de siguranţă. Camere video se iveau de după colţuri, urmărindu-l pe Hoffmann în timp ce mergea. Un drum strâmt de acces ducea la nişte porţi metalice. În spatele lor era o parcare pustie, întreaga zonă era

securizată cu un gard de oţel, deasupra căruia se aflau trei rânduri de sârmă ghimpată. Se gândi că, probabil, fusese iniţial un depozit sau centru de distribuţie. N-avuseseră timp pentru o proiectare specială. Hoffmann trase în faţa porţilor. Lângă fereastră erau o consolă şi un interfon. Ceva mai încolo se zărea ochiul minuscul şi roz al unei camere cu infraroşu.

Se aplecă şi sună la interfon. Niciun răspuns. Se uită la clădire. Părea abandonată. Se strădui să gândească din perspectiva unei maşini, apoi tastă cel mai mic număr care poate fi exprimat ca sumă a doua cuburi în două modalităţi diferite. Dintr-odată, porţile se deschiseră.

Conduse încet prin parcare, de-a lungul clădirii. În oglinda retrovizoare vedea cum camera video îl urmăreşte în continuare. Mirosul de benzină care venea din spate îi făcea rău. Coti şi trase în faţa unei uşi de garaj uriaşe, de oţel – intrarea pentru furnizori, mare cât pentru un camion. Sus, camera video era aţintită asupra lui. Coborî din maşină şi se apropie de uşă. Avea un sistem de citire biometrică, la fel ca în companie. Se opri în faţa scanerului. Uşa rabatabilă se ridică imediat ca o cortină la teatru, dezvăluind o hală goală. Hoffmann se întoarse către maşină şi atunci văzu, dincolo de calea ferată, lumini albastre şi roşii apropiindu-se foarte repede. Vântul aduse până la el urletele sirenei.

Intră cu maşina imediat în fostul depozit, opri motorul şi îşi ciuli urechile. Nu se mai auzea sirena. Probabil nu pe el îl căutau. Se hotărî să închidă uşa, pentru orice eventualitate. Se duse la

panoul de control, dar nu găsi niciun întrerupător. Rupse cu dinţii ambalajul de plastic în care era lanterna. Verifică dacă funcţionează, apoi apăsă butonul de închidere a uşii. Se auzi un sunet de avertizare. O lumină portocalie se aprinse şi se stinse cu repeziciune. Întunericul se lăsa odată cu şipcile de oţel. În zece secunde, oblonul zornăi pe ciment, nimicind şi ultima fâşie de lumină. Se simţea singur în întuneric, victima propriilor închipuiri. Dar liniştea nu era desăvârşită. Auzea ceva. Luă ranga de pe scaunul din faţă al BMW-ului. Cu mâna stângă, lumină pereţii goi şi tavanul, descoperind o altă cameră video, aşezată sus, într-un colţ, de unde îl privea cu răutate, sau cel puţin aşa i se părea. Dedesubt era o uşă metalică şi ea activată tot de un scaner biometric. Cu ranga sub braţ, îşi lumină faţa şi, de probă, îşi aşeză palma pe panou. Câteva secunde nu se întâmplă nimic, după care uşa se deschise – aproape în silă, se gândi – către nişte scări de lemn care duceau spre un culoar.

La lumina lanternei, văzu în capăt o uşă. Se auzea clar un vuiet slab de calculatoare. Tavanul era jos şi aerul rece ca într-un supermarket. Probabil aveau un sistem de ventilaţie sub pardoseală, aşa cum instalaseră şi în sala calculatoarelor de la CERN. Merse până în capăt, păşind cu grijă, apoi îşi apăsă palma pe senzor şi deschise uşa către o pepinieră de procesoare zgomotoase şi pline de luminiţe. În raza subţire a lanternei, observă că plăcile de bază erau aşezate pe rafturi de oţel care se întindeau de la un capăt la altul, în ambele părţi ale camerei, emanând o

aromă dulce, stranie şi familiară de praf ars. O firmă de service pentru calculatoare lipise câte un abţibild pe fiecare: în cazul în care întâmpinaţi vreo problemă, apelaţi acest număr. Înaintă încet, luminând culoarele la stânga şi la dreapta. Fascicolul de lumină se destrăma în întuneric. Se întrebă cine mai are acces acolo. Probabil firma de securitate – echipa lui Genoud – personalul de la curăţenie şi întreţinere şi tehnicienii. Dacă fiecare primea instrucţiile şi plata prin e-mail, atunci locul putea funcţiona independent, numai prin muncă externalizată, fără să aibă nevoie de propria mână de lucru. Modelul gatesian suprem al sistemului nervos digital corporatist. Îşi aduse aminte ce deviză aveau cei de la Amazon la începuturi: „O companie reală într-o lume virtuală”. Poate că acest loc reprezenta următorul pas firesc din lanţul evoluţiei: o companie virtuală într-o lume reală.

Ajunse la altă uşă şi repetă mişcările cu lanterna şi senzorul. Când uşa se deschise, rămase pe loc şi se uită cu atenţie la toc. Pereţii nu erau făcuţi din blocuri mari, ci dintr-un material subţire, prefabricat. De afară, îşi imaginase clădirea ca pe o singură hală imensă, dar acum îşi dădea seama că e, de fapt, ca un fagure. Avea structura celulară a unei colonii de insecte. Trecu pragul, auzi zgomot dintr-o parte şi se întoarse, surprinzând un robot cu şenile IBM TS3500 venind direct spre el. Robotul se opri, scoase un disc, după care se făcu nevăzut. Îl privea fără să se mişte, aşteptând să i se domolească bătăile inimii. Sesiză o activitate intensă. Trecând mai

departe, văzu că alţi patru roboţi goneau pentru a-şi îndeplini sarcinile. În colţul îndepărtat, lumina lanternei dezvălui o scară din metal care ducea la un etaj superior.

Camera vecină era mai mică şi părea a fi locul de unde plecau firele. Îndreptă lanterna spre două cabluri mari, negre şi groase cât pumnul, care ieşeau dintr-o cutie metalică închisă, coborau ca nişte rădăcini tuberoase într-un şanţ care trecea pe sub picioarele lui şi se terminau într-un fel de panou cu întrerupătoare. Pereţii culoarului erau protejaţi de un grilaj metalic. Ştia că fibrele optice GVA-1 şi GVA-2 treceau pe lângă aeroportul genovez şi se îndreptau spre Germania. Sursa lor era în sudul Franţei, în Marsilia. Datele puteau fi transmise şi recepţionate din New York cu aceeaşi viteză pe care o aveau particulele din Marele Accelerator de Hadroni. Cu o fracţiune mai puţin decât viteza luminii. VIXAL era de departe cea mai rapidă cale de comunicare din Europa.

Raza lanternei se opri asupra altor cabluri, întinse de-a lungul pereţilor, la nivelul umerilor, îmbrăcate parţial în metal galvanizat, care ieşeau din spatele unei uşiţe încuiate cu lacăt. Introduse ranga în inel şi o agită până reuşi să-l spargă. Lacătul cedă. Uşa se deschise larg şi, la lumina lanternei, văzu un fel de centru de control al energiei. Avea contoare electrice, o cutie cu siguranţe de mărimea unui dulap mic şi câteva întrerupătoare-limitatoare de cursă. O altă cameră video îl supraveghea cu îndârjire. Trase repede mânerele întrerupătoarelor în jos, pe poziţia OPRIT. În prima clipă nu se întâmplă nimic, după

care, undeva în măruntaiele clădirii, un generator diesel se trezi la viaţă. În mod bizar, toate luminile se aprinseră. Înfuriat la culme, Hoffmann îndreptă ranga spre cameră şi îşi pocni asupritorul în ochi, zdrobindu-l, apoi se duse la cutia cu siguranţe şi îi spintecă învelişul de plastic. În cele din urmă, când observă că tot efortul lui e în zadar, renunţă.

Stinse lanterna şi se întoarse în centrul de comunicaţii. În capăt, se opri cu faţa la senzor, străduindu-se să-şi menţină o expresie neutră. Uşa se deschise. Sala era imensă, avea tavanul înalt, ceasuri digitale care marcau diferitele fusuri orare şi ecrane TV uriaşe. Evident, era modelată după ringul de tranzacţionare de la Les Eaux-Vives. O unitate centrală de control, compusă din monitoare cu şase ecrane şi altele separate, care afişau în formă de grilă imaginile surprinse de camerele video. În faţa ei, acolo unde ar fi stat quanţii, erau înşirate plăci de bază. Viteza cu care clipeau ledurile arăta că toate procesează la capacitate maximă.

„Asta trebuie să fie scoarţa cerebrală", îşi spuse Hoffmann. Le privi o vreme nemişcat, mut de uimire. Scena i se părea neaşteptat de emoţionantă. Erau atât de tenace şi de absorbite de ceea ce făceau! Se simţea ca un părinte care vede că fiul său se descurcă în lume. Faptul că VIXAL era o maşinărie fără emoţii sau conştiinţă, că nu avea alt scop decât să supravieţuiască prin acumularea banilor, că, dacă ar fi liber, după logica darwiniană, s-ar extinde până ar lua în stăpânire întreaga planetă – toate acestea nu scădeau în ochii lui Hoffmann importanţa

existenţei uimitoare a lui VIXAL. Îl iertă chiar şi pentru chinul pe care i-l pricinuise. Până la urmă, totul fusese făcut în numele cercetării. Nu-l poţi judeca, tot aşa cum nu poţi pretinde unui rechin să aibă conştiinţă. Pur şi simplu se comporta ca un fond de hedging.

Preţ de o clipă, Hoffmann uită că venise să-l distrugă şi se aplecă spre ecrane să vadă ce tranzacţii efectuează. Erau procesate cu o viteză uimitoare, în cantităţi colosale – milioanele de acţiuni erau păstrate numai o fracţiune de secundă – o strategie care se numea *sniping* sau *sniffing*: ordinele efectuate era anulate imediat, pentru a se verifica dacă pieţele aveau surse ascunse de lichiditate. Dar nu mai văzuse până atunci o abordare la un asemenea nivel. Profitul ar fi fost mic sau chiar inexistent şi se întreba ce urmăreşte de fapt VIXAL. Atunci apăru pe ecran un semnal de alertă.

Apăruse în toate sălile de tranzacţionare din lume, exact în acelaşi moment. Era

20.30 în Geneva, 14.30 în New York şi 13.30 în Chicago.

„CBOE a anunţat măsuri de *se a he la* împotriva NYSE ARCA începând cu ora 01.30 CT. NYSE ARCA şi-a epuizat NBBO şi este indisponibilă. Toate sistemele CBOE funcţionează normal”.

Jargonul îşi îndeplinea rolul obişnuit, ascunzând gravitatea problemei şi diminuându-i importanţa. Dar Hoffmann ştia exact ce se întâmplă. CBOE este Bursa de Opţiuni din Chicago, care tranzacţionează pe an aproximativ un miliard de contracte în opţiuni pe companii, indici şi fonduri de investiţii tranzacţionabile. VIX este unul dintre ele. *Se a he la* este o măsură pe care o bursă americană are dreptul să o adopte împotriva alteia, dacă aceasta răspunde la comenzi cu o întârziere de peste o secundă. Fiecare bursă din Statele Unite se obligă să evite situaţia *de al through,* adică să nu ofere investitorului un preţ mai prost decât cel pe care îl poate obţine la momentul respectiv de la orice altă bursă din lume. Sistemul este în totalitate automat şi operează cu o viteză de miimi de secundă. Pe un expert ca Hoffmann, măsura de *se a he la* a Bursei de Opţiuni din Chicago îl avertiza că bursa electronică ARCA din New York trece printr-un fel de colaps. Întreruperea era suficient de gravă ca Chicago să nu mai redirecţioneze comenzile aflate sub regulamentul Naţional Best Bid and Offer (NBBO) către aceasta, chiar dacă oferea investitorilor preţuri mai bune decât Chicago.

Anunţul a avut două consecinţe imediate. În primul rând, Chicago trebuia să intervină şi să asigure lichiditatea oferită înainte de NYSE ARCA – într-o vreme în care lichiditatea oricum era insuficientă – şi în al doilea rând, probabil cel mai important, a speriat piaţa de capital, care şi aşa era deja agitată.

Când Hoffmann citi mesajul de avertizare, nu făcu imediat legătura între situaţia respectivă şi VIXAL. Dar, încurcat, îşi ridică privirea de pe ecran şi privi luminiţele pâlpâitoare ale unităţilor centrale. Era copleşit de cantitatea extraordinară de comenzi şi de viteza cu care le procesau. Îşi aminti de imensul pariu fără acoperire pe care VIXAL îl făcea pe o piaţă de capital în colaps. Atunci înţelese ce urmăreşte algoritmul.

Bâjbâi în jurul consolei după telecomandă. Canalele de afaceri apărură toate odată, transmiţând în direct conflictele între protestatarii şi poliţiştii dintr-o piaţă uriaşă, în semiîntuneric. Grămezi de gunoaie ardeau. Din când în când, exploziile din apropierea camerei video întrerupeau discuţiile comentatorilor. La CNBC scria pe burtieră: *BREAKING NEWS:* ÎN ATENA, PROTESTATARII AU IEŞIT ÎN STRADĂ ÎN URMA APROBĂRII LEGII DE AUSTERITATE.

Prezentatoarea spuse: „Vedem cum poliţiştii lovesc oamenii cu bastoanele…” Indicatorul din partea de jos a ecranului arăta că Dow scăzuse cu 260 de puncte. Unităţile fremătau implacabil. Hoffmann porni din nou spre hală.

În acel moment, un alai zgomotos format din opt maşini de patrulă ale Departamentului de Poliţie din Geneva gonea pe Route de Clerval, pustie acum şi opri în afara perimetrului centrului de procesare, unde se deschiseră o duzină de portiere. Leclerc şi Quarry se aflau în prima maşină. Genoud, în a doua. Gabrielle era cu patru maşini în urmă.

Când se dădu jos de pe bancheta din spate,

prima impresie a lui Leclerc fu că locul era o fortăreaţă. Contemplă gardul înalt de metal, sârma ghimpată, camerele video, parcarea, acel „pământ al nimănui”, apoi pereţii de oţel ai clădirii profilându-se ca temniţa argintie a unui castel în amurg. Avea cel puţin cincisprezece metri înălţime. În spatele lui, poliţiştii înarmaţi se revărsau din maşinile de patrulă. Unii purtau armură din Kevlar sau scuturi antiglonţ. Stăteau cu pieptul împins înainte, gata de acţiune. Leclerc ştia că, dacă nu are grijă, finalul nu poate să fie decât unul singur.

— Nu e înarmat, spuse el pe când trecea printre oamenii pregătiţi de luptă, ţinând strâns în mână o staţie de emisie-recepţie. Ţineţi minte asta: nu are nicio armă asupra lui.

— Are o sută de litri de benzină, zise un jandarm. E înarmat.

— Ba nu este. Voi patru mergeţi pe partea cealaltă. Nimeni nu intră până nu dau eu comanda. Şi nimeni nu trage. S-a înţeles?

Leclerc se duse la maşina în care se afla Gabrielle. Portiera era deschisă. Gabrielle stătea încă pe bancheta din spate, în stare de şoc. „Şi nici n-am început”, îşi spuse Leclerc. Citise dialogurile din laptopul neamţului mort în timp ce maşina traversase Geneva. Se întreba ce ar simţi Gabrielle dacă ar afla că propriul ei soţ îl poftise pe intrus în casă şi îl invitase să-l agreseze.

— *Madame* Hoffmann, spuse el, ştiu că vă e foarte greu, dar, vă rog...

Îi întinse mâna. Ea îl privi absentă o clipă, după aceea îl prinse de mână. Îl strângea cu

putere, de parcă n-ar fi ajutat-o să iasă din maşină, ci dintre nişte valuri care o trăgeau în adâncuri.

Răcoarea nopţii o făcu să iasă din transă. La vederea organelor de forţă adunate, spuse uimită:

— Toate astea din cauza lui Alex?

— Îmi pare rău. Dar avem o procedură standard pentru astfel de cazuri. Haideţi să ne asigurăm că totul o să se termine cu bine. Mă ajutaţi?

— Da, bineînţeles. Spuneţi-mi numai ce trebuie să fac.

O conduse în fruntea coloanei, unde stăteau Quarry şi Genoud. Când îl văzu, şeful de securitate al companiei îi sări în întâmpinare. „Ce vulpoi mai e şi ăsta”, îşi spuse Leclerc. Totuşi, se strădui să-i vorbească politicos. Era prea manierat ca să procedeze altfel.

— Maurice, zise, am înţeles că tu ştii locul ăsta. Cu ce avem de-a face mai exact?

— Are trei etaje, separate prin pereţi de paiantă.

Entuziasmul lui Genoud era aproape ridicol. Până dimineaţa nu avea să mai recunoască nici măcar că l-a cunoscut vreodată pe Hoffmann.

— Podelele, tavanurile sunt false. E o structură modulară, fiecare modul e dotat cu echipament IT, cu excepţia centrului de control. Când am intrat ultima oară, mai puţin de jumătate din clădire era ocupată.

— Iar sus?

— Sus nu e nimic.

— Câte intrări?

— Trei. Una dă într-o zonă de descărcare. Şi

mai e o scară interioară de incendiu, care porneşte de la acoperiş.

— Cum se descuie uşile?

— Asta de aici are un cod de patru cifre. Înăuntru sunt pe sistem biometric.

— Mai e vreo poartă în afară de asta?

— Nu.

— Putem să întrerupem energia electrică? Genoud clătină din cap.

— La parter, în spate, sunt generatoare diesel care pot alimenta clădirea timp de patruzeci şi opt de ore.

— Cum e securizată?

— Are un sistem de alarmă. Totul e automat. Nu sunt oameni înăuntru.

— Cum deschidem porţile?

— Folosim codul de la uşi.

— Foarte bine. Deschide-le, te rog.

Îl privea pe Genoud tastând cifrele. Porţile nu se clintiră, încruntat, Genoud mai încercă de câteva ori, dar avu acelaşi rezultat. Era nedumerit.

— Ăsta e codul, jur.

Leclerc apucă strâns gratiile. Poarta era extraordinar de rezistentă. Nu ceda nici măcar un milimetru. Probabil nu s-ar fi clintit nici dacă ar fi intrat cu un camion în ea.

— Înseamnă că nici Alex n-a putut să intre, deci n-are cum să fie aici, spuse Quarry.

— Se poate, dar cred că mai degrabă a schimbat codul. Un bărbat care visează la moarte, închis într-o clădire cu o sută de litri de benzină! zise Leclerc şi îi strigă şoferului: Ai grijă să vină

pompierii cu echipamentul de descarcerare! Şi cheamă o ambulanţă, pentru orice eventualitate! *Madame* Hoffmann, încercaţi să vorbiţi cu soţul dumneavoastră şi rugaţi-l să nu facă vreo prostie.

— O să încerc.

Apăsă butonul de la interfon.

— Alex? spuse ea încet. Alex?

Ţinea degetul apăsat pe butonul metalic, rugându-se să răspundă, apăsându-l iar şi iar.

Când auzi interfonul, Hoffmann tocmai terminase de stropit cu benzină camera cu unităţile centrale, roboţii cu şenile şi cablurile de fibră optică. Avea câte un bidon în fiecare mână. Braţele îl dureau de la cărat. Combustibilul i se scursese pe cizme şi pe blugi. Temperatura crescuse considerabil. Se pare că deconectase cablul de alimentare pentru sistemul de ventilaţie. Transpira. Pe CNBC, titlul principal era: DOW A SCĂZUT CU PESTE 300 DE PUNCTE. Lăsă canistrele lângă consolă şi examină monitoarele conectate la camerele video. Dând clic pe fiecare cadru, surprinse întreaga scenă de la intrare. Văzu jandarmii, pe Quarry, Leclerc, Genoud şi Gabrielle, al cărei chip ocupase tot ecranul. Părea distrusă. „Cred că a aflat tot ce era mai rău”, îşi spuse. Degetul îi ezită câteva secunde deasupra butonului.

— Gabby…

Era ciudat să o vadă reacţionând la sunetul vocii lui. Părea uşurată.

— Slavă Domnului, Alex! Suntem atât de

îngrijoraţi! Ce faci acolo?

Aruncă o privire în jur. Îşi dorea să fi găsit cuvintele potrivite pentru a descrie situaţia.

— Este… incredibil.

— Serios, Alex? Sunt convinsă.

Se opri, se uită într-o parte, apoi îşi apropie chipul de cameră şi îşi coborî glasul de parcă ar fi vrut să-i spună un secret, de parcă ar fi fost singuri.

— Ascultă, aş vrea să vin acolo să vorbesc cu tine. Mi-ar plăcea să văd şi eu, dacă se poate.

— Şi mie mi-ar plăcea. Dar, sincer să fiu, nu cred că se poate.

— Vin singură. Promit. Toţi ceilalţi rămân aici.

— Aşa spui tu, Gabby, dar eu nu cred. Sunt foarte multe neînţelegeri la mijloc.

— Stai puţin, Alex! spuse ea.

Apoi chipul îi dispăru de pe ecran. Se vedea numai profilul unei maşini de poliţie. Auzi începutul unei discuţii, dar ea îşi pusese mâna peste interfon, aşa că îi era greu să descifreze cuvintele. Îşi ridică privirea la ecranele televizoarelor. Titlul principal la CNBC era: DOW A SCĂZUT CU PESTE 400 DE PUNCTE.

— Îmi pare rău, Gabby, dar trebuie să plec, spuse Hoffmann.

— Aşteaptă! strigă ea.

Dintr-odată apăru pe ecran chipul lui Leclerc.

— Dr. Hoffmann, eu sunt. Deschide porţile să intre soţia ta. Trebuie să vorbeşti cu ea. Oamenii mei rămân pe loc, îţi promit.

Hoffmann ezita. Oricât de straniu i se părea, îşi dădu seama că poliţistul are dreptate. Chiar

trebuia să-i vorbească. Sau, dacă nu putea să-i vorbească, măcar să-i arate, s-o lase să vadă locul înainte să-l distrugă. Aşa ar fi înţeles mult mai bine decât dacă i-ar fi explicat el.

Pe ecranul de tranzacţii apăruse o nouă alertă: „NASDAQ a anunţat măsuri de *se lfhe la* împotriva NYSE ARCA începând cu 14.36.59 ET”. Apăsă butonul interfonului.

18.

„*O mulţime care fuge* se constituie în urma unei *ameninţări.* Îi este caracteristică fuga generală; totul este atras în această fugă. Primejdia care ameninţă este aceeaşi pentru toţi. Se fuge împreună deoarece aşa se fuge mai bine. Emoţia este aceeaşi: energia unora o măreşte pe cea a celorlalţi. Oamenii se împing unii pe alţii în aceeaşi direcţie. Cât timp ei sunt împreună, resimt primejdia ca fiind *împărţită* între toţi”. {62}

Elias Cane tu, Mase le şi pute re a (1960).

Groaza se răspândea pe pieţele de capital americane. Algoritmii făceau operaţiuni de *sniffing* şi *sniping* prin tunelurile de fibră optică, străduindu-se să găsească lichiditate. Drept urmare, nivelul volumului de tranzacţii era de zece ori mai mare decât ar fi fost normal; se

cumpărau şi se vindeau o sută de milioane de acţiuni pe minut. Dar cifrele erau înşelătoare. Poziţiile erau păstrate numai fracţiuni de secundă înainte să fie date mai departe, ceea ce, în ancheta care s-a desfăşurat după aceea, s-a numit efectul

„Cartofului fierbinte”. Acest nivel anormal de activitate devenise un factor critic al intensificării panicii.

La 20.32, ora Genevei, un algoritm a intrat pe piaţa de capital cu sarcina de a vinde

75.000 de contracte e-mini – contracte futures S & P 500 tranzacţionate electronic – cu o valoare noţională de 4,1 miliarde de dolari, în numele fondului Ivy Asset Strategy FOnd. Pentru a limita impactul vânzării asupra preţurilor, algoritmul era programat să-şi restricţioneze tranzacţiile, astfel încât volumul de licitaţii să nu depăşească niciodată nouă la sută din totalul pieţei de capital. În aceste condiţii, vânzarea avea să dureze trei, patru ore. Dar, având în vedere faptul că piaţa de capital era de zece ori mai mare decât de obicei, algoritmul s-a adaptat şi a căutat să-şi îndeplinească sarcina în nouăsprezece minute.

Poarta începu să se deschidă. De îndată ce avu loc suficient, Gabrielle se strecură şi se îndreptă spre parcare. Abia făcuse câţiva paşi, când auzi pe cineva strigând în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Quarry, care părăsise grupul şi venea spre ea. Leclerc striga la el să se întoarcă, dar Quarry îşi ridică mâna cu indiferenţă şi îşi văzu de drum.

— N-am de gând să te las singură, Gabs, spuse

când ajunse în dreptul ei. E vina mea, nu a ta. Eu l-am adus aici.

— Pe naiba! Nu e vina nimănui, Hugo, răspunse ea fără să-l privească. E bolnav.

— Totuşi, te superi dacă te însoţesc?

Gabrielle scrâşni din dinţi. Să o însoţească! De parcă ar fi ieşit la plimbare!

— Cum vrei.

Dar când dădură colţul şi îl văzu pe soţul ei la intrarea în zona de descărcare, îi păru bine că mai este cineva cu ea, chiar şi Quarry, pentru că Alex avea o rangă lungă de fier într-o mână şi o canistră mare şi roşie în cealaltă. Arăta îngrijorător, ca un psihopat. Stătea complet nemişcat, avea faţa, părul şi hainele mânjite de sânge şi ulei şi privea în gol. Mirosea a benzină.

— Haideţi mai repede, acum începe! spuse Hoffmann.

Înainte să ajungă la el, Hoffmann se întoarse cu spatele şi dispăru înăuntru. Se grăbeau să-l prindă din urmă, trecură pe lângă BMW, prin zona de descărcare, pe lângă unităţile centrale şi roboţii cu şenile. Era cald. Aerul era încărcat de miros de benzină, era greu să respiri. Gabrielle îşi acoperi nasul cu reverul hainei. Din faţă veneau zgomote ca dintr-o casă de nebuni.

„Alex”, spuse ea în gând, „Alex, Alex...” Înspăimântat, Quany strigă după el:

— Alex, ce Dumnezeu? Locul ăsta poate să explodeze în orice moment!

Se treziră într-o sală mult mai mare, în care răsunau strigăte de panică. Hoffmann dăduse sonorul televizoarelor la maximum. Pe lângă

acestea, se mai auzea vocea unui bărbat care vorbea precipitat ca un comentator pe ultima sută de metri a unei curse importante. Gabrielle nu ştia de unde vine, dar Quarry îşi dădu seama: era transmisiunea audio live de la sediul S & P 500 din Chicago: „Iată că vând din nou! Nouă jumătăţi tranzacţionate acum, douăzeci tranzacţionate în acest moment, întregi tranzacţionate acum, băieţi, opt jumătăţi, la fel. Iarăşi, băieţi, opt întregi ofertă. Şapte întregi ofertă...”

Pe fundal oamenii ţipau de parcă ar fi asistat la un dezastru natural. Gabrielle citi pe unul dintre ecrane: DOW, S & P 500, NASDAQ AU ÎNREGISTRAT ÎNTR-O SINGURĂ ZI CELE MAI MARI SCĂDERI DINTR-UN AN.

Un alt bărbat comenta nişte imagini nocturne cu protestatarii: „Fondurile de hedging o să distrugă Italia şi Spania. Nu există scăpare”.

Titlul se schimbase: VIX A CRESCUT CU 30%. Gabrielle nu înţelegea ce înseamnă. Abia terminase de citit, că apăru altul: DOW A SCĂZUT CU PESTE 500 DE PUNCTE.

Quarry rămase înlemnit:

— Să nu-mi spui că *noi* am făcut asta.

Hoffmann răsturnase bidonul şi turna benzină peste unităţile centrale.

— Noi am început. Am atacat New York-ul. Noi am pornit avalanşa.

„Băieţi, avem şaizeci şi patru la sută pierderi numai astăzi, băieţi”.

În acea zi, Bursa din New York a tranzacţionat

19,4 miliarde de acţiuni, mai mult decât în tot deceniul anilor şaizeci. Asemenea evenimente aveau loc în milisecunde, depăşind cu mult viteza de înţelegere a oamenilor. Nu puteau fi reconstituite decât pe urmă, după ce le dezvăluiau secretele calculatoarele.

La 20.42.43.675, ora Genevei, potrivit raportului oferit de compania de streaming NANEX, „cursul de tranzacţionare cotat pentru acţiunile de la NYSE, NYSE ARCA ŞI NASDAQ a atins nivelul de saturaţie în 75 de milisecunde”. Patru sute de milisecunde mai târziu, algoritmul fondului Ivy Asset Strategy Fund vindea încă o tranşă de contracte e-mini, în valoare de 125 de milioane de dolari, în ciuda faptului că preţurile se prăbuşeau. După alte douăzeci şi cinci de milisecunde, un alt algoritm a lichidat contracte futures tranzacţionate electronic în valoare de o sută de milioane de dolari. Dow scăzuse deja cu 630 de puncte. O secundă mai târziu, a scăzut cu 720. Hipnotizat de numerele aflate într-o continuă schimbare, Quarry a fost martor la tot ce s-a întâmplat. Pe urmă, a spus că s-a simţit „ca într-un desen animat, când un tip fuge, trece de marginea prăpastiei şi continuă să alerge în gol până se uită în jos. Atunci dispare în hău”.

În faţa clădirii, trei camioane ale Departamentului de Pompieri din Geneva trăseseră lângă maşinile de patrulă. Erau o mulţime de oameni şi de lumini. Leclerc le spuse să se pregătească. Foarfeca hidraulică fu

poziţionată. Fălcile ei îi păreau lui Leclerc nişte mandibule uriaşe, care muşcau unul câte unul stâlpii grilajului de fier, de parcă ar fi fost fire de iarbă.

Gabrielle încerca să-şi convingă soţul să renunţe:

— Haide, Alex, te rog! Lasă-le şi hai să mergem!

Hoffmann goli şi ultima canistră şi o aruncă. Trăgea cu dinţii de punga cu pânze de curăţat.

— Numai să termin aici, zise el şi scuipă o bucăţică de plastic. Luaţi-o înainte. O să vin şi eu.

O privi şi, preţ de o secundă, redeveni bărbatul pe care ea îl cunoştea.

— Te iubesc. Acum pleacă, te rog.

Şterse cu grijă benzina care cursese pe o unitate. În mâna cealaltă avea bricheta.

— Plecaţi, repetă el şi era atâta disperare în glasul lui, încât Gabrielle începu să se dea înapoi.

Pe CNBC, comentatorul spuse: Asta e capitulare în stil clasic. Piaţa e cuprinsă de groază. Uitaţi-vă la VIX, a explodat astăzi”.

Quarry se uita la ecranul de tranzacţii, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. În câteva secunde, Dow scăzuse de la minus 800 la minus 900. VIX crescuse cu patruzeci la sută.

„Sfinte Dumnezeule, poziţia asta înseamnă un profit de jumătate de miliard de dolari!” VIXAL îşi exersa deja opţiunile pe acţiunile short, pe care le achiziţiona la preţuri incredibil de mici: P & G, Accenture, Wynn Resorts, Exelon, 3-M…

Vocea isterică îşi continua turuiala printre suspine: „Şaptezeci şi cinci întregi ofertă chiar acum, băieţi, şaptezeci întregi cerere şi iată că Morgan Stanley vinde...”

Quarry auzi un „Ha!” şi îl văzu pe Hoffmann cu degetele în flăcări. „Nu acum”, îşi spuse, „nu încă. Aşteaptă să termine VIXAL toate tranzacţiile”. Lângă el, Gabrielle ţipa.

— Alex!

Quarry se repezi la uşă. Focul ţâşni din mâna lui Hoffmann, dansă în aer preţ de o clipă, apoi explodă ca o stea luminoasă.

A doua criză de lichiditate, cea decisivă, acel *flash crash* care a durat şapte minute, a început exact în clipa în care Hoffmann a aruncat ultima canistră goală, la 20.45, ora

Genevei. Toţi investitorii din lume priveau ecranele şi fie renunţau să mai tranzacţioneze, fie vindeau stocurile. După cum scria în raportul oficial: „Pentru că preţurile multor feluri de titluri de valoare scăzuseră, le era teamă să nu aibă loc vreun cataclism de care nu aflaseră încă şi pe care sistemele lor nu erau proiectate să-l suporte. Un număr important de investitori s-au retras de pe piaţă”. În decurs de cincisprezece secunde, începând cu 20.45.13, programele algoritmice de mare viteză au tranzacţionat 27.000 de contracte e-mini – patruzeci şi nouă la sută din volumul total – dar numai două sute dintre acestea au fost vândute. A fost doar un joc de „cartof fierbinte”. Nu au existat cumpărători reali. Lichiditatea a

scăzut la unu la sută din valoarea sa anterioară. La 20.45.27, într-un interval de 500 de milisecunde, cât îi luă lui Hoffmann să-şi aprindă bricheta, vânzătorii s-au adunat fără întrerupere pe piaţa de capital şi preţurile contractelor e-mini au scăzut de la 1.070 la 1.062, apoi la 1.059 şi, în cele din urmă, la 1.056, moment în care volatilitatea alarmantă a declanşat ceea ce se numeşte „un eveniment *stop price logic*” iniţiat de CINE Globex {63}: în Chicago, tranzacţiile cu S & P futures au fost îngheţate timp de cinci secunde, pentru ca lichiditatea să intre pe piaţă.

Dow scăzuse cu aproape o mie de puncte.

Înregistrările cronometrate ale staţiilor radio de poliţie au arătat că exact în momentul în care piaţa de capital din Chicago a îngheţat – ora 20.45.28 – s-a auzit o explozie în centrul de procesare. Leclerc alerga spre clădire, în urma jandarmilor, când bubuitura l-a oprit pe loc. S-a aruncat la pământ, acoperindu-şi capul cu braţele. A fost un gest nedemn de un poliţist cu vechime, dar n-avea ce să facă şi-a spus el după aceea, retrăind evenimentele. Unii dintre oamenii săi mai tineri, animaţi de curajul pe care îl insuflă lipsa de experienţă, nu s-au oprit deloc. Până când s-a ridicat Leclerc, ei se întorceau deja cu Gabrielle şi Quarry.

Leclerc a strigat:

— Unde-i Hoffmann?

Din clădire s-a auzit un zgomot nimicitor.

Frica de intruşi pe timpul nopţii. Frica de a fi atacat şi agresat. Frica de boală. Frica de nebunie. Frica de singurătate. Frica de a fi închis într-o clădire în flăcări…

Imperturbabile, camerele video îl înregistrează pe Hoffmann clipă de clipă, în timp ce-şi vine în fire în camera principală. Ecranele sunt făcute bucăţi. Plăcile de bază sunt arse, VIXAL a murit. Nu se aude nimic în afară de sunetul flăcărilor care se întind de la o cameră la alta, muşcând din pereţii de lemn, din podelele şi tavanurile false, din kilometrii de cabluri de plastic, din componentele de plastic ale unităţilor centrale.

Hoffmann se sprijină în mâini, apoi în genunchi, după care se ridică în picioare. Îşi păstrează cu greu echilibrul. Îşi smulge haina şi o ţine în faţă ca să se apere de flăcări, apoi fuge în infernul din camera cu fibră optică, pe lângă roboţii care ard mocnit, traversează întunericul din pepiniera de plăci de bază şi ajunge în zona de descărcare. Oblonul de oţel e coborât. Cum e posibil? Apasă butonul cu podul palmei. Nu se întâmplă nimic, înnebunit, repetă mişcarea ca şi cum ar încerca să-l facă una cu peretele. Nimic. Toate luminile sunt stinse. Probabil că incendiul a produs un scurtcircuit. Întorcându-se, îşi înalţă privirea spre camera video. Se pot citi în imaginea înregistrată emoţii clocotitoare: furie, chiar şi un simţământ dement de victorie. Şi groază, desigur.

„Pe măsură ce frica sporeşte până la un acces de spaimă, vedem, ca şi la toate emoţiile violente, rezultate variabile”. {64}

Hoffmann trebuie să aleagă. Poate să rămână pe loc şi să rişte să moară. Sau poate să se întoarcă, să înfrunte văpaia şi să ajungă la scara de incendiu din camera cu roboţi. Privirea lui îl arată măcinat de gânduri…

Alege a doua variantă. În ultimele secunde, căldura a devenit mult mai puternică. Flăcările strălucesc puternic. Carcasele din plexiglas se topesc. Unul dintre roboţi a luat foc, partea centrală i se dizolvă. Trecând în fugă pe lângă el, maşinăria în flăcări se îndoaie de la mijloc, ca şi cum ar face o plecăciune, apoi se prăbuşeşte în spatele lui.

Nu e niciun chip să atingă scara de fier. Îi simte fierbinţeala prin tălpile pantofilor. Treptele ajung numai până la etajul următor, cufundat în beznă. La lumina flăcărilor stacojii din spatele lui vede o cameră spaţioasă cu trei uşi. Aici sus aude şuieratul unui vânt puternic. Nu ştie precis dacă vine din stânga sau din dreapta. Undeva în depărtare aude cum se prăbuşeşte o bucată din podea. Se opreşte în faţa scanerului ca să deschidă uşa. Pentru că nu obţine niciun rezultat, îşi şterge fruntea cu mâneca. Din cauza unsorii şi a transpiraţiei, e posibil ca senzorul să nu-l recunoască. Dar, chiar şi după ce îşi curăţă pielea, senzorul tot nu reacţionează. Nici a doua uşă nu se deschide. A treia însă da. Pătrunde într-o beznă

totală. Camerele video cu vedere nocturnă îl înregistrează pipăind pereţii în întuneric, căutând o ieşire. Hoffmann trece dintr-o cameră în alta, încearcă să scape din labirint, până când, în cele din urmă, la capătul culoarului, deschide o uşă. Limbile de foc se întind lacome spre aerul proaspăt. Se întoarce şi fuge. Vâlvătaia îl urmăreşte, luminând în faţa lui scările din metal încins. Iese din cadru. Mingea de foc ajunge la cameră o secundă mai târziu. Filmul se opreşte aici.

Pentru cei de afară, centrul de procesare arată ca o oală sub presiune. Flăcările nu se văd, numai fumul iese prin crăpăturile şi găurile de aerisire ale clădirii, însoţit de un vuiet prelung. Pompierii împroaşcă pereţii cu apă din trei puncte diferite, încercând să-i răcească. Şeful departamentului îi explică lui Leclerc că se teme că, dacă taie pereţii, vor alimenta focul cu oxigen. Echipamentul în infraroşu detectează goluri negre în interiorul clădirii, unde căldura este mai puţin intensă şi unde cineva ar putea supravieţui. Un grup de pompieri cu echipamente de protecţie se pregăteşte să intre.

Gabrielle şi Quarry au fost aduşi la poartă. Cineva a pus o pătură pe umerii lui Gabrielle. Amândoi stau şi privesc. Deodată, din acoperişul plat al clădirii ţâşnesc flăcări portocalii spre cerul întunecat. După formă, poate şi după culoare, seamănă cu norul de fum care se înalţă dintr-o rafinărie în care ard deşeuri gazoase. La baza

văpăii, ceva se desprinde. După un moment, toţi observă că este silueta unui om în flăcări. Aleargă spre marginea acoperişului cu braţele întinse, după care se aruncă şi cade în gol ca Icar.

19.

„Privind în viitor, (...) nimeni nu poate prezice care grupe vor predomina în cele din urmă; deoarece noi ştim că multe grupe, foarte răspândite şi dezvoltate în trecut, sunt astăzi dispărute”. {65}

Charle's Darwin, Origine a speciilor (1859).

Era aproape miezul nopţii, iar străzile care duceau spre Les Eaux-Vives erau liniştite, obloanele magazinelor, trase, restaurantele, închise. Quarry şi Leclerc stăteau tăcuţi pe bancheta din spate a unei maşini de patrulă.

În cele din urmă, Leclerc spuse:

— Sunteţi sigur că nu vreţi să vă duc acasă?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să iau legătura cu investitorii în noaptea asta, înainte să afle de la televizor ce s-a întâmplat.

— O să fie subiectul principal la ştiri, mai mult ca sigur.

— Mai mult ca sigur.

— Totuşi, dacă nu vă supăraţi, după o traumă ca asta, trebuie să aveţi grijă.

— O să am, nu vă faceţi griji.

— Bine măcar că *madame* Hoffmann e la spital, unde pot s-o trateze dacă e în şoc posttraumatic.

— Inspectore, n-o să păţesc nimic. O.K?

Cu bărbia în palmă, Quarry se uita pe geam pentru a descuraja orice fel de conversaţie. Pe partea cealaltă, Leclerc privea şi el în stradă. Când te gândeşti că numai cu douăzeci şi patru de ore în urmă intrase într-o banală tură de noapte! Ce să mai, nimeni nu poate şti ce surprize îi pregăteşte viaţa. Şeful sunase din Zürich să-l felicite pentru „rezolvarea grabnică a unei situaţii jenante”. Ministrul de Finanţe era mulţumit. Reputaţia Genevei de centru al investiţiilor nu avea să sufere de pe urma acestui episod aberant. Totuşi, simţea că eşuase cumva. Întotdeauna fusese cu un pas sau doi în urmă.

„Dacă m-aş fi dus cu Hoffmann la spital dimineaţa şi aş fi insistat să rămână acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat”, îşi zise.

— Trebuia să fi abordat altfel problema, spuse el ca pentru sine. Quarry îi aruncă o privire piezişă:

— Poftim?

— Mă gândeam, *monsie un* că, dacă aş fi procedat altfel, tragedia asta ar fi putut fi evitată. De exemplu, aş fi putut să-mi dau seama din timp – chiar de la început, de fapt

— Că Hoffmann e într-o stare avansată de psihoză.

Se gândi la cartea lui Darwin şi la convingerea dementă a lui Hoffmann că omul din poză are cumva legătură cu atacul de la el acasă.

— Poate.

Quarry nu părea convins.

— Sau la expoziţia doamnei Hoffmann…

— Ia fiţi atent, spuse Quarry nervos, vreţi adevărul? Alex era un tip ciudat. Aşa a fost mereu. Ar fi trebuit să ştiu în ce mă bag încă din seara în care l-am întâlnit. Deci n-aveţi nimic de-a face cu ce s-a întâmplat, mă iertaţi că spun asta.

— Chiar şi aşa…

— Să nu mă înţelegeţi greşit. Îmi pare teribil de rău că s-a terminat aşa pentru el. Dar închipuiţi-vă că în tot timpul ăsta el conducea practic o companie fantomă chiar sub nasul meu. Şi ne-a spionat pe toţi. Pe mine, pe nevastă-sa, pe *e l însuşi.*

Leclerc se gândea că auzise deseori astfel de exclamaţii de uimire din partea soţiilor, a soţilor, a amanţilor sau a prietenilor şi că ştim foarte puţin din ceea ce se întâmplă în mintea celor pe care credem că îi cunoaştem cel mai bine.

— Ce-o să se întâmple cu firma în lipsa lui?

— Cu firma? Ce firmă? Nu mai există nicio firmă.

— Da, cred că o să aibă parte de publicitate negativă.

— Serios? Chiar credeţi? Ceva de genul: „Bancher schizofrenic de geniu îşi iese din minţi, omoară doi oameni, incendiază o clădire”?

Maşina se opri în faţa clădirii de birouri. Quarry îşi lăsă capul pe tetieră, privind în sus.

Oftă prelung.

— Ce porcărie!

— De acord.

— Asta e, zise Quarry şi, istovit, deschise portiera. Presupun că o să mai vorbim mâine-dimineaţă.

— Nu, *monsie un* spuse Leclerc. Nu cu mine, cel puţin. Cazul a fost repartizat lui

Moynier, un poliţist tânăr şi competent. O să vedeţi că e foarte eficient.

— A, O.K.

Quarry părea uşor dezamăgit. Îi strânse mâna poliţistului.

— Atunci aştept să mă contacteze colegul dumneavoastră. Noapte bună! Ieşi din maşină, coborându-şi picioarele pe trotuar.

— Noapte bună! Apropo, adăugă Leclerc repede, până să închidă Quarry portiera. Voiam să vă întreb cât de grave erau problemele alea tehnice de mai devreme, zise el, aplecându-se peste banchetă.

Quarry încă se mai pricepea să ducă oamenii de nas, nu-şi pierduse flerul.

— Un fleac, n-a fost nimic serios.

— Dar colegul dumneavoastră a spus că aţi pierdut controlul asupra sistemului.

— N-o luaţi ad litteram. Ştiţi cum sunt calculatoarele.

— A, da, bineînţeles. Calculatoarele!

Quarry închise portiera. Maşina de patrulă o luă din loc. Leclerc îşi întoarse privirea după bancherul care intra în clădire. În minte îi încolţi un gând, dar era prea obosit ca să-l mai ia în

seamă.

— Unde mergem, şefu'?

— Spre sud, către Annecy-le-Vieux, spuse Leclerc.

— Locuiţi în Franţa?

— Exact la frontieră. Nu ştiu cum o duci tu, dar eu unul nu-mi mai permit să stau în

Geneva.

— Înţeleg perfect ce spuneţi. Suntem la mâna străinilor.

Şoferul începu să vorbească despre costul imobilelor. Leclerc se aşeză confortabil şi închise ochii. Dormea de ceva timp când ajunseră la graniţa cu Franţa.

Jandarmii părăsiseră sediul. Intrarea într-unul dintre lifturi era blocată de o bandă cu dungi negre şi galbene, iar pe uşă era lipit un mesaj: PERICOL. DEFECT. Dar celălalt funcţiona şi, după o scurtă ezitare, Quarry se urcă în el.

Van der Zyl şi Ju-Long îl aşteptau la recepţie. Când intră se ridicară. Amândoi păreau profund afectaţi.

Van der Zyl spuse:

— Acum am văzut la ştiri. Au arătat imagini de la incendiu, de aici, de peste tot. Quarry trase o înjurătură, apoi se uită la ceas.

— Mă duc să le scriu clienţilor principali. E mai bine să afle de la noi. Observă că van der Zyl şi Ju-Long făceau schimb de priviri.

— Ce este?

— Înainte să te apuci, trebuie să vezi ceva, îi

răspunse Ju-Long.

Îi urmă către ringul de tranzacţionare. Spre uimirea lui, niciun quant nu plecase acasă. Când intră se ridicară cu toţii. Nimeni nu scotea un cuvânt. Se întreba dacă gestul se voia a fi în semn de respect. Spera că nu se aşteaptă să ţină un discurs. Din obişnuinţă, se uită la canalele de afaceri. Dow îşi recuperase aproape două treimi din pierderi şi închisese în scădere, pierzând 387 de puncte. VIX crescuse cu şaizeci la sută. Tocmai se transmiteau rezultatele exit pollului realizat la nivel naţional pentru alegerile din Marea Britanie: NICIUN PARTID NU DEŢINE MAJORITATEA. „Cam asta s-a întâmplat şi aici”, îşi spuse. Se opri la cel mai apropiat monitor şi se uită la „Profit şi pierdere”. Clipi nedumerit, citi din nou şi, nevenindu-i să creadă, se întoarse către ceilalţi.

— E adevărat, spuse Ju-Long. De pe urma accidentului am făcut un profit de 4,1 miliarde de dolari.

— Şi mai interesant e că, adăugă van der Zyl, asta reprezintă numai 0,4% din volatilitatea totală a pieţei. Nimeni n-o să observe în afară de noi.

— „Iisus plângea” {66}, zise Quarry, calculând repede în minte suma care îi revenea. Asta înseamnă că VIXAL şi-a terminat tranzacţiile până să-l distrugă Alex.

După o pauză, Ju-Long spuse încet:

— Nu l-a distrus, Hugo. Încă mai tranzacţionează.

— Ce?

— VIXAL încă tranzacţionează.

— Imposibil! Toate hardurile sunt făcute

scrum, am văzut cu ochii mei!

— Înseamnă că se află în alte harduri de care noi nu ştim. S-a întâmplat ceva miraculos. Ai văzut intranetul? Sloganul companiei s-a schimbat.

Quarry se uita la chipurile quanţilor. Păreau lipsite de expresie şi totodată radioase. Parcă ar fi fost membrii unui cult. Era sinistru. Unii dintre ei dădeau din cap încurajator. Se aplecă şi citi pe Screensaver:

COMPANIA VIITORULUI NU VA AVEA ANGAJAŢI COMPANIA VIITORULUI NU VA AVEA MANAGERI COMPANIA VIITORULUI VA FI O ENTITATE DIGITALĂ COMPANIA VIITORULUI ESTE VIE

În biroul său, Quarry scria un e-mail pentru toţi investitorii:

Către: Étie mie & Clarisse Mussard, Elmira Gulzhan & François de Gombart-Tonne lle, Ezra Kle în, Bill Easte rbrook, Amsche l He rxhe ime r, Iain Mould, Mie czyslaw Lukasinski, Liwe i Xu, Qi Zhang

De la: Hugo Quarry

Subie et: Ale x

Dragi prie te ni, când ve ţi citi ace st mesaj, probabil că ve ţi fi aflat de la tragica întâmplare prin care a trecut le II Ale x Hoffmann. O să vă sun pe fie care astăzi, mai târziu, ca să discutăm situaţia actuală. Pentru moment, vre au doar să vă spun că are parte de ce le mai bune îngrijiri medicale şi că rugăciunile noastre sunt îndre ptate către e l şi Gabrie lle în ace st moment dificil. Bine înţeles că e se pre a de vreme să vorbim despre viitorul companie i pe care e la fondat-o, dar vre au să vă asigur că a lăsat totul unde trebuie, ce e a ce înse amnă că inve ştiţiile voastre nu numai că vor continua să prospe re, ci vor ave a un succes le nome nal, sunt sigur. O să vă dau mai multe de talii la te le fon.

Pe ringul de tranzacţionare, quanţii căzuseră de acord să nu sufle un cuvânt despre cele întâmplate. Drept recompensă, fiecare avea să primească pe loc un bonus de 5 milioane de dolari. Îi mai aşteptau şi altele în viitor, sume care vor fi stabilite în funcţie de performanţa algoritmului. Nimeni nu s-a opus. Presupunea că toţi se gândesc la ce păţise Rajamani.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră! strigă Quarry. Era Genoud.

— Bună, Maurice. Ce vrei?

— Am venit să scot camerele video, dacă eşti de acord.

Quarry se gândea la VOCAL. Şi-l închipuia ca pe un strălucitor nor digital care se pogora din când în când pe pământ. Putea fi oriunde. Lângă un aeroport internaţional, în sud-estul Asiei sau în America Latină, într-o zonă industrială, toridă şi uitată de lume, care duhnea a combustibil şi răsuna de cântecele greierilor. În New England sau în Renania, într-un parc de afaceri înverzit şi răcorit de ploi. Şi-l imagina ocupând un etaj întunecos, rareori vizitat, al unei clădiri de birouri nou-nouţe din City of London, Mumbai ori São Paulo. Sau chiar cuibărindu-se pe furiş în sute de mii de calculatoare personale. „E peste tot”, îşi spuse, „chiar şi în aerul pe care îl respirăm”. Îşi ridică privirea către camera ascunsă şi făcu o plecăciune uşoară.

— Lasă-le, spuse într-un final.

Gabrielle se întorsese acolo unde îşi începuse ziua, la Spitalul Universitar, numai că, de această dată, se afla lângă patul soţului ei. Fusese adus la etajul trei, într-un separeu întunecos. Erau gratii la ferestre, iar în faţa uşii se aflau doi jandarmi, un bărbat şi o femeie. Era greu să-l zărească printre atâtea bandaje şi tuburi. I-au spus că are fracturi multiple şi arsuri de gradul doi. De îndată ce ieşise din operaţia de urgenţă, fusese conectat la aparate şi i se pusese o perfuzie. Era intubat. Chirurgul n-a vrut să dea un pronostic. I-a spus doar că următoarele douăzeci şi patru de ore vor fi critice. Patru linii orizontale, de un verde strălucitor, ca de smarald, urcau şi coborau uşor

pe ecran. Ca talazurile oceanului Pacific, pe care le urmăriseră împreună în luna lor de miere, apropiindu-se de mai.

Alex ţipă în somnul indus de sedative. Ceva părea să-l tulbure groaznic. Gabrielle îi atinse mâna bandajată, întrebându-se ce se întâmplă oare în mintea lui sclipitoare.

— Gata, iubitule. Totul o să fie bine de-acum încolo.

Îşi puse capul pe pernă, lângă el. Oricât de straniu ar părea, era mulţumită că, după toate cele întâmplate, acum îl avea alături de ea. Dincolo de gratiile ferestrei, clopotul unei biserici bătu miezul nopţii. Gabrielle începu să-i îngâne duios un cântec de leagăn.

Mulţumiri

Vreau să mulţumesc tuturor celor care, prin generozitatea lor intelectuală, au făcut posibilă această carte. În primul rând, îi mulţumesc lui Neville Quie de la Citigroup, ale cărui sugestii şi observaţii m-au ajutat. El şi Cameron Small m-au îndrumat cu răbdare prin labirintul de poziţii short şi opţiuni put în afara banilor. Lui Charles Scott, odinioară la Morgan Stanley, care a discutat cu mine conceptul, a citit manuscrisul şi mă prezentat lui André Stern de la Oxford Asset Management; lui Eli Lederman, fost director executiv la Turquoise; David Keetly şi John Mansell de la Polar Capital Alva Fund. Toţi mi-au dat sugestii utile. Le mulţumesc Ledei Braga, lui Mike Platt, Pawel Lewicki şi echipei algoritmice de

la Blue Crest, pentru ospitalitatea lor şi pentru că mi-au permis să-i observ o zi întreagă la lucru. Lui Christian Holzer, pentru sfaturile pe care mi le-a dat în legătură cu VIX. Lui Lucie Chaumeton, pentru verificarea acurateţii datelor. Lui Philippe Jabre de la Jabre Capital Partners SA, pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele lui despre piaţa financiară. Doctorului Ian Bird, implicat în proiectul Marelui Accelerator de Hadroni, pentru cele două vizite în care mi-a fost alături, povestindu-mi despre CERN-ul anilor nouăzeci. Lui Ariane Koek, James Gillies, Christine Sutton şi Barbarei Warmbein de la Oficiul de Presă CERN. Doctorului Bryan Lynn, un academician fizician care a lucrat atât la Merrill Lynch, cât şi la CERN şi care a binevoit să-mi descrie experienţa sa de a jongla între cele două lumi. Lui Jean-Philippe Brandt de la Departamentul de Poliţie din Geneva, pentru că mi-a făcut un tur al oraşului şi a răspuns întrebărilor mele cu privire la procedurile poliţieneşti. Doctorului Stephen Golding, specialist radiolog la spitalul John Radcliffe din Oxford, pentru că mi-a oferit informaţii despre tomografia axială computerizată şi pentru că mi i-a prezentat pe profesorul Cristoph Becker şi pe doctorul Minerva Becker, care, pe rând, mi-au înlesnit vizitele la Departamentul de radiologie al Spitalului Universitar din Geneva. Bineînţeles, niciunul dintre aceştia nu este responsabil pentru datele eronate, opiniile greşite sau fanteziile gotice din paginile romanului.

În sfârşit, mulţumiri speciale Angelei Palmer, care mi-a dat permisiunea să împrumut conceptul

uimitoarelor sale opere de artă (originalele pot fi văzute pe angelaspalmer.com) şi să le atribui lui Gabrielle Hoffmann. Şi lui Paul Greengrass, pentru prietenia şi sfaturile sale înţelepte şi pentru că, de-a lungul timpului, mi-a dat nenumărate *lichidity re ple nishment points.*

Robert Harris, iulie 2011.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Fost fizician la CERN, Alexander Hoffmann este creatorul de geniu al revoluţionarului program VIXAL, un algoritm care „gândeşte” singur, învârtind pe pieţele financiare afaceri de miliarde de dolari. Maşină de făcut bani şi descoperire uluitoare în domeniul inteligenţei artificiale, VIXAL este tot ce şi-ar putea dori un om de afaceri şi un cercetător. Însă când un necunoscut îl atacă în propria casă, iar VIXAL scapă de sub control, creând pe piaţă un haos fără precedent, Hoffmann se trezeşte antrenat într-o cursă infernală, în care visul său de-o viaţă ameninţă să se transforme în cel mai negru coşmar al omenirii.

ocea*ee.*

’torulu Pornind de la un dezastru financiar realprăbuşirea Bursei din New York în 6 mai 2010, pe fondul crizei datoriilor suverane din Grecia –, Robert Harris explorează potenţialul distructiv al propriilor noastre creaţii, îmbinând cu măiestrie şi ingeniozitate convenţiile thrillerului” clasic” cu spaimele lumii contemporane.

„Scriitura lui Robert Harris aminteşte de Michael Crichton, Ian Fleming, Stanley Kubrick şi Alfred Hitchcock”.

Financial Times

„Robert Harris rescrie *Frankenstein* pentru era digitală”.

The Independent

www.all.ro

9.789737.244253

Îl liâillântlâlâlflâll

{1} Mary Shelley, *Frankenstein sau Prometeul modem,* trad. Adriana Călinescu, Polirom, 2004, p. 54.

{2} Charles Darwin, *Expresia emoţiilor la om şi animale. Despre instinct,* trad. Eugen Margulius, Editura Academiei RSR.

1967, p. 167.

{3} *Ibidem,* p. 168.

{4} Sistem computerizat care permite monitorizarea în timp real a datelor de pe piaţa

financiară şi efectuarea de tranzacţii pe o platformă electronică.

{5} Trei dintre cei mai importanţi indici bursieri americani.

{6} Perioadă cuprinsă între 29 aprilie şi 5 mai, în care se succed în Japonia patru sărbători naţionale; cele trei zile libere sunt 3,4 şi 5 mai.

{7} „Care este adresa dumneavoastră, domnule?” (fr. În original).

{8} „Şi numele dumneavoastră?” (fr. În original).

{9} „Bine, domnule Hoffmann. Rămâneţi pe loc. O m-aş mă se îndreaptă spre dumneavoastră” (fr. În original).

{10} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă.*

Editura Academiei RPR, 1957, p. 372.

{11} Frank Helmut Auerbach (n. 1931), pictor expresionist britanic de origine germană.

{12} Charles Darwin, *Descendenţa omului şi selecţia sexuală,* Bucureşti, Editura Academiei RSR, 1967, p. 64.

{13} Ultimul vers al inscripţiei de pe poarta Infernului, în Dante Alighieri, *Divina comedie,* vol. I, Cântul 3, trad. George

Coş buc, Adevărul Holding, 2010, p. 19.

{14} Lucian Freud (1922 – 2011), pictor britanic de origine germană.

{15} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă,* ed, cât., p. 373.

{16} Sir Edwin Landseer Lutyens (1869 –

1944), arhitect şi urbanist britanic.

{17}17 Charles Darwin, *Descendenţa omului şi selecţia sexuală,* ed, cât., p. 68.

{18} Accelerator circular de particule.

{19} „Bună dimineaţa. Rosengaarden și Nijenhuise” (olandeză în original)

{20} Charles Darwin, *Expresia emoţiilor la om şi animale,* ed, cât., p. 47.

{21} Coeficientul Alfa exprimă diferenţa dintre randamentul real al unui fond de investiţii şi performanţa estimată a fondului, măsurată de coeficientul Beta.

{22} Charles Darwin, *Descendenţa omului şi selecţia sexuală,* ed, cât., p. 117.

{23} Seminar teologic islamic (hindustană în original).

{24} Indicele Bursei de la Frankfurt.

{25} *Apud* Elias Canetti, *Masele şi puterea,* trad. Amelia Pavel, Nemira, 2009, p. 65.

{26} Finanţe behavioriste.

{27} Opţiunea de a cumpăra anumite active până la o anumită dată şi la un anumit preţ.

{28} Opţiunea de a vinde anumite active până la o anumită dată şi la un anumit preţ.

{29} Unul dintre principalii indici ai Bursei din Londra.

{30} „Agentul de pază” (fr. În original)

{31} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă,* ed, cât., p. 85.

{32} „Contururi umane. O expoziţie a operei lui Gabrielle Hoffmann” (fr. În original).

{33} Charles Darwin, *Descendenţa omului şi*

selecţia sexuală, ed, cât., p. 99.

{34} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă,* ed, cât., p. 211.

{35} „Dragul doctor” (fr. În original)

{36} Diavolul lăcomiei.

{37} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă*, ed, cât., p. 372.

{38} „Ce doriţi, domnule?” (fr. În original).

{39} „Nimic” (fr. În original).

{40} „Înapoi. În cadă” (germ. În original).

{41} „Ești nebun” (germ. În original).

{42} „Canibalul din Rotenburg” (germ. În original).

{43} Aluzie la Armin Meiwes.

{44} „E totul în regulă? Ce se întâmplă?” (fr. În original)

{45} „Hai, lasă-mă să intru!” (fr. În original).

{46} „Cum ies la stradă?” (fr. În original)

{47} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă,* ed, cât., p. 114.

{48} *Carmen Etonense,* imnul universităţii Eton; mai departe este citat începutul primului vers, „Să răsune glasurile tuturor” (lat. În original).

{49} Indicele Bursei din Paris.

{50} Indicele Bursei din Londra.

{51} „Toată lumea de la CERN” (fr. În original)

{52} Diferenţa dintre cursul de cumpărare şi cursul de vânzare.

{53} Păstrarea coeficientului Delta cât mai aproape de zero, unde coeficientul Delta este variaţia preţului unei opţiuni în funcţie de variaţia preţului activului suport.

{54} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă,* ed, cât., p. 377.

{55} Detaş ament de elită din Armata Marii Britanii.

{56} Bill Gates, *@faceri cu viteza gândului. Spre un sistem nervos digital,* trad. Anne-Marie Georgescu, Amaltea, 2002, p. 11.

{57} Richard Dawkins, *Gena egoistă,* trad. Dan Crăciun, Bucureşti, Editura Tehnică, 2001, p. 1.

{58} Bursa din New York.

{59} Mary Shapiro, din mărturia depusă la Congres. Detaliile contextului celor întâmplate în următoarele două ore pe pieţele financiare americane sunt în totalitate faptice, extrase din declaraţii în faţa Congresului şi din raportul comun al CĂC (Comisia pentru Tranzacţionarea de Futures şi Mărfuri) şi SEC (Comisia pentru Securitate şi Schimb), *Findings Regarding the Market Events of May 6,2010.*

{60} Autoritatea Serviciilor Financiare.

{61} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă,* ed, cât., p. 373.

{62} Elias Canetti, op. cit., p. 61.

{63} Platformă de tranzacţionare electronică.

{64} Charles Darwin, *Expresia emoţiilor la om şi animale*, ed, cât., p. 168.

{65} Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă,* ed, cât., p. 123.

{66} 1 *Ioan,* 11:35. În Marea Britanie, eufemism care exprimă surpriza sau enervarea.